A. O. Kenada

5001 după Cristos. Vânătoarea de viezuri

„Există multe feluri de a fi nefericit şi unul dintre acestea e de a fi în permanenţă fericit, adică fericit fără vise, fără a mai avea conştiinţa împăcată sau neîmpăcată şi crezând cu îndărătnicie că totul ţi se cuvine!”

Prolog. Despre fericirea universală.

Extras din jurnalul lui Tim Hooskin*

Aşa-numitul Stabiliment Istoric patronat de Iagovan Solles e renumit pentru exponatele sale: maşini de luptă din secolul XXI, caroserii de automobile din era postatomică, piese de artilerie din a doua jumătate a secolului XX. Încropită pe parcursul a jumătate de veac, colecţia mai cuprinde o miniatură înfăţişând prima navetă spaţială care a aterizat pe Marte, un computer fabricat prin anii 2050, un tub cinescopic marca NOKIA, (an de fabricaţie 1985!), plus o mulţime de obiecte de uz casnic, toate foarte vechi, datând probabil tot din a doua jumătate a secolului XX. De altfel, Iagovan Solles şi încântătoarea lui însoţitoare, Estera, sunt istorici. Stabilimentul e proprietatea lor. Iagovan are nouăzeci şi şase de ani, iar Estera şaptezeci şi patru.

Pentru nişte locuitori ai Pământului care trăiesc la începutul secolului cincizeci şi unu, Iagovan şi Estera sunt totuşi, ceea ce s-ar chema, doi oameni în floarea vârstei.

Bineînţeles, aceste consideraţiuni n-au nici o legătură cu faptul că şi anul acesta vom petrece Crăciunul împreună. Toată lumea ştie că Iagovan Solles este prietenul meu şi că Estera este prietena Iuliei, însoţitoarea subnumitului Tim Hooskin. Ce nu ştie

toată lumea, nici chiar Iulia, ca să nu mai vorbesc de bonomul, surâzătorul meu prieten, e că acelaşi subnumit Tim Hooskin e vinovat, în mare măsură, de fericirea Speciei. Cu alte cuvinte, Tim Hooskin e responsabil de tinereţea care se citeşte pe faţa Iuliei (are o sută doi ani), de pofta de viaţă a Esterei şi de încăpăţânarea, oarecum infantilă, cu care Iagovan îşi sporeşte, de la an la an, colecţia. Şi-asta pentru că eu sunt unul din cei douăzeci şi trei de instructori care se ocupă, pe Terra Nova, de pregătirea viitorilor vânători de viezuri. Cât despre mine, care vizitez Stabilimentul odată pe an şi numai în concediu, reîntâlnirea cu vechiul meu prieten reuşeşte întotdeauna să mă binedispună. Suntem cam de aceeaşi vârstă, amândoi pasionaţi de istorie şi fotbal virtual. În plus, Iagovan Solles nu pune niciodată întrebări indiscrete. Pentru el, sunt Tim Hooskin, fostul lui coleg de şcoală, un prieten pe care se poate bizui oricând la nevoie.

Prin urmare, la 15.35, ora locală, ne îmbarcăm, Iulia şi cu mine, în elegantul şi confortabilul aeromobil marca MERCEDES, iar la 15.40 aparatul se desprinde de sol. Trei ore de zbor valsat şi MERCEDESUL aterizează pe aerodromul construit de Iagovan Solles cu mâna lui pe terasamentul situat la doar câţiva metrii de aşa-numitul Stabiliment Istoric. Vremea e frumoasă, cerul, de-o albeaţă orbitoare. De pe veranda Stabilimentului, Iagovan şi Estera ne fac semne. Cobor din aparat şi admir, împreună cu Iulia, peisajul. În spatele clădirii de curând zugrăvită, clipocesc apele limpezi ale unui heleşteu. Lângă heleşteu, în dreapta, liziera unei păduri de eucalipţi. În stânga, dealuri acoperite cu culturi de plante exotice. Fundalul acestui peisaj de vis se compune din coame de munţi înzăpezite, care sporesc senzaţia că te afli pe un pământ virgin, plin de mistere, care nu seamănă deloc cu peisajul arid de pe Terra Nova. Fără îndoială, gândesc, cam aşa trebuie să arate Paradisul. Dacă o fi existând, pe undeva, un Paradis...

*Tim Hooskin a făcut această înregistrare cu puţin înainte de numirea sa în funcţia de comandant al Bazei de tranzit de pe Numa. Pe atunci, Hooskin era încă instructor-şef al Colegiului Excepţional de pe Terra Nova.

Urmează strângerile cordiale de mână, îmbrăţişările, remarcile mai mult sau mai puţin zgomotoase ale femeilor, observaţia lui Iagovan, nu te-ai schimbat deloc, bătrâne, contraobservaţia lui Tim Hooskin, nici tu prietene. Trecem în salon şi de acolo, în sufragerie. După ce servim masa, femeile se retrag pe verandă, iar noi, Iagovan şi cu mine, mergem să admirăm exponatele Stabilimentului. Iagovan îmi arată, pentru a nu ştiu câta oară, maşinăriile inventate de primitivi pentru asasinarea semenilor lor, apoi miniatura navetei spaţiale care a aterizat pe Marte şi, în sfârşit, tubul cinescopic NOKIA, de care este atât de mândru.

„Ca istoric şi specialist”, explică Iagovan, „sunt obligat să admit că primitivii aveau totuşi o tehnologie destul de avansată.” Şi, după un lung moment de tăcere: „De multe ori mă gândesc la omul care a construit acest tub. Mă-ntreb cum arăta… Era slab, gras, fericit, nefericit?” „Probabil că niciuna, nici alta”, răpund cu jumătate de gură, mai mult ca să nu tac.

„Te asigur că era şi gras şi nefericit”, spune Iagovan şi râde cu poftă.

Ieşim pe verandă.

„Frumos aparat!” exclamă Iagovan. Se referă la aeromobilul meu nou-nouţ.

„Perfect ecologic şi uşor de întreţinut”, completează Iulia.

Ca şi cum ar mai exista pe Pământ şi aeromobile neecologice şi greu de întreţinut! Estera afişează o mină admirativă. Bate din palme. Întreabă: „Facem un pescuit pe lac?” Continuă: „Am vorbit la Regionala de programare meteo. Astăzi, de Crăciun, va fi vreme frumoasă. Au programat-o special pentru noi!”

Mai târziu, pe malul lacului, discutăm vrute şi nevrute. Orice, numai să treacă timpul. Iulia o întreabă pe Estera dacă s-a obişnuit cu clima.

„N-aş mai putea locui în Nord”, răspunde Estera. „E prea frig. Şi-apoi, nu-mi place zăpada!”

Lângă mine, Iagovan Solles schimbă feţe, feţe. Fumează ţigară după ţigară. Deodată, se răsuceşte pe călcâie şi pleacă. Ceva nu-i în regulă, gândesc. Vechiul meu prieten traversează, cum zice el, o criză interioară.

Îl urmez.

„Facem o plimbare”, zic neliniştit, dar femeile sunt prea absorbite în conversaţie ca să-mi răspundă.

Îl ajung din urmă.

„Tim”, începe Iagovan după ce ne îndepărtăm suficient ca să putem discuta în linişte, „nu te-am întrebat niciodată ce faci tu acolo, pe Terra Nova.”

Vreau să-i răspund, să-i răspund cinstit, fără ocolişuri, că asta-i o treabă a naibii de secretă şi de-ncurcată şi că, pentru binele lui, e indicat să nici nu ştie, însă Iagovan Solles mi-o ia înainte: „Oricum, nu mă interesează. Mi-ajunge să ştiu că eşti un om onest, că nu faci nimănui rău şi că nu-ţi lipseşte nimic!”

A pronunţat într-un fel atât de straniu vocabula om, încât tresar. Continuă: „Spune-mi, Tim Hooskin, eşti fericit? Jură-mi cu mâna pe inimă, dă-ţi cuvântul tău de onoare că eşti fericit!”

Sunt uluit. Într-adevăr, sunt fericit? Oficial, da, oficial, instructorul-şef Tim Hooskin se poate considera un om fericit. Întrebarea lui Iagovan a fost ca un fulger care a luminat acea parte întunecată a conştiinţei mele despre care, în ciuda anilor petrecuţi pe Terra Nova, mărturisesc că nu ştiu mare lucru.

„Ce-ţi trece prin minte, Vani?”

Vani e diminutivul cu care îl alintam când eram copii. Trecem de lizieră şi ne-afundăm în pădurea de eucalipţi.

„Şti tu, Tim Hooskin, ce zi e azi?” „Bineînţeles. Toată lumea ştie ce zi e azi. E Crăciunul.” „Asta nu înseamnă nimic. Fireşte că

toată lumea ştie că azi e Crăciunul. Eu te-am întrebat altceva. Ce înseamnă, pentru tine, Crăciunul?”

Ehe, Tim Hooskin, instructor-şef la un nenorocit de colegiu de pe Terra Nova, maestru în arta supravieţuirii, ia să te vedem! Ce-nseamnă, pentru tine, Crăciunul? Adică, vezi dumneata, bonomul Iagovan Solles pofteşte să afle, din gura dumitale, cum stai la capitolul „sărbători publice”. Şi cum stai, Tim Hooskin? Prost stai. Mai bine ai recunoaşte că nu şti ce înseamnă Crăciunul, că n-ai o idee precisă de ce omenirea asta care plesneşte de fericire, de sănătate şi de bogăţie îl sărbătoreşte în fiecare an, că nu şti ce anume sărbătoresc semenii tăi bipezi şi raţionali, care nici ei nu ştiu ce sărbătoresc în fiecare an, dar sărbătoresc, asta e important, asta contează la urma urmei. Încurcată minte mai ai, Vani!

Ridic din umeri.

„Crăciunul, Tim Hooskin, e o sărbătoare religioasă” spune şi-mi întoarce, brusc, spatele. Tace. Îi aud răsuflarea întretăiată. Pornim mai departe.

„Ce-are Crăciunul de-a face cu religia?” întreb.

„Are”, îmi răspunde tulburat. Şi, dintr-o dată, izbucneşte: „Nemernicii. Măgari cu diplome de savanţi. Ipocriţii. Ne-au transformat în maşinării genetice, au făcut din noi o adunătură de idioţi inteligenţi, fericiţi şi perfect inofensivi. Suntem o turmă de cretini, Tim Hooskin. O turmă de cretini perverşi şi plictisiţi. Ei au făcut asta în numele fericirii universale, a acelei fericiri universale de care astăzi suntem atât de mândri, aşa cum un câine e mândru de lesa care îi retează orice urmă de libertate. Crezi tu, Tim Hooskin, că viaţa e cu adevărat valoarea supremă? Eu ştiu că viaţa nu-i valoarea supremă, cel puţin nu viaţa asta. Viaţa e o divinitate goală, o conservă din care ai scos conţinutul, dacă n-ai cu ce s-o umpli. Eu, Iagovan Solles, sunt un cretin. Tu, Tim Hooskin, eşti un cretin. Miliarde de cretini inteligenţi şi sofisticaţi populează astăzi Pământul, cu toţii legaţi frumuşel în lesă, la adăpost de griji, de boli şi, zicem noi, de prejudecăţi. Însă pe dinăuntru…”

Niciodată nu l-am văzut în starea asta. Un timp, nu schimbăm o vorbă.

„Stabilimentul Istoric Iagovan Solles e o imensă porcărie, Tim!”

Dau să-l contrazic. Îmi face semn că nu-l interesează părerea mea în ce priveşte Stabilimentul Istoric Iagovan Solles. Se linişteşte şi-şi continuă discursul.

„Îţi închipui că exponatele alea reprezintă, ca să zic aşa, în întregime, istoria Speciei? Nici vorbă, Tim Hooskin! Şi, mă rog frumos, ce-nseamnă, pentru tine, cuvântul ăsta, primitiv? N-au nici o valoare exponatele, Tim Hooskin. Înţelegi bătrâne cum vine asta? Nici o valoare! Sunt istoric numai cu numele, dar ştiu că prejudecăţile există pretutindeni, că nu le putem evita şi că acum, mai mult ca oricând, ele continuă să existe… Orice om care primeşte totul de-a gata ajunge, cu timpul, să trăiască în afara realităţii. Devine o legumă. Noi am învins aproape toate bolile, am transformat Pământul într-o grădină a desfătărilor. Nimeni nu mai munceşte, nimeni nu-şi mai bate capul cu ziua de mâine. Ei, şi ce va fi mâine? Habar nu am. Efortul a devenit o noţiune abstractă. Ia-o cum vrei, dar, sub o formă sau alta, suntem nişte întreţinuţi. Şi cine munceşte în locul nostru, Tim Hooskin? Maşinăriile alea blestemate. Roboţii. Noi stăm acasă, din când în când mai organizăm câte o conferinţă despre cutare chestiune care ne frământă creierii şi ne mândrim cu realizările noastre spirituale… O imensă, inutilă pierdere de vreme! Prea multă fericire sminteşte, bătrâne… Stabilimentul Istoric Iagovan Solles e un capriciu de întreţinut smintit. Noi numim primitivi nişte fiinţe despre care nu ştim aproape nimic. Au dispărut de pe Pământ în urmă cu vreo trei mii de ani, au fost înlocuiţi de aceste maşinării genetice care suntem, de aceste grămezi de implanturi… Îmi vine să vomit! O să trăiesc douăsute şaizeci, douăsute şaptezeci de ani, o viaţă standard şi când voi muri, voi consta uluit că în urma mea n-a rămas decât o lungă, obositoare huzureală. Primitivii trăiau în medie şaizeci, şaptezeci de ani, dar erau, sufleteşte, infinit mai bogaţi decât noi. Se omorau între ei, se trădau, dar aveau şansa de a alege între bine şi rău… Noi nu

putem alege decât binele. Or, asta e totuna cu a nu putea alege decât răul...”

Sincer, îmi displace furia care se citeşte pe chipul lui Iagovan Solles. Mă calcă pe nervi. Poate şi din cauză că nu pricep nimic. Iagovan Solles, prietenul meu cel bun, mă priveşte tăcut, sumbru, de parcă ar vrea să obţină, din parte-mi, o confirmare a opiniilor sale despre lume şi viaţă.

Ce vrei de la mine, Vani?

„Orice ecuaţie care descrie o lege de echilibru îţi arată că nu poţi lua din stânga, fără să nu pui în dreapta. Eu nu cunosc care este preţul acestei bunăstări extraodinare, dar sunt convins că un preţ există şi că cineva îl plăteşte în locul nostru. Nimic nu e gratuit, decât prostia şi suficienţa noastră de fiinţe superioare, Tim Hooskin!”

S-a potolit de tot. Gata, s-a-nchis în el, îşi mestecă într-una gândurile care nu-i dau pace. Optezeci de ani mi-au trebuit să aflu ce gândeşte Iagovan Solles despre fericirea universală. Peste alţi optzeci de ani o să descopăr că Iagovan Solles ştia totul despre lumea viezurilor galbeni, în timp ce eu, instructorul-şef Tim Hooskin, nu ştiu nimic!

„Începe să se-ntunece”, zic. „Ar trebui să ne întoarcem!” „Da”, şopteşte, „ar trebui să ne întoarcem”.

Face stânga-mprejur şi-o ia la sănătoasa prin pădure. Abia reuşesc să ţin pasul cu el. Deodată, se opreşte. Scrijeleşte, cu unghia, scoarţa unui arbore bătrân, cu crengile uscate şi desfrunzite.

„Nimic nu e pierdut, câtă vreme mai există în universul acesta bolnav de fericire un dram de suferinţă. Priveşte cerul, bătrâne! E albastru, imaculat şi misterios. Ştiu că undeva mai există încă oameni nefericiţi, şi certitudinea asta mă umple de speranţă. Ei sunt salvarea noastră!”

Acum mergem umăr în umăr. Îi simt nemulţumirea din felul apăsat în care în care păşeşte.

„Te-ai gândit vreodată cât de importante sunt visele? Primitivii visau, aici e toată diferenţa. Eu pun seara capul pe pernă şi adorm imediat, dar nu visez nimic. Un pustiu negru îmi populează somnul...” „Nici eu nu visez, Vani”, recunosc de îndată. „Ce legătură au visele cu Crăciunul?”

Nu-mi răspunde. Se uită abătut într-o parte.

„Mi-e groază să închid ochii, Tim Hooskin. Nopţile mele sunt ale unui insomniac. Când o privesc pe Estera dormind, mă ia cu friguri. Arată oribil. O faţă albă, descompusă, ca a unui cadavru. Iar eu arăt probabil la fel. Două cadavre care dormim unul lângă celălalt... Există multe feluri de a fi nefericit şi unul dintre acestea e de a fi în permanenţă fericit, adică fericit fără vise, fără a mai avea conştiinţa împăcată sau neîmpăcată şi crezând cu îndărătnicie că totul ţi se cuvine! Pe mine mă îngrozeşte gândul că sunt un cadavru care se odihneşte lângă alt cadavru! Că dincolo de realitatea de peste zi, mă aşteaptă, noapte de noapte, acelaşi abis negru, fără început şi fără ...sfârşit.” „Nu mi-ai răspuns la-ntrebare, Vani!”

Parcă nici nu m-a auzit.

„Totul ar fi bine dacă n-ar fi migrenele astea care nu se mai termină!”

Sunt încăpăţânat ca un catâr. Îi explic ritos că durerile de cap sunt problema lui exclusivă (nu chiar exclusivă, gândesc!), că pe mine mă interesează un anumit răspuns şi că el omite acest răspuns deşi... Ridică din umeri. Nici pe el nu-l interesează faptul că pe mine mă interesează un anumit răspuns!

„În urmă cu cincizeci de secole s-a născut pe Pământ un Om. Asta s-a întâmplat undeva, în Asia mică, într-o ţară numită Iudeea. Oraşul în care a văzut lumina zilei Omul Acela se numea Betleem. Numele Omului a fost Isus din Nazaret, pentru că tatăl Lui a fost dulgher în Nazaret, alt oraş din ţara aceea, Iudeea.

Acest Isus i-a învăţat pe oameni să aleagă între bine şi rău. Drept răsplată, oamenii l-au răstignit pe cruce.” „Şi de ce-i atât de important Omul Acela? Doar nu e singurul care a avut pretenţia să-i înveţe pe primitivi diferenţa dintre bine şi rău!” „Omul Acela a fracturat istoria, a rupt-o în două, aşa cum ai rupe tu, cu mâinile, o bucăţică subţire de postav. Or, numai un Om important putea să facă asta, Tim Hooskin. El s-a născut într-un staul de vite, dar a cucerit lumea fără arme şi soldaţi…”

Iagovan Solles, acum chiar baţi câmpii cu ilustră demnitate! Auzi dumneata, a fracturat Istoria, a rupt-o în două aşa cum aş rupe eu o bucăţică de postav! Mă îngrijorezi de-a binelea, Vani!

Am lăsat în urmă liziera pădurii. Ne apropiem de Stabiliment. În dreapta, heleşteul aruncă spre cer un ochi uriaş şi flămând, de un verde-albastru-cenuşiu fără cusur. Undeva, printre culturile de plante exotice, răsună, ameninţător şi lugubru, un lătrat de câine. Se întunecă văzând cu ochii. Împrejurul Stabilimentului plutesc leneş o mulţime de felinare cu suspensii, care împrăştie pe pământul umed o lumină rece, neprimitoare… Nespus de rău îmi pare, Vani. Ţi-ai deschis sufletul, dar eu n-am înţeles nimic. Şi poate că nu-i nimic rău în asta. Poate aşa se întâmplă mereu, nu înţelegem decât ceea ce vrem să-nţelegem, uitând că aproape întotdeauna lucrurile ne sunt date fără putinţa de-a le pătrunde rostul. Eu n-am auzit încă de Omul Acela, pentru mine existenţa lui e o enigmă. Cum îţi explici tu, Vani, că oamenii L-au uitat, dacă totuşi, Omul Acela a fost atât de important? Da, oamenii uită, pentru că fericirea e egoistă, ţinem de ea cu dinţii, numai să n-o scăpăm din mâini, să n-o pierdem. Dar tu ai vorbit acum ca şi cum oamenii de azi nu ar mai fi oameni în adevăratul sens al cuvântului. Şi-atunci, dacă nu sunt oameni, ce sunt? Ce suntem noi, Vani, tu şi cu mine? Îmi dai de înţeles că am pierdut ceva esenţial, ceva fără de care viaţa noastră, fericirea asta perpetuă e o povară sau un blestem. Apoi sugerezi că primitivii care populau Pământul în urmă cu milenii ne erau superiori. Eu îi cunosc prea bine pe primitivi, doar sunt instructor-şef pe Terra Nova. Ştiu ce sunt. Nişte barbari. Au suflete de asasini, sunt nemiloşi, duri, lipsiţi de scrupule. Pentru ei viaţa e o supravieţuire continuă, un război permanent cu ceilalţi. Tu nici

măcar nu şti că există în univers astfel de creaturi, n-ai de unde să şti. Pentru tine, Terra Nova e doar una din miliardele de lumi populate – o lume ostilă, o proprietate a Companiei, pe care o mână de colonişti încearcă din răsputeri să o amelioreze, da, să o amelioreze, pentru ca urmaşii urmaşilor tăi să o poată locui fără să se gândească, îngroziţi, la ziua de mâine. Iar eu, Tim Hooskin, prietenul tău, nu sunt decât unul dintre acei colonişti nesăbuiţi care, din plictiseală sau din spirit de aventură, ia-o cum vrei, s-au grăbit să apuce taurul de coarne şi-au luat totul de la zero… Toate astea sunt poveşti, Vani. Dacă sunt fericit? Bineînţeles că sunt fericit!

„Nu-i ciudat, Tim Hooskin, că oamenii L-au uitat, în vreme ce tu, un colonist, te plimbi într-un aeromobil marca MERCEDES?”

La care îi răspund că n-am înţeles întrebarea şi că, având în vedere prietenia care ne leagă de mai bine de optzeci de ani, i-aş rămâne îndatorat dac-ar fi ceva mai explicit.

„Dacă nu mă înşel, primele automobile MERCEDES datează de pe la finele secolului al XIX-lea. Acum nu mai fabrică automobile, fabrică aeromobile. Mie mi se pare ciudat că oamenii L-au uitat pe El, dar n-au uitat să folosească maşinăriile astea, MERCEDES. Ca şi cum tehnologia ar fi superioară spiritului! Ce ironie a sorţii, Tim Hooskin!”

Se opreşte la câţiva metrii de peluza Stabilimentului, sub unul din felinarele care desenează în aer curbe de lumină ascendente şi descendente. Stă cu spatele la mine, aşa că nu-i văd decât părul lung şi foarte des, căzut peste umerii arcuiţi de îngrijorare. Tace. Întind mâna să-l scot din tăcerea-i filosofică, dar se întoarce brusc spre mine şi zice cu un glas al cărui ecou trist se risipeşte numaidecât: „Omul Acela a murit pentru ca eu să pot alege! Pentru unul ca mine a fost El răstignit, Tim Hooskin!”

Cu-um? Mă gândesc, îngrozit, că bunul meu prieten şi-a pierdut minţile. Cum vine asta, Vani, a murit pentru unul ca tine? A trăit în ţara aceea, Iudeea, acum cincizeci de secole, şi totuşi, a murit pentru tine! Apoi îmi spun că Iagovan Solles îşi râde de mine, că vrea să glumească pe socoteala mea… Îmi ridic privirea spre el,

dar îl aud rostind cu aceeaşi voce înăbuşită: „Azi e ziua în care s-a născut El. Azi e Crăciunul, Tim Hooskin!”

Arhivarium.

Vânătoarea de viezuri.

Vizuina (I)

Arhiva vânătorului de viezuri.

La 16.30 ceaţa devine atât de persistentă, atât de galbenă, încât e inutil să mai privesc arborii crescuţi pe peluza vizuinei – abia dacă mai zăresc nişte forme alungite, nişte contururi vagi prin perdeaua de vapori care urcă din pământ spre înalturi – inutil să mai ascult tăcerea acestei lumi despre care birocratorii COMPANIEI spun că e cea mai ostilă şi mai afurisită dintre lumile galaxiei, inutil să pândesc permanenta metamorfoză a lucrurilor, ridicarea unui colţ de granit din adâncurile planetei, surparea unei creste pe care nu demult am urcat-o încotoşmănat în cochilia mea de vânător de viezuri. Metamorfoza asta oricum nu o pot surprinde câtă vreme stau cu fruntea rezemată de geam, cu privirea aţintită spre orizontul duşmănos şi inaccesibil. Totuşi, pentru birocratori, lumea viezurilor galbeni e o lume abstractă, inconsistentă – o lume care nu există. Ceea ce ştiu despre ea, ştiu numai din auzite, din relatările pline de lacune cu care i-au obişnuit navigatorii COMPANIEI şi rapoartele vânătorilor.

Din exterior, vizuina pare o casă ceva mai arătoasă, cu etaj şi parter. Habar nu am de ce-i zice aşa. Probabil datorită faptului că, odată intrat înăuntru, îţi dai seama că e o fortăreaţă. O fortăreaţă adevărată. Pereţii, stâlpii de susţinere, planşeurile, totul e construit dintr-un material foarte rezistent, un fibroaliaj impenetrabil şi ignifug. Cele două nivele exterioare se continuă în subteran cu altele trei: magazia cu provizii, laboratorul şi hala de întreţinere a computerului central, apoi hangarul unde se păstrează şi se decapează „cochiliile” şi generatorul de energie. Afară, în dreapta peluzei, este aerodromul cu turnul de control şi rampa de lansare a minitransportorului – un hexagon uriaş, numai beton şi sticlă, flancat de neoane roşii şi albe.

Aşa că la 16.35 mă ridic de pe scaun, ocolesc măsuţa care tronează în mijlocul salonului, traversez camera de zi şi mă îndrept spre hangar. Prin grilajul transparent, îl zăresc pe Milo cum munceşte de zor la decapatul cochiliei, cum împinge grămezile de răşină adunate sub standul de lucru şi cum adună grijuliu substanţa galbenă, urât mirositoare, despre care se zice că valorează mai mult decât toate cargourile COMPANIEI la un loc. Încăperea e plină de containere cu răşină – aliniate pe două rânduri, în spatele standului – de containere goale care trebuiesc umplute, sigilate şi încărcate în minitransportor. Cele două manipulatoare, vechi, dar încă funcţionale, zac ceva mai încolo, lângă şinele care duc înspre aeromobilul gravitaţional.

„Afară nu-i decât galben!” mă mustră Ehko din spatele pupitrului de comandă. Întoarce spre mine amândoi ochii telescopici şi strălucitori. „Şefu', aici este mult treabă. Noul comandant de pe Numa cere douăzeci de butoi cu răşină şi nu a fost decât zece plin.”

Râd, bineînţeles. Un P15 care nu distinge pluralul de singular, care amestecă timpii verbali şi care mă mai şi ia peste picior când pierd vremea aşteptând să mi se întâmple ceea ce nici unui vânător nu i s-a întâmplat vreodată este, oricât m-aş strădui să-nţeleg, o minune cibernetică. Probabil că vreunul dintre băieţii aceia cu ochelari şi cu mintea plină de formule, care se ocupă cu programarea şi reprogramarea roboţilor, s-a amuzat copios în ziua când comandamentul de pe Numa a aprobat expedierea lui Ehko pe lumea viezurilor galbeni.

„Deştepţi băieţi!” zic şi continui să râd, în timp ce Ehko se roteşte ca un titirez în jurul carului mobil.

„Cine e deştepţi?”

Ehko mimează atât de bine comportamentul uman, încât nu-mi rămâne decât să-i felicit, în gând, pe programatorii COMPANIEI.

„Ă-ă!”, zic, „Nimeni!” „Şefu', nimeni nu e totuna cu nimeni!”

Acum chiar a nimerit-o. Pe panoul din dreapta, apar luminiţe verzi şi albastre, semn că Cico a obturat circuitul de alimentare cu energie la semnalizatoarele de pe aerodrom.

„Cheamă-l pe Sato şi încărcaţi restul butoaielor.” „Sato acuma a fost reparat. Abia mâine a fost gata!”

Sato e un M21. E cel mai „bătrân” dintre roboţii COMPANIEI. Are la activ cel puţin şaptezeci de ani petrecuţi pe lumea viezurilor galbeni, lăsând deoparte anii petrecuţi prin hangarele bazei de tranzit de pe Numa. Ar trebui reciclat sau scos din uz. Circuitele lui nu rezistă la tensiuni prea mari, când îl pui să ridice o greutate peste limita teoretică de rezistenţă, se supraîncălzeşte şi încremeneşte pe loc.

„Atunci du-te singur! N-am nici un chef să încarc butoaie!”

Drept răspuns, Ekho începe să bolborosească, să emită sunete guturale, care seamănă cu bâzâitul unui bondar înfuriat. Se comportă de parc-ar fi construit în întregime din carne şi oase, de parc-ar avea nervi în loc de circuite şi creier în loc de microprocesoare. Ca un veritabil monstruleţ raţional, jignit de insolenţa individului biped dinaintea sa – individ care nu vrea să priceapă că un lucru bine făcut este, la urma urmei, un lucru bine făcut, căruia nu-i intră în tărtăcuţă ideea că butoaiele cu răşină sunt mai importante decât restul ciudăţeniilor care transformă lumea viezurilor galbeni într-un iad…

Dacă n-ai şti că e doar o maşinărie foarte sofisticată, ai putea să-l tratezi ca pe o veche cunoştiinţă, un prieten nonconformist şi cam impertinent.

„Uite ce-i Ekho”, zic împăciutor, „treaba asta poate fi amânată. CYBELA soseşte abia peste o săptămână. Avem timp să încărcăm o sută de butoaie, nu zece sau douăzeci!”

Ochii telescopici se mişcă repede în sus şi-n jos ca două tentacule independente una de cealaltă.

„A”, zic, „era să uit. Cine-i noul comandant pe Numa?” „Tim Hooskin”, răspunde scurt Ehko.

Tim Hooskin?! Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Individul a fost instructor-şef la Colegiul Excepţional de pe Terra Nova, am avut plăcerea să-l cunosc personal. Un ticălos sadea, un şmecher şi jumătate, Tim Hooskin ăsta! Am motivele mele să-i fiu, totuşi, recunoscător... A avut cândva o slăbiciune inexplicabilă, m-a ajutat într-un moment în care, fără sprijinul lui, aveam toate şansele să devin cobaiul Serviciului de Securitate al COMPANIEI... Nu ştiu de ca a făcut-o şi nici până astăzi nu am reuşit să înţeleg motivele care l-au determinat să salveze un novice... Uluitor ce minte mai au şi birocratorii COMPANIEI, să numească în funcţia de comandant al unei Baze de tranzit cum e Numa, un fost instructor! L-am avut în mână, puteam să-l nenorocesc, să-i distrug cariera, să fac din el un zero absolut, dar l-am lăsat în pace ca un nătâng ce sunt. Acum mă are el la mână. Supraveghetorii îi sunt, într-un fel sau altul, subordonaţi. Navigatorii COMPANIEI îi sunt, de asemenea, subordonaţi. Şi eu îi sunt, tot într-un fel sau altul, subordonat. Ai mierlit-o, vânătorule de viezuri! Gata, s-a zis cu tine!

Intru în hangar. Mă îndrept direct spre standul unde lucrează Milo. Cochilia, întinsă la orizontală, pare un fel de robot-războinic. De fapt, asta şi este. Un robot-războinic, unul adevărat. O mulţime de ţevi şi antene îi răsar din cap şi din scutul protector, confecţionat din oţel fibros, care o face să semene cu o uriaşă carapace de broască ţestoasă. Pe ambele braţe, între cotieră şi mecanismul de rotire a umărului, se văd, cu destulă claritate, iniţialele KS, urmate de seria 01426: Khorma Shikab, cel de-al o mie patru sute douăzeci şi şaselea locatar al vizuinei, un vânător şcolit la Colegiul Excepţional de pe Terra Nova şi expediat, în urmă cu douăzeci şi patru de ani, pe lumea viezurilor galbeni. Ăsta sunt eu. Ca să zic aşa, din punct de vedere statistic.

„Multă răşină”, zice Milo. Gheara metalică descrie un arc de cerc şi se opreşte la câţiva milimetrii de încheietura genunchiului.

„Mai multă ca data trecută!” „Data trecută nu am întâlnit viezurele” răspund scurt şi la obiect.

Vreau să mă aşez pe tamburelul din stânga bancului de lucru, dar mă răzgândesc. Mirosul de răşină e atât de pătrunzător, încât îmi întoarce stomacul pe dos. În douăzeci şi patru de ani nu am reuşit încă să mă obişnuiesc cu el.

„Când o să fie gata?” întreb totuşi, înainte să plec.

„În trei sau patru ore”, răspunde plictisit, ca un instructor sătul să tot repete aceeaşi lecţie în faţa unui elev mediocru şi plin de ifose. În clipa aceea, în încăpere răsună vocea metalică şi perfect neutră a computerului central: COMUNICARE DE PE NUMA. 18.45, ORA LOCALĂ. COMUNICARE…

„Da, Cico, am înţeles. 17.45. Pregăteşte deflectorul…”

Despre implanturi.

O serie de consideraţiuni despre avantajele şi dezavantajele insomniei „Azi e ziua în care s-a născut El. Azi e Crăciunul!” Cuvintele lui Iagovan Solles îmi răsună-n urechi, nu mă lasă să dorm. De fapt, nu-mi răsună-n urechi, îmi răsună în cap. Ceea ce e de o mie de ori mai rău. Ba de o sută de mii de ori mai rău. Pentru că mă apucă migrena (Ia fă-ţi matale un implant, şi gata, ai scăpat de migrene!), iar când mă apucă migrena mă gândesc că viaţa – a mea, fireşte – e într-adevăr o imensă porcărie. Totuşi, nu atât de mare precum Stabilimentul Istoric Iagovan Solles. Drept pentru care mă ridic din pat şi dau fuga la bucătărie. E 1.47 noaptea, Iulia doarme dusă. E ca moartă, are faţa albă, descompusă de somn. Nu-mi place s-o văd aşa. Arată oribil. Fără să vreau, mi-amintesc, din nou, de vorbele lui Vani: „Un pustiu negru îmi populează somnul!” Cam poetic. Nu-i pe gustul meu. Dac-ar fi pe gustul meu, ar suna cam aşa: „Somnul meu e fără vise…” Sunt deci o fire a naibii de prozaică, de comună. Presupun că de-asta m-am hotărât să-mi omor plictiseala şi să devin instructor în arta supravieţuirii. Dar cum în ziua de azi nimeni nu mai e nevoit să supravieţuiască – cu excepţia vânătorilor de viezuri!

— Arta pe care o stăpânesc s-a dovedit tot atât de inutilă, precum o grămadă de deşeuri menajere nereciclabile. Nu-i de mirare c-am ajuns pe Terra Nova. Că-n loc să-mi dovedesc abilităţile prin cine ştie ce catacombe de la marginea Galaxiei, pozez în atoateştiutorul în faţa unor primitivi care habar n-au ce-i aşteaptă acolo, în lumea viezurilor galbeni.

Adevărul gol-goluţ e că nici eu nu prea ştiu ce-i aşteaptă. Desigur, Tim Hooskin, instructor-şef la Colegiul Excepţional de pe Terra Nova, cunoaşte o mulţime de lucruri interesante despre lumea viezurilor galbeni. Asta înseamnă că o lungă perioadă din viaţă şi-a petrecut-o înaintea unui ecran foarte multicolor şi foarte ingenios plasat între nişte obiecte de ornament specifice secolului cincizeci şi unu – spre exemplu, un cub cu pereţii translucizi, plin-ochi cu lichid verde-fosforescent, din care ţâşnesc tot felul de forme bizare, de pildă o coloană de cca patruzeci, patruzeci şi cinci de centimetrii, alcătuită din fragmente de elipsoizi care se preschimbă, cu o viteză incredibilă, halucinantă, în trunchiuri de con şi invers – ecran pe care apăreau, aşezate frumuşel unele sub altele, o mulţime de informaţii nepreţuite despre lumea viezurilor galbeni. Şi cum Tim Hooskin e un ins teribil de inteligent, înzestrat prin grija mult iubiţilor săi părinţi cu un IQ remarcabil, e de la sine înţeles că toate acele informaţii nepreţuite sfârşiră prin a fi integrate de sinapsele amintitului maestru în arta supravieţuirii şi expuse, graţie talentului oratoric al respectivului, cu multă supleţe şi mult discernământ axiologic, la orele de curs pe care acesta le ţine, an de an, prin sălile Colegiului de pe Terra Nova. A, mai trebuie spus şi că aceste calităţi, normale din punctul de vedere al insului inteligent Tim Hooskin, şi bineînţeles, întreţinute cu ajutorul mai mult sau mai puţin interesat al specialiştilor în implanturi, au contribuit din plin la ascensiunea expertului nostru, ba l-au impus într-un mod atât de evident, de indiscutabil, încât nu ne rămâne decât să ne scoatem umili pălăria în faţa acestor divinităţi atotputernice care sunt ştiinţa şi tehnologia veacului cincizeci şi unu!

Ca să fim însă cinstiţi până la capăt cu instructorul-şef Tim Hooskin, mai rememorăm odată îndelungata sa experienţă într-

ale implanturilor, experienţă cu nimic deosebită de aceea a majorităţii contemporanilor săi şi care sună după cum urmează: la frageda vârstă de trei anişori, un oarecare implantolog pe nume Jermiah Kohn aplică micuţului Hooskin, în virtutea unei cereri formulate de ilustrul muzicolog M. Hooskin, părintele copilului, aplică deci un implant, primul dintr-o serie aproape nesfârşită, care are drept rezultat imediat creşterea exponenţială a capacităţilor aperceptive ale micuţului. La nici un an, încântat de reuşita operaţiunii, renumitul muzicolog M. Hooskin mai adresează o cerere implantologului Jeremiah Kohn, cerere formulată exact în aceeaşi termeni, de pe urma căreia progenitura muzicologului se alege cu un al doilea implant şi cu o formidabilă stivă de informaţii despre matematicile superioare, în speţă partea de analiză, combinatorică şi teoria mulţimilor. Cum şi a doua operaţiune reprezintă un succes incontestabil pentru implantologul Jeremiah Kohn pe de o parte şi pentru M. Hooskin pe de altă parte, primul îl sfătuieşte pe al doilea să recurgă la un al treilea implant, menit a prelungi existenţa terestră a progeniturii, fără de care anterioarele succese ar deveni, cum se zice, apă de ploaie congelată. Astfel că, într-o frumoasă zi de toamnă târzie, destinul micului Hooskin este ca şi pecetluit. Conform înţelegerii, acesta va avea de trăit două sute şaizeci, două sute şaptezeci de ani bătuţi pe muchie, adică o viaţă standard care ulterior, ar putea fi prelungită cu cel mult douăzeci de ani, graţie aceloraşi binefăcători ai umanităţii, implantologii. Spre regretul comunităţii, cinstea asta nu-i va reveni lui Jeremiah Kohn, pentru banalul motiv că, peste cca o sută zece ani, implantologul va fi trecut deja la cele veşnice, spre părerea de rău a muzicologului, care oricum se declară mulţumit de prestaţia acestuia.

De aici înainte, totul evoluează la parametrii normali. Încă fragedului Tim Hooskin i se aplică o sumedenie de implanturi, care mai de care mai scumpe şi mai sofisticate, care au menirea de-a corecta deficienţele cu care l-a înzestrat natura prin naştere, de-a elimina eventualele moşteniri genetice nedorite, de-a retuşa unele din anomaliile fizice care ar putea să-l transforme pe subiectul Tim Hooskin în obiect de bârfă publică, în fine, de-a face din pomenitul subiect un demn exponent al

Rasei. Rezultă că, pe parcursul unui singur deceniu, lui Tim Hooskin i se aplică nu mai puţin de una sută douăzeci şi şapte de implanturi. Un număr rezonabil, dacă stăm să ne gândim la cele patru sute de implanturi ale Iuliei, ca să nu mai vorbesc de cele peste şapte sute nouăzeci de implanturi ale Esterei, însoţitoarea prea bunului meu prieten, Iagovan Solles. Un număr care îi asigură lui Tim Hooskin o viaţă lungă, îmbelşugată şi lipsită de griji – exceptând, evident, migrenele, de care nu poate scăpa decât dacă recurge la un nou implant, o scăpare a ilustrului muzicolog M. Hooskin şi a renumitului implantolog Jeremiah Kohn, care nu aveau de unde să bănuiască aplecarea urmaşului spre cefalalgie. Natural, consecinţa acestor eforturi umanitare e rezumată magistral în înşiruirea de cuvinte care scapă de pe buzele eminentului Jeremiah Kohn în ziua în care Tim Hooskin împlineşte patrusprezece anişori: „Eşti aşa cum şi-a dorit ilustrul tău părinte!” De prisos să amintesc că această frază a stârnit o furtună de lacrimi pe chipul vădit emoţionat al muzicologului, deoarece concentra într-o formă simplă şi inteligibilă ceea ce devenise Tim Hooskin: un posesor a peste jumătate din informaţiile acumulate de omenire pe parcursul câtorva mii de ani de civilizaţie, o dovadă vie şi de netăgăduit a superiorităţii omului faţă de natura domesticită şi epurată de prejudecăţi. Pe scurt, viitorul instructor-şef al Colegiului Excepţional de pe Terra Nova. Diplomele de merit, doctoratele, atestatele şi specializările obţinute cu uşurinţă în varii domenii de nobilul reprezentant al Speciei sunt o confirmare peremtorie a remarcabilelor sale aptitudini, calităţi, ş.a.m.d.

Bineînţeles, toate astea nu-l împiedică pe Tim Hooskin să se trezească la 1.47 noaptea, să suporte dureroasele insomnii pricinuite de ciudatele vorbe aruncate de bunul său prieten, Iagovan Solles, la o sindrofie de familie şi să răscolească bucătăria Iuliei în căutare de analgezice. Din păcate, în pofida eforturilor disperate, analgezicele sunt de negăsit. Iulia, frumoasa, seducătoarea, inteligenta, provocatoarea şi, pe ici, pe colo, niţel cam perversa însoţitoare a subsemnatului n-a suferit în viaţa ei de cefalalgie, n-a avut de când se ştie o migrenă adevărată, astfel că suferindului Tim Hooskin nu-i rămâne decât să se consoleze înaintea videopanoului care ocupă jumătate din

peretele nordic al sufrageriei. Resemnarea lui Tim e motivată şi de certitudinea că, în cele din urmă, insuportabila durere va dispărea de la sine. Cum o atare certitudine nu se dovedeşte, cu necesitate, şi suficientă, insomniacul Tim Hooskin îşi prepară singur un pahar de gin tonic, după care, aşezat cuminte în foarte confortabilul fotoliu cu suspensii, urmăreşte atent imaginile care se perindă pe videopanoul recent achiziţionat de prea frumoasă-i însoţitoare la un preţ fără concurenţă. În încăperea alăturată, Iulia doarme prăbuşită în somnul acela fără vise care-i schimonoseşte chipul, făcându-l să semene cu chipul unui mort, conştiinţa ei pietrificată de cei peste o sută cincizeci de ani pe care îi mai are de trăit zace încremenită în pustietatea neagră a unei fericiri lipsite de iluzii şi speranţe.

Deocamdată, durererile insomniacului Tim Hooskin cresc în intensitate. Se acutizează. NOU. CUMPĂRAŢI IMPLANTURI PROTON & GAMTER. SIGUR. ECONOMIC. FĂRĂ EFECTE SECUNDARE. Tânăra care prezintă produsul îşi arată bustul. PENTRU SÂNI OBRAZNICI ŞI LIPSIŢI DE PREJUDECĂŢI. Ceva mai încolo, un posibil candidat la premiul BONEL, un academician cu mutră de gigolo. TINEREŢE VEŞNICĂ LA UN PREŢ CUMSECADE. OFERTĂ LIMITATĂ. PÂNĂ LA 1 IANUARIE, DISPONIBIL DIN STOC. IMPLANTURI MORRIS. Apoi panoul se colorează brusc în violet. Un câmp pe care pasc, în perfectă armonie cu mama natură, o mulţime de văcuţe roşii. COCA-COLA FĂRĂ ALCALOIZI. NU PROVOACĂ DEPENDENŢĂ. O namilă surâde cuceritor şi-şi etalează muşchii. EŞTI CEL MAI TARE. EŞTI CEL MAI PUTERNIC. IMPLANTURILE HONDHAL. IA-LE ACUM! Doi adolescenţi fumează ţigare după ţigare. Se aude o trompetă. Bătăi de tobe. VREI SĂ FUMEZI LINIŞTIT PÂNĂ LA ADÂNCI BĂTRÂNEŢE? IMPLANTURILE SPECIALE ELMAC ÎNVING CANCERUL. ASTA DA VIAŢĂ! Întrucât aceste palide-ncercări de spoire a fericirii cosmice pe un ecran tridimensional nu sunt suficiente, urmează o proiecţie foarte instructivă şi educativă, un film realizat în întregime prin mijloace virtuale, în care doi exponenţi ai speciei, doi supereroi îndopaţi cu implanturi, sunt teleportaţi pe o lume ostilă situată undeva, la marginea galaxiei. Amestecaţi în evenimentele care frământă societatea locală, supereroii luptă pe viaţă şi pe moarte (mai mult pe viaţă, gândeşte suferindul Tim Hooskin, ale

cărui dureri de cap au devenit insuportabile!) împotriva unui dictator lipsit de scrupule, o creatură înzestrată cu puteri uimitoare şi extraordinare. Cum era de aşteptat, binele învinge, dovedindu-se, încă o dată dacă mai era nevoie, superioritatea de netăgăduit a implanturilor în faţa puterilor malefice ale întunericului. Abjectul dictator este jupuit de piele de unul dintre eroi şi expus privirilor celor oprimaţi care, uluiţi de neaşteptata întorsătură a evenimentelor, se prosternează la picioarele salvatorilor şi încheie un contract pe perioadă nedeterminată cu aceştia, în beneficiul ambelor părţi. Contractul stipulează, printre altele, obligaţia părţii extraterestre de-a asigura, contra unor venituri derizorii (într-o zi, gândeşte suferindul Tim Hooskin, o să pleznim de atâta mărinimie!), aprovizonarea cu implanturi a părţii băştinaşe. Filmul are un final apoteotic, în care proaspeţii furnizori de fericire universală chefuiesc cu proaspeţii beneficiari de fericire universală, sub cupola unei aule imense, în vreme ce afară, o mulţime isterică serbează marea victorie asupra tiraniei, printre ruine înălţându-se, maiestuos, un grup statuar înfăţăşându-i pe eliberatori întru veşnica lor pomenire şi spre învăţătura de minte a eliberaţilor.

Estimp, Iulia se trezeşte din somnu-i greu. Cauza acestei treziri intempestive nu-i un mister pentru obiectul de decor Tim Hooskin: însumând orele dormite de prea frumoasă-i însoţitoare, Tim ajunge la concluzia că, pe parcursul ultimei săptămâni, Iulia s-a odihnit aproximativ nouăzeci şi două de ore – ceea ce înseamnă o medie zilnică de cel puţin 13,1 ore. Constatarea nu-l deranjează prea mult pe suferindul de migrene Tim Hooskin, în ultimă instanţă, toată lumea doarme pe apucate, nu-i Iulia excepţia care confirmă regula. Ba dimpotrivă, ea e regula care infirmă excepţia. În schimb, odată intrată în sufragerie, Iulia ţine să-şi manifeste dezaprobarea faţă de aplecarea tot mai accentuată spre noctambulism a însoţitorului – noctambulism pe care, ea una, nu se simte defel datoare să-l înţeleagă.

„Zău aşa, dragule, de ce nu te odihneşti tu la ora asta?”

La care Tim Hooskin mormăie ininteligibil, ceva de genul până la douăsute şaptezeci de ani am vreme să mă tot odihnesc, dar

prea frumoasa lui însoţitoare a atât de buimacă – sau atât de nepăsătoare, gândeşte suferindul Tim Hooskin – încât nu aude nimic şi continuă pe acelaşi ton: „Ia să-ţi faci, dragule, un implant pentru migrene, să vezi după aceea cum o să te odihneşti!”

Lui Tim nu-i place deloc vocabula „dragule”. Îl irită când Iulia i se adresează aşa. Pe ecranul cu imagini tridimensionale, apoteoza a atins paroxismul. Băştinaşii dansează ţinând în mâini recipiente de metal pline cu licori bahice. Recipientele se înalţă, se ciocnesc cu zgomot şi se dau peste cap. Iulia schiţează un gest de mirare, apoi spune cu o umbră de reproş în glăscioru-i fermecat: „De când doream să văd şi eu filmul ăsta! Of, puteai să mă trezeşti, o să mor de curioasă! Ce rău eşti, dragule!” „Păi”, se justifică suferindul Tim Hooskin, luând o mină de om spăşit, „te odihneai aşa frumos, că mi-a fost nu ştiu cum să te trezesc”!

Nemaipomenit ce-i plac Iuliei complimentele. Şi e nemaipomenit cum ştie Tim Hooskin să le debiteze pe bandă rulantă, să le împartă în stânga şi-n dreapta, mai ales când e cazul. Acum a fost cazul. Tim Hooskin are senzaţia că o să-i explodeze capul.

„Povesteşte-mi”, zice Iulia.

Nici vorbă. Instructorul-şef Tim Hooskin n-are chef de povestit filme. Aşa că Iuliei nu-i rămâne decât să se resemneze, să-şi promită, solemn şi pentru a nu ştiu câta oară, că o să-l părăsească cu prima ocazie pe morocănosul ăsta care nici atâta nu ştie, să se poarte cu femeile… Uf, oftează Iulia, un bărbat adevărat!Pe ecran, unul dintre cei doi super-eroi îşi expune, ostentativ şi nonşalant, bustul. Oricum, peste trei zile morocănosul se întoarce pe Terra Nova! Şi, ca să-l enerveze, ca să-i treacă pofta de-a mai refuza pe viitor o doamnă inteligentă şi binecrescută, zice cu naivitate: „M-am gândit să iau un robot casnic. Am auzit că ăştia ultima generaţie sunt foarte reuşiţi!” „Nu-mi plac roboţii!” mârâie morocănosul Tim Hooskin şi ordonă computerului central să schimbe postul de televiziune. Pe ecranul tridimensional, apare iarăşi reclama aceea cu implanturile PROTON & GAMTER. „Azi e ziua în care s-a născut

El. Azi e Crăciunul”. Rămas singur în sufrageria imensă, Tim se adânceşte în gândurile sale.

Chiar trebuia să faci asta, Iagovan Solles? Chiar îţi imaginezi că eu nu ştiu că ceva ne lipseşte, ceva esenţial, fundamental, cum îţi place ţie să spui? Dacă nu te-am înţeles în detaliu, nu înseamnă că nu încerc să te înţeleg în general… Şi-apoi, n-am vorbit niciodată despre prietenia noastră, însă eu ştiu bine că ceea ce ne leagă nu-i nici copilăria, nici pasiunea comună pentru istorie şi fotbal virtual. Ceea ce ne leagă sunt migrenele astea insuportabile, durerea asta care izbucneşte în nopţile lungi, inepuizabile, şi bineînţeles, noctambulismul… Suntem, comparativ cu restul semenilor noştrii, doi insomniaci. Comparativ. Viaţa de liliac nu-i de invidiat, dar e singura de care dispunem. Sunt prea oribile chipurile acelea pietrificate de somn, prea sinistru şi de nepătruns e abisul în care ne scufundăm când închidem ochii, pentru ca un verb precum „a odihni” să nu-ţi provoace fiori de geaţă prin şira spinării… Culmea e că întotdeauna când ni se dă dreptul de a alege, alegem viaţa, nu adevărul. Iar tu, în ziua în care ţi se va naşte copilul din pântecele Esterei, vei alege pentru el viaţa şi fericirea, nu adevărul pe care tot nu o să-l cunoşti niciodată. Vei proceda cu el exact cum au procedat cu tine părinţii tăi, vei alege pentru el ce crezi că e mai bun. Şi ce-i mai bun decât o viaţă lungă şi prosperă? Ce-i mai bun decât fericirea, Iagovan Solles? Tu spui că suferinţa, dar în secunda când va trebui să alegi, vei alege fericirea, implantul…

Dar Omul Acela, Iagovan Solles? Ce vise avea El, cum se odihnea? Eu lucrez cu primitivi, îi învăţ arta supravieţuirii, însă nu i-am auzit vorbind despre El. Şi ei L-au uitat, Vani. Poate că părinţii lor adevăraţi, nu cei care figurează în fişele oficiale, cei care îi vizitează la Colegiu, nu L-au uitat. Ăştia sunt doar nişte membrii ai Serviciului de Securitate Interplanetar care-şi joacă rolul. Au o misiune de îndeplinit şi înţeleg s-o îndeplinească. Nici ei nu ştiu cine sunt adevăraţii părinţi ai vânătorilor de viezuri. Eu nu ştiu unde să-i caut, pe ce lume îndepărtată care probabil nici nu figurează pe rutele navigatorilor Companiei. Cine ştie de unde vin copiii care sunt educaţi pe Terra Nova? Iar eu nu pot să

spun nimănui, nici chiar ţie, ce fac acolo, pe Terra Nova. Dacă ţi-aş spune, aş deconspira un secret al Companiei, or asta e cu neputinţă. Am depus un jurământ de fidelitate şi bănuiesc ce mă aşteaptă dacă-l încalc!

Ciudat e că tocmai eu, un insomniac, sunt responsabil de somnul şi fericirea Speciei. Că din cauza unuia ca mine copilul tău va trăi douăsute şaptezeci de ani, din care mai bine de jumătate, dacă nu cumva trei sferturi, îi va dormi efectiv. Iulia e un caz fericit, nu doarme decât treisprezece ore pe zi. Alţii dorm cât patrusprezece, cincisprezece ore. Ăsta-i preţul fericirii, poate. Şi mă gândesc că primitivii de pe Terra Nova, cei care n-au apucat încă să pună piciorul pe lumea viezurilor galbeni, abia dorm câte opt, maximum nouă ore pe zi. I-am urmărit cu atenţie. I-am spionat. În parte ca sarcină de serviciu. În parte din curiozitate. Şi ei au insomnii. Şi pe ei îi mai doare capul. Unii visează – în general, toţi visează. Am urmărit de atâtea ori spectrogramele tridimensionale cu înregistrările acestor vise de primitivi, că deja am început să mă contrazic pe mine însumi… Sunt uluitoare… Ei habar n-au că sunt monitorizaţi, spionaţi în permanenţă… A-a, unul singur, dar asta a fost demult, acum douăzeci şi patru de ani, unul singur şi-a dat seama. O taină cumplită mă leagă de fiinţa aceea, Iagovan Solles… De fapt, niciodată nu o să ştiu cât de multe a reuşit să afle acel primitiv despre ceea ce se întâmpla în Colegiu. Oricum, ce mai contează?

Ajuns în acest punct al meditaţiei provocate de migrena care îl stoarce de vlagă, suferindul instructor-şef Tim Hooskin săvârşeşte imprudenţa de-a analiza principalele deosebiri dintre primitivii de pe Terra Nova şi pământeni. Una ar fi IQ-ul. Păi da, un primitiv nu va fi niciodată în stare să răspundă, în mai puţin de trei secunde, la întrebarea elementară: cât face douăsute treizeci şi patru virgulă şapte înmulţit cu o mie patrusute optezeci şi cinci virgulă şase. Şi-apoi, mintea primitivilor e prea înceată, gândirea lor e prea rigidă, prea încorsetată de prejudecăţi… A doua deosebire ar fi că primitivii trăiesc în medie şaizeci, şaizeci şi cinci de ani, iar pământenii douăsute şaptezeci. De aproape patru ori pe atâta. Ai zice că longevitatea nu constituie, în sine, un criteriu de comparaţie. Dar o viaţă

lungă şi plină de experienţe înseamnă bogăţie spirituală, înseamnă putinţa de-a te dedica unui ţel nobil, capacitatea de a privi lumea detaşat de spaima pe care le-o inspiră, primitivilor, inevitabilul sfârşit… A treia e că primitivii suferă de tot felul de boli. Printre pământeni, procentajul suferinzilor e sub unu la un milion. Dar şi-atunci e vorba de boli uşoare, accidente, etc. A patra. Primitivii sunt fie frumoşi, fie şi urâţi şi frumoşi în acelaşi timp, fie urâţi. Să luăm, de pildă, înălţimea, aspectul fizic. Unul e slab şi înalt, altul scund şi gras, altul are urechile mari şi nasul strâmb. Pământenii, marea majoritate bineînţeles, fiindcă mai sunt şi excepţii, dar nu foarte izbitoare, pământenii sunt frumoşi. O, da, foarte frumoşi. Toţi sunt înalţi. N-au defecte vizibile. Femeile sunt la fel, bărbaţii la fel. O pământeancă de o sută şaptezeci de ani arată ca o femelă de primitiv de nouăsprezece ani. Unde mai pui că n-au sânii lăsaţi, că nu au pic de păr pe faţă, că sunt înalte, suple, voluptoase, că nu fac burtă, nu fac guşă, etc. E groaznic să trăieşti în vecinătatea unor fiinţe a căror urâţenie fizică se accentuează pe zi ce trece! În plus, tot din punct de vedere fizic, pământenii sunt mai viguroşi, mai puternici. Care primitiv ar fi capabil să facă flotări cu patru sute de kilograme în spate? Orice adolescent de pe Pământ poate face flotări cu patrusute de kilograme în spate! A cincea deosebire. Desigur, avantajele oferite de tehnologie, dar asta nu-i o diferenţă fiziologică. A şasea. Visele. Despre ele am meditat deja. A şaptea deosebire… Păi, ce sens are să înşiri caracteristicile a două Rase atât de diferite? Dobitoc eşti tu, Tim Hooskin, să-ţi pierzi vremea cu asta? Nu, tocmai am stabilit că nu pot fi, în ruptul capului, dobitoc! Şi instructorul-şef Tim Hooskin se scarpină mulţumit după ceafă. Îşi freacă mâinile, bucuros că nu poate fi, în ruptul capului, dobitoc… IMPLANTURILE HELKEN. PENTRU O VIAŢĂ LUNGĂ ŞI PROSPERĂ. ACUM, MAI IEFTIN, MAI ECONOMIC, MAI EFICIENT…

Durerea de cap s-a mai potolit. Se retrage, e ca o apă tulbure şi nocivă, o viitură care a ieşit din matcă şi care acum se întoarce în albie. Şi brusc, maestrul în arta supravieţuirii Tim Hooskin se congestionează de furie. De emoţie, mai bine zis. Totuşi, şi de furie. Cel puţin aşa îşi imaginează el. Oricum, cauza acestei supărări neaşteptate are o legătură cu teletransmiţătorul

portabil pe care – abia acum îşi dă seama – a uitat să-l închidă. Iar dacă a uitat să-l închidă, înseamnă că poate fi deranjat. Or, a fi deranjat la o oră atât de nepotrivită – 3.25, îl avertizează ceasul de pe perete – presupune o doză de impertinenţă pe care el, Tim Hooskin, nu-i dispus să o tolereze… Să remarcăm dar, că, spre cinstea lui, suferindul nostru îşi stăpâneşte destul de bine furia, că se ridică din fotoliul cu suspensii cu o lentoare de felină, lentoare care nu lasă nici un dubiu asupra intenţiei sale, aceea de a-l pune la punct pe neobrăzatul, pe nesimţitul care are nemaipomenitul tupeu să-l sune la o oră atât de înaintată din noapte. Se ridică deci şi atinge cu mâna triunghiul verde-fosforescent de pe capacul teletransmiţătorului portabil aşezat în stânga, pe noptieră.

Un ecran bidimensional. Citesc cu voce tare: MESAJ DIN PARTEA CDC. SEMNEAZĂ ISAAC BOSE. Hm! Isaac Bose. Cine dracului mai e şi ăsta? Instructorul-şef Tim Hooskin se scarpină, din nou, după ceafă. E nemulţumit. Nu-l mai poate repezi pe neobrăzat, nu-şi mai poate pemite luxul să-i închidă gura, ca unui intrus oarecare, un străin care dă buzna nepoftit în viaţa lui. Va fi obligat să-şi înghită limba. CDC înseamnă Consiliul Directorilor Companiei. Aşadar, Isaac Bose asta eşti! Un nenorocit de directocrat! Mai exact, un birocrator de rang superior. Şi mai exact: una dintre acele fiinţe care locuiesc în imediata noastră vecinătate şi care veghează, din umbră, asupra destinelor miliardelor de pământeni fericiţi. Să vedem, Isaac Bose, cine eşti şi ce vrei! Pe ecran, apare o scăfârlie de uriaş, prevăzută cu două maxilare proeminente care mestecă într-una, un du-te, vino care nu prevesteşte nimica bun. O namilă de om.

„Isaac Bose”, se prezintă sec namila. „Aşa mă cheamă”. Mă priveşte scrutător, parc-ar vrea să-mi dezghioace ţeasta, să afle ce gândesc.

„Tim Hooskin”, îi răspund pe acelaşi ton. Îl privesc, la rându-mi, scrutător, de parcă aş vrea să-i despic şi eu ţeasta, să aflu ce gândeşte. Apoi adaug: „Instructor-şef pe Terra Nova”.

Nu scoate o vorbă. Se uită la mine şi tace. Deodată, începe să-şi frământe lobul urechii.

„Şti cine sunt, Tim Hooskin?” întreabă. Aşteaptă să-i răspund la-ntrebare. Nu, nu ştiu cine eşti, Isaac Bose, n-am avut ocazia să fac cunoştinţă cu ilustra-ţi personalitate!

„Sunt Preşedintele Consiliului Directorilor Companiei!” rosteşte Isaac Bose cu voce răguşită, solemnă, ca a unui judecător care rosteşte o sentinţă irevocabilă.

Gata, Isaac Bose, am căzut pe spate de admiraţie! Preşedintele Consiliului Directorilor Companiei! Cât pe-aci să fac infarct! Prin urmare, gândesc, îl am în faţă pe cel mai puternic om de pe Pământ. Şi cel mai puternic om de pe Pământ a ţinut să mă deranjeze în toiul nopţii, m-a căutat personal, nu s-a folosit de intermediari, m-a căutat e un fel de-a spune, s-a ostenit să mă sune la o oră atât de nepotrivită… Păi ia să ne punem noi niţel mintea la contribuţie! Terra Nova este domeniul Companiei? Este. Colegiul Excepţional este proprietatea Companiei? Este. Eu sunt instructorul-şef Tim Hooskin, un angajat al Colegiului înainte pomenit? Sunt. Prima concluzie e că sunt, sub o formă sau alta, anagajatul Companiei. A doua concluzie e că namila de pe ecranul teletransmiţătorului portabil este şeful meu, iar eu sunt subalternul lui. Rezultă automat că sus-pomenitul Preşedinte al Cosiliului Directorilor Companiei n-a sunat de florile mărului… Ia s-auzim, domnule Preşedinte, ce-ai de spus în privinţa asta!

„Tim Hooskin”, zice cu aceeaşi voce răguşită şi solemnă Isaac Bose, „Tim Hooskin, începând de mâine, 4 ianuarie, eşti noul comandant al bazei de tranzit de pe Numa! Directiva 4038, Consiliul Directorilor Companiei, în conformitate cu prevederile… ”

Etc. Etc.

Despre secrete (I)

Spovedania vânătorului de viezuri.

COMUNICARE DE PE NUMA. 17.45, ORA LOCALĂ.

Recunosc cu mânuţa pe sufleţel: nu-mi plac comunicările. Nici unui vânător de viezuri nu-i plac comunicările. Mai întâi, pentru că niciodată nu şti cine le redactează. Faptul că de obicei mesajele vin semnate, nu înseamnă deloc că persoana al cărei nume figurează jos, în dreapta ecranului, este una şi aceeaşi cu persoana care a redactat textul. Al doilea, pentru că sunt inutile. Şi la propriu şi la figurat. La propriu, deoarece indiferent de cuprins, nu-mi amintesc să le fi respectat vreodată întocmai (fireşte, cu excepţia celor în care erau formulate cereri privind creşterea numărului de containere care trebuiau expediate pe Numa ori a celor care anunţau proceduri de rutină de tipul C044 sau D103*). La figurat, deoarece chiar şi atunci când eşti obligat să le iei în serios, tot nu poţi renunţa la ideea că birocratorii care-şi pierd vremea cu asemenea fleacuri sunt nişte aiuriţi care nu ştiu pe ce lume trăiesc. Un exemplu: ultimul mesaj transmis prin subspaţiu de pe Numa le cerea tuturor vânătorilor „să efectueze controale periodice ale Perimetrelor de Siguranţă”. În viziunea celor de pe Numa periodic înseamnă odată la 26 de ore (în comunicat eram ameninţaţi cu tot felul de sancţiuni „administrative”, ba mai mult, eram avertizaţi că Supraveghetorii nu vor avea altceva mai bun de făcut decât să monitorizeze cu toată atenţia aceste controale). Bineînţeles, vânătorii şi-au văzut liniştiţi de treburi, au înregistrat comunicatul, l-au stocat în arhivele computerelor centrale, apoi au accesat Reţeaua şi-au început să glumească pe socoteala birocratorilor. Cât despre promisele sancţiuni „administrative”, acestea au devenit, ca să zic aşa, literă moartă.

În al treilea rând, nu-mi plac comunicările verbale. A, desigur, desigur că, din punct de vedere terapeutic, e reconfortant să discuţi cu un locuitor al unei lumi atât de îndepărtate de lumea viezurilor galbeni cum e Numa, e reconfortant să ai certitudinea că universul e populat cu fiinţe întru totul asemănătoare cu tine şi să şti că singurătatea ta nu e atât de absolută, de iremediabilă, precum pare. Mă rog, asta-i părerea instructorilor de pe Terra Nova. Numai că această certitudine se transformă în dezgust, într-o greaţă incomensurabilă (tot din punct de vedere terapeutic!) în momentul în care afli că există un regulament care îţi interzice să utilizezi această minune a tehnologiei,

comunicarea vizuală, care te sileşte să te holbezi ca prostul la un ecran cenuşiu şi indiferent, în vreme ce celălalt, insul cu care discuţi, te priveşte liniştit, vorba răposatului Iaoton Joshu, îţi studiază nestingherit anatomia, iar tu stai şi admiri peisajul!

În general, e amuzant. Singura necunoscută în toată povestea asta cu mesajele care vin de pe Numa sunt Supraveghetorii. Pentru cineva care n-a auzit în viaţa lui de Supraveghetori şi care are pentru prima oară de-a face cu ei, aceştia îi apar probabil – nu probabil, sigur!

— Ca un fel de divinităţi superioare, atotputernice, cu care nu e bine să-ţi pui mintea, pentru simplul motiv că ei oricum şi-au pus deja mintea cu tine. Dar vânătorii au învăţat că această superioritate a lor nu valorează o ceapă degerată, îndeosebi când e vorba să nu respecţi ceea ce ţi se pretinde, când te-ai hotărât să încalci regulamentele COMPANIEI. Din două una: ori Supraveghetorii sunt într-adevăr infailibili şi atunci ei ştiu totul despre vânătorii de viezuri, dar fac pe naivii şi nu raportează decât ceea ce le convine, ori raportează tot ceea ce văd şi aud, însă ceea ce văd şi aud abia dacă reprezintă o părticică infimă din cele ce se petrec pe lumea viezurilor galbeni. Întrebarea, în ce măsură Supraveghetorii sunt şi eficienţi, adică în ce măsură informaţiile obţinute de ei despre viaţa, activitatea şi mai ales, intimitatea vânătorilor de viezuri pot fi considerate ca fiind, să zicem, întemeiate, rămâne deschisă. Cert e că niciuna dintre desele încălcări ale regulamentelor de către vânători nu a fost sancţionată de către comandamentul de pe Numa…

Cam atât despre comunicări. Până una alta, stau în camera computerului central şi mă uit la ceas. 17.36. Am deci timp destul. Nouă minute. O groază de timp. În nouă minute, pe Numa sau pe Terra Nova se pot întâmpla o mulţime de lucruri. Pe lumea viezurilor galbeni nu se întâmplă nimic. Adică se întâmplă, dar nu cu mine. Vreau să spun, se întâmplă, dar nu când sunt eu de faţă. Chestie de specific local, cum ar zice, mai în glumă, mai în serios, Ottho Lumox! Numai că specificul local conţine prea multe necunoscute. Prea multe extreme, prea multe paradoxuri, ar zice iarăşi Ottho Lumox! Odată ce te-ai

obişnuit cu extremele, cu paradoxul, ajungi să te simţi bine oriunde şi restul nu mai contează. Nu te mai interesează decât ceea ce sfidează media, ceea ce contrazice bunul simţ comun. La Colegiu, instructorii ne spuneau într-una că performanţele unui vânător de viezuri depind strict de rapiditatea cu care acesta reuşeşte să adopte calea de mijloc. În realitate, pe lumea viezurilor galbeni lucrurile stau exact pe dos. Performanţele vânătorilor depind doar de capacitatea lor de a ignora media, de a alege între două extreme pe cea mai convenabilă. Şi-apoi, de câte ori nu s-a întâmplat ca un vânător s-o ia razna? Varoni. Lampers. Adam Doria. Hughes. Santos. Mai înainte de ei, Luria şi Monsem… Dispăruţi în Zonele Negre. Aici, dacă priveşti lucrurile din perspectiva bunului simţ comun, rişti să-ţi pierzi minţile. Singurătatea poate ucide un om în multe feluri, în privinţa asta nu există o singură reţetă. Să fim în clar: pentru experţii în tehnica supravieţuirii de pe Terra Nova, supravieţuirea e doar o sumă de probleme teoretice, or, într-un muşuroi care-şi schimbă configuraţia de la o secundă la alta, nu ai voie să raţionezi ca un teoretician, ca un instructor care predă o lecţie de supravieţuire unor novici lipsiţi de experienţă. Pe lumea viezurilor galbeni supravieţuieşti, nu faci teorie!

17.40. Cico îmi dă raportul: deflectorul funcţionează la parametrii optimi. DISTORISIUNI ÎN SUBSPAŢIU 0,17%. Suportabil. Desigur, limita maximă de distorsiune – 0,28% – corespunde unei decomprimări a subspaţiului… Ai învăţat bine lecţia, Khorma Shikab! Cu atât ai rămas din noviciatul de pe Terra Nova. Cu nişte lecţii bine învăţate… Nu ţi-au folosit la nimic acele lecţii. Nici nu aveau cum să-ţi folosească. Te-ai chinuit degeaba, ţi-ai zdrobit creerii, ai făcut frumos înaintea unora ca Tim Hooskin şi Iaoton Joshu – cu ultimul măcar ţi-ai încheiat socotelile!

— Şi degeaba. Strângi răşină, o „împachetezi” în containere şi o trimiţi plocon pe Numa. DECOMPRIMARE SPECIFICĂ 3,9. Maşinărie tâmpită! De fiecare dată când receptează un comunicat de pe Numa, Cico îi dă-nainte cu povestitul. Oho, măi adunătură de circuite, măi grămadă de minereu topit şi laminat, orice absolvent al Colegiului Excepţional poate calcula

coeficienţii de decomprimare în funcţie de nivelul distorsiunilor! Mă lovesc cu palma peste frunte. PRESIUNE UNGHIULARĂ 44,398 GRADE CM. Imbecil mai eşti, Khorma! Programatorii COMPANIEI l-au înzestrat pe Cico cu tot ce are nevoie un computer central pentru a satisface nevoinţele unui subdezvoltat mintal…

Undeva, în abisul conştiinţei mele ceva se zvârcoleşte, urlă de furie, eplodează în miliarde de sori minusculi. Amănuntele, Khorma. Amănuntele sunt mai importante decât întregul. Ele îţi arată cum gândesc ceilalţi, nu întregul, nu felul cum se îmbracă, cum vorbesc cu tine, cum încearcă să-ţi câştige bunăvoinţa. De ce-au vârât programatorii în grămada asta de metal topit şi laminat atâtea informaţii inutile, atâtea soluţii pe care orice novice de pe Terra Nova e capabil să le găsească dintr-o suflare? Să-i spui unui vânător de viezuri că o distorsiune a subspaţiului de 0,17% echivalează cu o decomprimare specifică de 3,9 e ca şi cum ai explica unui doctorant în matematici superioare că doi ori doi fac patru! De-aia au făcut-o, vânătorule de viezuri, pentru că-n ochii lor ai fost întotdeauna o creatură inferioară, un sălbatic… Iar ţie ţi-au trebuit douăzeci şi patru de ani ca să pricepi încotro bate vântul! Cum de nu ţi-ai dat seama? Îţi meriţi soarta, Khorma, o meriţi cu vârf şi-ndesat. I-ai privit în faţă, i-ai sfidat cu sânge rece, ai făcut ceea ce nici un vânător de viezuri nu a făcut vreodată, ai îndrăznit să ridici mâna împotriva unui instructor, ai construit Reţeaua şi n-ai fost în stare să admiţi că un om singur nu poate accepta dispreţul semenilor săi deoarece nu-l înţelege, deoarece chiar şi dispreţul devine, peste o anumită limită a singurătăţii, insesizabil! 17.45. Pe ecran au şi început să apară, literă cu literă, cuvintele. Cursiv, de la dreapta spre stânga. Între timp, vocea neutră a lui Cico spintecă eterul. COMUNICARE DE LA COMANDAMENT… Citesc la repezeală, plictisit, de parcă aş citi o scrisoare, o telegramă care a ajuns la mine din pură-ntâmplare:

COMANDANTUL BAZEI DE TRANZIT NUMA UREAZĂ VÂNĂTORILOR NOROC LA VÂNĂTOARE, SĂNĂTATE ŞI PUTERE DE MUNCĂ. STOP. CONFIRMARE DE PRIMIRE A COMUNICĂRII OBLIGATORIE. STOP. NUMAI PENTRU VÂNĂTORII SERIILE 01420-

01432. CANTITATE MINIMĂ DE RĂŞINĂ: 20 CONTAINERE TRANSPORT. STOP. PENTRU VÂNĂTORII SERIILE 02356-02400. CANTITATE MINIMĂ: 22 CONTAINERE TRANSPORT. STOP. VALABIL PE PERIOADA 22.04-11.08. STOP. NU UITAŢI CUVINTELE MAESTRULUI IAOTON JOSHU: UN EROU E ÎNTOTDEAUNA LA JUMĂTATEA DISTANŢEI DINTRE NUMĂRUL ZERO ŞI LITERA „A”. STOP. „ZERO” ÎNSEAMNĂ EŞEC. „A” ÎNSEAMNĂ ACCES. STOP. TIM HOOSKIN – COMANDANTUL BAZEI DE TRANZIT NUMA.

Carevasăzică onorabilul maestru în arta supravieţuirii Tim Hooskin a păşit în scenă. Frumoasă intrare, nimic de zis. Ireproşabilă. 20 CONTAINERE TRANSPORT. Bine că nu 30 sau 40 sau 50! Adică, vedeţi dumneavoastră, oamenii se împart în două categorii: în fraieri şi în şefi. Dacă onorabilul Tim Hooskin poate fi inclus în a doua categorie, subsemnatul în ce categorie intră? Să răspundă Iaoton Joshu, răposatul, că el ştie, el cunoaşte toate răspunsurile la toate întrebările posibile şi imposibile, formulate sau neformulate încă! Nu degeaba maestrul Tim Hooskin, nou numit în funcţia de comandant al bazei de tranzit de pe Numa, l-a citat ca exemplu de înţelepciune cosmică. O fi ştiind dumnealui ceva. În fine, treaba lui. Ce mă interesează pe mine exemplele de înţelepciune citate de un oarecare Tim Hooskin, aerele lui de atoateştiutor? Aşa că recitesc comunicarea şi îi dau ordin lui Cico să stocheze mesajul, să-l pitească bine de tot în memoria-i de cimpanzeu electronic.

Nu mă consider un fin observator al firii omeneşti. Totuşi, ideea de-a introduce într-o comunicare un citat din gândirea ultracreatoare a decedatului Iaoton Joshu mi s-a părut, hm, cam hazlie. Ca să nu spun: deplasată. De prost gust. Absolut neinspirată. Deşi, pe de altă parte… Pe de altă parte, la starea actuală şi de perspectivă a maestrului Joshu mi-am adus şi eu contribuţia, ba am pus umărul bărbăteşte, îmbogăţind posteritatea cu încă un nume ilustru şi sărăcind prezentul de încă o pramatie. Ei, şi-aici am intrat în miezul chestiunii. Care chestiune, rezumată, explicitată, supracondensată, sau cum vreţi domniile voastre, sună în halul următor: eu, Khorma Shikab, un vânător de viezuri nu foarte isteţ, un individ mai degrabă limitat şi lipsit de discernământ, de o moralitate

îndoielnică, l-am asasinat pe Iaoton Joshu. L-am obligat să treacă la cele veşnice. Am făcut-o cu sânge rece, fără pic de remuşcare, pur şi simplu din dorinţa de-a experimenta. Experimentul a reuşit, Iaoton Joshu ar putea depune mărturie dacă, prin absurd, o asemenea mărturie ar fi cu putinţă. Nu regret nimic. În privinţa lui Iaoton Joshu, vreau să spun. Ceea ce regret e că o astfel de operaţiune de curăţire periodică a umanităţii de reziduri e imposibil de realizat. Pe ici, pe colo, se mai întâmplă, dar numai sporadic şi prin câte un concurs de împrejurări similar celui care m-a transformat pe mine, Khorma Shikab, dintr-o fiinţă paşnică şi meditativă, într-un penitent cu amănuntul!

Experimentul, bineînţeles, n-avea cum să nu reuşească. Răposatul era aidoma tutoror instructorilor de pe Terra Nova, un om tare convins de propria-i suficientă, arogant, dar cu aerul unei umilinţe care avea darul de-a te convinge că ai în faţă un inocent, în cel mai rău caz, un binevoitor. Nu era nici inocent, nici binevoitor. Avea un chip negricios, ca de maimuţă, o privire ca smalţul, care pornea din ochii apăraţi de sprâncene stufoase şi care se roteau odată cu scăfârlia compusă din două emisfere, una foarte bombată, ca a unui urangutan, şi cealaltă ascuţită, ca a unei păpuşi. La Colegiu, toată lumea îi spunea Urangutanul. Până şi instructorii mai tineri tot aşa îi spuneau. Era bănuitor cu novicii, îi pedepsea din te miri ce şi aplica pedepsele corporale cu o plăcere atât de evidentă, încât, ori de câte ori o luam pe cocoaşă, mă pufnea râsul…

Era hidos. Novicele Khorma Shikab, un tânăr prostuţ şi fără maniere, dar plin de alese perspective datorită milostiveniei publice întruchipate de COMPANIE, îl întâlnea adeseori pe maestrul Iaoton Joshu cu care schimba păreri despre foarte complexa artă a supravieţuirii, în sensul că primul tăcea chitic, iar al doilea vorbea, vorbea într-una… Iar când al doilea avea sentimentul că nu este ascultat cu atenţia şi respectul cuvenite unei persoane de însemnătatea sa, îl apuca pe primul de ceafă, îl dădea de toţi pereţii, ba chiar îl lovea cu pumnii peste botul care i se părea că prea rânjeşte a dispreţ, îl lovea cu pumnii în ficat, în rinichi şi pe unde apuca. Măsura punitivă era însoţită de

dezmierdări foarte prieteneşti, de vocabule şi expresii diafane, vaporoase şi părinteşti care nu merită amintite deoarece nu-i de nasul nostru să judecăm metodele pedagogice ale instructorilor de pe Terra Nova, dar care aveau oricum, spre cinstea dascălului, un pronunţat caracter educativ. Aspectul se cere consemnat întrucât îi conferea maestrului o siguranţă, o autoritate de netăgăduit asupra obrăznicăturii. Care obrăznicătură nu putea să nu observe că, mai ales în aceste momente, figura maestrului Ioaton Joshu emana o bunătate fără margini, o bunăvoinţă şi o cumsecădenie care îţi înmuia, dacă nu sufletul împietrit de răutate, cel puţin oasele!

Această „descriere” e exactă. Nu conţine exagerări. Nu schimbă, nici în rău, dar nici în bine, realitatea. Realitatea e că mâncam bătaie pe rupte. Dar nu din cauza asta am iniţiat „experimentul”. Nu, „experimentul” meu nu are nici în clin, nici în mânecă, cu bătaia. În fond, mă obişnuisem cu ea, ne obişnuiserăm toţi cu ea. Devenise o permanenţă. Am fost educaţi, pregătiţi să trăim într-o lume dură, lumea viezurilor galbeni, unde nu aveai ce face cu duhul blândeţii, unde cei cuminţi şi paşnici ajung să-şi piardă controlul. Era explicaţia oficială. Iaoton Joshu arăta cu degetul pe hartă: când un vânător de viezuri îşi pierde controlul îl miroşi de la o poştă. Sare pârleazul şi o taie direct în Zonele Negre. Chestia e că nu-i cine să-l miroase… Nu mă justific. Pe Terra Nova, etica nu e disciplină obligatorie. Majoritatea vânătorilor nu ştiu deosebi răul de bine. Singurele repere sunt răşina, viezurele şi muşuroiul. Am învăţat să mânuiesc arme sofisticate, să apăs pe butoane, să calculez decomprimarea specifică, să manevrez cochilia, aeromobilul gravitaţional. Nu ştiu, nu mă interesează ce învaţă alţii pe alte lumi. Eu am tot dreptul să fiu plin de venin. Chiar dacă răposatul, identificat cu veşnicia, nu-mi mai poate retaza avântul, nu-mi mai poate şterge elanul…

„Experimentul” a fost gratuit. Sincer, dacă nu era Iaoton Joshu, era altul. Tim Hooskin, de pildă. A fost ca un pariu. Hotărârea mea de-a trimite un instructor să viziteze eternitatea n-a fost o răzbunare. A fost o crimă abstractă. Premeditată. Abstractă şi premeditată. Ca şi cum ai ordona computerului central să

şteargă un fişier anume din memorie. Toată povestea a pornit de la o remarcă a instructorului Joshu. ASTA NU TREBUIE SĂ SE ÎNTÂMPLE. El vorbea de vânătorii care pleacă în Zonele Negre şi nu se mai întorc. L-am întrebat: DE CE NU TREBUIE SĂ SE ÎNTÂMPLE? Mi-a răspuns: PENTRU CĂ NU TREBUIE SĂ SE ÎNTÂMPLE! L-am întrebat: CE SUNT ZONELE NEGRE? Mi-a răspuns: NU E TREABA TA! Erau două răspunsuri imperative. Or, eu învăţasem pe pielea mea că răspunsurile imperative ascund secrete imperative. Din clipa aceea n-am mai închis ochii. DE CE există răspunsuri simple şi răspunsuri imperative? DE CE răspunsurile simple nu ne tulbură conştiinţa? DE CE răspunsurile imperative ne fac viaţa un infern? Am început să-i observ cu luare aminte pe instructori. Apoi am aflat că niciunul nu era născut pe Terra Nova…

Ştiţi, pe Terra Nova instructorii au propria lor reţea de informaţii. Cu ajutorul ei comunicau cu exteriorul. Un fel de Net. Proştii. Idioţii. Novicii ştiau de existenţa acelui Net informaţional, dar nu îndrăzneau să pătrundă în încăperile speciale din care se putea accesa reţeaua. Le lipsea curajul, atâta tot. Curajul şi nebunia. Şi mie mi-a lipsit curajul. Dar uneori nebunia e mai puternică decât curajul. Întrebările imperative care-mi sfâşiau sufletul aveau nevoie de un răspuns. Simţeam ca animalul că răspunsul se află acolo. DE CE noi nu puteam comunica cu exteriorul? Şi novicii aveau propriul lor Net informaţional. Dar acesta era controlat de instructori. Era, cum să explic, un Net interior. Era umilitor. Ni se vorbeşte mereu de libertăţile persoanei, de dreptul fiecăruia de a decide singur. Adevărul e că nu putem decide niciodată singuri, că nu ne-am născut ca să fim liberi. Ne-am născut ca să avem iluzia libertăţii. Instructorii erau liberi, deoarece exercitau asupra noastră o constrângere permanentă. NU E TREABA TA! Eu ajunsesem deja la concluzia că liberi nu sunt decât asasinii, fiindcă a fi liber înseamnă a-l constrânge pe celălalt. Ca să-mi dovedesc superioritatea, ca să dovedesc că pot fi liber, l-am omorât pe Iaoton Joshu. Printre altele. Instructorii erau nişte asasini. Nu omorau, dar tot asasini erau. Pe Terra Nova am învăţat că un om poate fi asasin în multe feluri, că între o crimă fizică şi una morală diferenţele… Ei, da, aceste diferenţe nu există. În fond, cu toţii suntem asasini, din moment ce cu toţii

acceptăm să exercităm o constrângere cât de mică asupra celuilalt!

N-am spus nimănui ce aveam de gând să fac. Am început să studiez. Să studiez e un fel de-a spune. Am început să experimentez. Mai întâi am învăţat să cunosc Net-ul pe care operau novicii. Nu-mi făurisem un plan. Preferam să acţionez la întâmplare. Un om care acţionează conform unui plan dinainte stabilit devine previzibil. Eu nu vroiam să fiu previzibil. După câteva luni cunoşteam atât de bine reţeaua novicilor, încât m-am lansat în experimente noi. Am început prin a „inventa" fişiere noi, invizibile, nedectabile. Apoi am inventat programe noi. Le-am introdus în reţea. Nu foloseau la nimic aceste programe. Doar la a verifica dacă pot fi detectate. Şi au fost detectate. Unele, nu toate. Dar, pe măsură ce evoluam, instructorilor le era din ce în ce mai greu să le descopere. Atunci când le descopereau, nu ştiau de unde provin. Am riscat enorm. Dacă m-ar fi prins, dacă ar fi aflat cine e autorul acelor viruşi informaţionali, aş fi fost un om terminat.

În orice sistem, oricât de perfect, există fisuri. Eu învăţam să descopăr fisurile. Dar ca să descoperi fisurile, trebuie să cunoşti alfabetul. Iar alfabetul începea cu Net-ul novicilor. Pornisem de la premiza că nu există informaţie inofensivă. Că orice informaţie atrage după sine alta, deoarece orice informaţie e inclusă într-un sistem. Un sistem infailibil e un sistem care nu oferă absolut nici o informaţie. Or aşa ceva e imposibil de realizat. Dacă un sistem nu oferă absolut nici o informaţie, înseamnă că se anulează, se autodizolvă. Un sistem care nu oferă absolut nici o informaţie e aidoma unuia conceput în întregime pe hazard. Nu există. Sau şi dacă există, e inutilizabil. Hazardul, în sensul cel mai precis al cuvântului, e incontrolabil. Tot ceea ce presupune o doză mai mică sau mai mare de control, presupune şi o doză mai mică sau mai mare de necesităţi vitale, de puncte nevralgice. Problema unui distrugător de sisteme e să găsească aceste necesităţi vitale, aceste puncte nevralgice, şi să le anihileze în timp util… Net-ul novicilor conţinea o serie întreagă de informaţii aparent inofensive. Date tehnice despre construcţia computerelor,

metode de programare şi utilizare a sistemelor, etc. Restul a fost numai o chestiune de logică formală…

După un an m-am hotărât să construiesc un Net informaţional paralel cu Net-ul utilizat de novici. N-am apucat să-mi văd „opera” terminată, pentru că instructorii l-au descoperit. Într-o dimineaţă, ne-au adunat pe toţi în marea aulă a Colegiului. Nici nu ne aşezaserăm pe locurile noastre că maestrul Iaoton Joshu şi-a început discursul. Era furios, abia putea să se stăpânească.

„Vreau să fiu bine înţeles”, a lătrat el cu o voce de bariton, „vreau să fiu bine înţeles! Cineva a încălcat regulamentele Colegiului. Acel cineva se află aici, în această sală şi ştie bine la ce anume mă refer. Îl poftesc să iasă în faţă! Aici, să-l vedem cu toţii!” Şi-a întins un deget spre podiumul din stânga catedrei. „Aici”, a repetat, „să-l vedem cu toţii! Să-l admirăm şi să-l felicităm pentru isprava făcută!”

Novicii, mai ales cei din anii inferiori, îngheţaseră. Cei din anii superiori reuşeau, de bine, de rău, să facă faţă. Mie însă, nu ştiu de ce, îmi venea să râd în hohote. Tim Hooskin şedea în dreapta maestrului Joshu, cu mâinile încrucişate pe piept. I-am căutat privirea, dar m-a ocolit nepăsător. Amândoi ştiam despre ce-i vorba, simţeam pericolul, dar mie pericolul îmi provoacă întotdeauna o stare de euforie, o beatitudine care mă împinge ca un resort înainte. Aveam o poftă nebună să ies şi să le strig, da, eu sunt vinovatul, priviţi-mă, admiraţi-mă, proştilor, cretini ce sunteţi! Dar n-am ieşit, am stat cuminte în banca mea. Am afişat o mină spăşită, îngrozită, mi-am vârât capul între umeri şi am strâns bine din dinţi. O, îmi ziceam, e doar începutul, o să vedeţi voi ce urmează! O să vă placă, sigur că o să vă placă!

„Vă avertizez, domnilor novici”, a continuat maestrul, „vă avertizez! Vom fi duri, nu vom avea milă cu cel în cauză. Singura lui şansă e să-şi recunoască vina!” După care a adăugat ameninţător: „Îi vom pedepsi nu numai pe vinovaţi, ci şi pe cei care-i tăinuiesc pe vinovaţi!”

Novicii începură să se foiască. Îşi aruncau, unii altora, priviri întrebătoare. Erau consternaţi. Nu pricepeau ce se-ntâmplă.

Tensiunea care domnea în marea aulă a Colegiului atinsese paroxismul... Vedeţi, totul e o problemă de mimetism, de adaptare la mediu. Eu m-am adaptat la mediu, m-am transformat într-un soi de cameleon uman. A fi cameleon uman înseamnă a face ceea ce fac ceilalţi, a le imita gesturile. Înseamnă a-ţi însuşi culoarea dominantă a ecosistemului... Eu mi-am însuşi culoarea dominantă a ecosistemului. Aruncam deci şi eu priviri întrebătoare în stânga şi-n dreapta. Făceam deci pe neştiutorul. Într-un cuvânt, mi-am jucat rolul ca la carte... Aveam un atu pe care nu trebuia decât să-l scot din mânecă... Atunci am înţeles cât sunt de vulnerabili. Maestrul Joshu spusese: să-l vedem pe vinovat. Apoi adăugase: îi vom pedepsi pe vinovaţi! Folosise o dată singularul, apoi pluralul. Te-ai dat de gol, moşneagule, singur te-ai trădat! Şi eu care credeam că eşti de neînvins! Nu şti cine e vinovatul, Iaoton Joshu, ai mizat pe frică, ţi-ai închipuit că-i suficient să ridici degetul şi să ameninţi, pentru ca vinovatul să se ridice în picioare şi să-şi recunoască vina. Un om care acţionează fără să aibă conştiinţa propriei vinovăţi nu se trădează singur, nu se dă de gol numai pentru Iaoton Joshu ameninţă că-l va pedepsi exemplar, el priveşte lucrurile cu detaşarea conferită de absenţa sentimentului de culpă şi nu va recunoaşte niciodată că a încălcat un regulament al cărui legitimitate i-a fost întotdeauna străină. Iaoton Joshu, înaintea unui asemenea vinovat nu eşti decât un bătrânel habotnic, un bicisnic!

„Prea bine”, a lătrat Iaoton Joshu cu aceeaşi voce sugrumată de mânie, „prea bine, domnilor novici! Nu vreţi să recunoaşteţi cine-i vinovatul, îl vom arăta noi!” Şi a făcut un semn cu mâna spre unul dintre instructorii mai tineri.

Acesta s-a ridicat, s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit. Peste câteva minute, în aulă şi-au făcut apariţia trei indivizi îmbrăcaţi în negru, cu chipuri sumbre, întunecate.

„Dumnealor”, a spus Iaoton Joshu, „dumnealor sunt membrii ai Serviciului de Securitate Interplanetar. Din acest moment”, şi maestrul a întors spre cei trei o privire stăruitoare, care exprima

o vehemenţă fără margini, „din acest moment, cariera şi viitorul dumneavoastră, domnilor novici, e în mâinile lor!”

În sală se auzeau doar răsuflările sacadate ale novicilor. Iaoton Joshu şi instructorii ieşiră. Rămăsesem singuri cu străinii îmbrăcaţi în negru...

Biografia vânătorului de viezuri (I)

Fragment din înregistrările lui Tim Hooskin, comandant la bazei de tranzit de pe Numa.

Şi prin urmare, aceste observaţii nu sunt, ca să zic aşa, câtuşi de puţin reprezentative. Khorma era doar unul dintre novicii Colegiului Excepţional de pe Terra Nova, un elev deosebit, studios, care se remarca printr-o atitudine rezervată, distantă chiar, prin felul de a vorbi, bunăoară cu profesorii săi, cu instructorii de noviciat mai ales, faţă de care nu catadixea să-şi ascundă dispreţul. Pentru el, aceştia nu erau decât nişte animale vorbitoare, nişte creaturi aflate pe treapta cea mai de jos a evoluţiei. Dovadă că odată chiar i-a spus unui instructor ceva mai tânăr şi mai neexperimentat: „Ai trăit degeaba, dacă nu şti nimic despre lumea viezurilor galbeni!” Instructorul a făcut o criză de nervi, l-a luat efectiv la palme, dar Khorma a suportat cu stoicism agresiunea, ba i-a întors pe rând obrazul stâng şi obrazul drept, ca să-i arate că nu dă doi bani pe palmele lui şi că un imbecil tot imbecil rămâne, indiferent dacă-i instructor sau măturător de străzi. După câteva luni de la incident, agresorul şi-a dat demisia şi a părăsit Colegiul.

Parcă-i văd şi acuma surâsul condescendent, privirea rece, sfredelitoare, care te silea să dai înapoi în faţa copilului de cinsprezece ani şi care impunea mai mult respect decât vorbăria docenţilor veniţi de pe Pământ ca să-şi expună, cu infatuare, teoriile belicoase despre viezurii galbeni! Culmea este că, în vreme ce profesorii săi îl detestau şi-i făceau zile negre, novicii, până şi cei din anii superiori, îl respectau şi-l tratau ca pe un soi de şef de clan a cărui autoritate nici măcar nu intra în discuţie. Khorma a reuşit să se impună în lumea aceea dură, nemiloasă, fără măcar să şi-o dorească, deoarece, numai uitându-te la el

înţelegeai de îndată că nu-l interesează deloc puterea cu care l-au investit, în mod tacit, elevii Colegiului, pe care a obţinut-o fără efort şi mai degrabă împotriva voinţei sale, deoarece nu iubea, de mic, gloria, dar nici pe cei care îl liguşeau în speranţa că, învârtindu-se mereu în preajma sa, vor dobândi un ascendent de netăduit asupra restului novicilor. Pe scurt, în timp ce alţi elevi s-au impus cu ajutorul pumnilor şi trucurilor ieftine la care recurgeau ori de câte ori aveau ocazia viitorii vânători de viezuri, Khorma s-a impus prin comportamentul acela ciudat şi unic, prin gesturile acelea care anulau totul cu seninătate, care te intimidau, obligându-te să baţi în retragere.

Profesorii, trebuie spus, se simţeau şi ei intimidaţi de copilul acesta straniu, care dovedea o inteligenţă ieşită din comun, în pofida faptului că nu era ceea ce el a numit, mult mai târziu, într-unul dintre ultimele lui referate despre lumea viezurilor, un produs al răşinii. Desigur, profesorii de pe Terra Nova erau, cu toţii, astfel de produse ale răşinii, nu aveau cum să nu fie şi ar fi fost de-a dreptul ridicol să nu fie aşa. Cel mai înzestrat dintre aceşti dascăli de excepţie, era bineînţeles, fostul instructor-şef, Iaoton Joshu, cel care, exact în ziua în care Khorma a trecut examenul de nivel II, mi-a predat mie catedra de instructaj practic şi care decedat în urmă cu 10 ani, pare-se, într-un accident aviatic pe Mediterana, undeva la nord de Insula Creta, dacă nu mă-nşel.

Asupra acestui profesor remarcabil şi-a concentrat, de mic, Khorma întreaga sa atenţie, asupra lui Iaoton Joshu, scoţându-l din minţi cu întrebări care îl puneau pe dascăl situaţii jenante, imposibile, şi-l făceau să regrete că acceptase postul de instructor, fără să se gândească la eventualele situaţii de acest gen. Cu Joshu, cu care discutam adesea despre mărunţelul Khorma, n-am ajuns niciodată la un numitor comun în privinţa elevului – eu îi luam apărarea ori de câte ori puteam, căutam să-l justific, dar fără să înţeleg prea bine de ce, ca şi cum, prin asta, mi-aş fi spălat o vină! Mi-amintesc că, dintre toate întrebările puse de Khorma, două reveneau cu obstinaţie, de parcă de ele ar fi fost legată, în mod misterios, liniştea sufletească a falsului discipol: „De ce niciunul dintre instructori nu a fost vreodată pe

lumea viezurilor galbeni? De ce pensionarii Companiei, foştii vânători de viezuri, nu revin niciodată pe Terra Nova ca să-şi viziteze maeştrii?” Fireşte că dascălul nu i-a răspuns, în fond ce putea să-i răspundă, nu ştia nici el cum să se explice, fusese educat ca noi toţi, în spiritul respectului neabătut faţă de COD şi, oricât ar fi fost de bine pregătit în domeniul său, nu era capabil să privească mai departe de regulile care ne reglementează existenţa şi care ne obligă să fim ceea ce suntem.

„Nu ştiu cum am s-o scot la capăt cu el!” a exclamat, într-o zi, Iaoton Joshu.

Mărturisirea, cam brutală şi fără ocolişuri, m-a şocat. Era pentru prima oară când vedeam un instructor îngrozit de gândul că trebuie să dea socoteală unui novice, că trebuie să poarte un dialog cu acest novice şi că, vrând, nevrând, trebuie să răspundă unor întrebări formulate pe un ton aparent inofensiv, cu naivitatea aceea care te punea pe gânduri.

Instructorul era palid, tras la faţă şi, după cum arăta, nu închisese ochii toată noaptea.

„Exageraţi, maestre”, i-am răspuns, „Khorma e un animal mic şi curios, nimic mai mult!”

Iaoton Joshu mi-a aruncat o privire întunecată, plină de subînţelesuri.

„Nu-ţi dai seama ce spui, Tim Hooskin! Khorma e un pericol mortal pentru noi toţi, o creatură care trebuie exterminată fără milă, fără remuşcări, deoarece, câtă vreme va trăi acest monstru, acest barbar, omenirea va fi întotdeauna la un pas de neant!”

Am început să râd. Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

„Să fim serioşi, maestre Joshu! E doar un primitiv, un instrument de care avem nevoie pentru a obţine cât mai multă răşină! Cum poate fi cineva un pericol pentru ceilalţi, când nivelul lui de

percepţie este sub medie? Doar a trecut testele, ştim că aici totul este în bună regulă!”

Totuşi, simţeam indefinit, că lucrurile nu stăteau tocmai aşa. Dacă maestrul avea dreptate?

Iaoton Joshu a înaintat spre mine şi m-a privit fix în ochi.

„Tim Hooskin”, aproape că a strigat el, „ascultă-mă cu luare-aminte. Noi ştim ce sunt aceşti copii pe care îi educăm aici, la Terra Nova. Sunt poliţa noastră de asigurare! Niciunul nu are implanturi, niciunul nu a fost născut din părinţi care să fi avut, vreodată, implanturi pe bază de răşină. Verificarea se face până la a zecea generaţie în urmă, iar părinţii lor – vorbesc de cei adevăraţi, nu de cei oficiali!

— Nici nu figurează în Analele CODULUI. Poţi să răscoleşti tot Pământul, să-i cauţi pe toate continentele, ei nu există! Înţelegi? Nu există!” „Şi ce-i cu asta? Oricum, date problemei rămân neschimbate!”

O strălucire lugubră trecu peste chipul mohorât al dascălului.

„Te-ai întrebat vreodată de unde vin aceşti copii, unde sunt crescuţi până la vârsta de trei ani? Când ajung aici, sunt doar nişte cifre, nişte simboluri înscrise pe stinghia de la căpătâul incubatorului. Cine le sunt părinţii?” „Probabil că nici nu au părinţi!” am spus cu jumătate de gură.

„Cum să n-aibă părinţi?” „Aşa, pur şi simplu. Poate că nu-s decât nişte copii crescuţi în laboratoarele Companiei!”

Chiar c-o sfeclisem. Auzi, crescuţi în laboratoarele Companiei! Joshu zâmbi îngăduitor: „Ştii şi tu, Tim Hooskin, că nu există aşa ceva! CODUL interzice trimiterea pe lumea viezurilor galbeni a oamenilor crescuţi în laborator.”

Da, avea dreptate. Numai că eu nu am avut niciodată răbdarea să citesc CODUL în întregime, eu m-am mulţumit cu acele capitole care mă priveau direct, care nu prea aveau legătură cu

selecţia şi educarea vânătorilor. Birocratorii erau singurii oameni care cunoşteau CODUL, singurii care îi ştiau dedesupturile şi chichiţele. Ca instructor nu era treaba mea să cunosc, cu de-amănuntul, toate prevederile CODULUI! Treaba mea era să-i învăţ pe novici tehnicile de supravieţuire, să produc pe bandă rulantă maşini de luptă perfecte, în stare să se adapteze condiţiilor vitrege din lumea viezurilor galbeni. Din capitolul care se referă la vânătorii de viezuri nu ştiam decât atât: că acolo nu trebuie să ajungă oameni care sunt asemenea mie sau asemenea maestrului Joshu. Lumea viezurilor galbeni era teritoriul exclusiv al primitivilor.

Un timp ne-am privit în tăcere. Bănuiesc că amândoi ne simţeam întrucâtva vinovaţi – eu fără să înţeleg precis de ce – vinovaţi şi neghiobi totodată, de parcă, prin discuţia noastră, am fi deschis o breşă spre trecutul plin de tenebre şi întrebări.

„Mi-e greu să accept că un primitiv cum e Khorma reprezintă un pericol pentru omenirea întreagă!” am spus în cele din urmă. „Un pericol fizic pentru un om izolat, poate, dar în nici un caz altfel.” „Nu dă sfântul să ai dreptate!” exclamă Iaoton Joshu cu voce gravă şi se îndreptă spre uşa batantă, semn că dialogul nostru luase sfârşit.

A doua zi, maestrul a cerut reevaluarea completă a tânărului Khorma Shikab, iar cererea sa, formulată în termeni deloc elogioşi la adresa tânărului novice, a fost numaidecât acceptată în Consiliul Instructorilor. Bineînţeles, evaluarea a ieşit negativă, ceea ce însemna că novicele era, indiscutabil, un primitiv şi că se înscria în parametrii impuşi de COD.

Vizuina (II)

Afară, ploaia încetează brusc, fără nici un avertisment prealabil, ca şi cum o mână invizibilă ar fi oprit un robinet invizibil, iar „proprietarul” mâinii s-a fi săturat, în sfârşit, să ne tot arunce în cap puhoaie de lichid galben. Vremea e în continuare umedă şi călduţă, aproape plăcută. Dacă n-ar fi ceaţa asta care, din fericire, începe să se risipească, să se topească văzând cu ochii, până ce devine doar un abur sticlos, galben, care pluteşte uşor

peste pământul acoperit cu băltoace de culoarea aurului topit, mai c-ai crede că te afli pe o lume de vis, într-un teritoriu misterioas şi atemporal.

Tustrei roboţii au părăsit deja vizuina, au ieşit să adune mostre. Totuşi, nu se îndepărtează, nu trec dincolo de bornele care marchează perimetrul zonei de siguranţă. Merg unul în spatele celuilalt. Milo primul, Sato al doilea, Ehko ultimul. Din când în când se opresc. Braţele metalice răscolesc nisipul şi pietrişul de pe alee, sfredelesc trunchiurile arborilor plantaţi de Milo pe peluză, zmulg fără milă lichenii, smocurile de iarbă galben-verzuie care acoperă pantele laterale ale amplasamentului. Mostrele, nişte capsule de plastic de mărimea unei nuci, sunt depozitate cu grijă pe platforma căruciorului mobil care se ţine scai de Ehko, zumzăind ca un contor electro-magnetic.

Peste câteva ore, Milo şi Sato s-au întors primii. Ehko mai zăboveşte puţin pe-afară, cercetează cu atenţie semnalizatoarele de pe aerodrom. Apare după 10 minute şi depune pe standul de lucru din hangar un semnalizator defect pe care Sato se apucă să-l repare.

Între timp, Milo înlocuieşte mostrele vechi cu cele noi. Capsulele cu reziduri sunt golite pe rând, după care sunt întroduse în spălătorul mecanic.

„Şefu', cochiliile a fost gata!” zice triumfător Ehko, de parcă el ar fi decapat combinezonul, nu Milo.

Apoi, fără nici o legătură cu aceasta: „Mâine sosesc transportorul, iar mostrele trebuie dusă la Numa. Eu nu ştiu la ce le mai este nevoie, dacă tot nu descoperă nimic prin ea!”

Milo, întrat pe neaşteptate în laborator, mă anunţă că a luat legătura cu cei de pe Numa.

„Vor să trimitem, peste normă, patru sau cinci butoaie! Degeaba le-am explicat că nu avem de unde, că butoaiele trebuiesc reparate şi că asta o să ne ia cel puţin trei zile de muncă! Că să ne descurcăm cum putem, dar să nu ţinem transportorul pe

orbită, fiindcă altfel îşi iau mâna de noi!” „Curată neobrăzare!” se burzuluieşte Ehko.

Mă lămureşte de îndată că el, cel mai isteţ dintre roboţii COMPANIEI, s-a cam săturat de cererile astea tot mai aberante – chiar aşa a spus: tot mai aberante!

— Că circuitele lui nu prea suportă cu încântare un asemenea efort considerabil, că vrea să-şi odihnească microprocesoarele („Am şi noi drepturile noastre!”) şi că dumnealui n-are chef să-şi pună pielea la bătaie pentru amărâţii ăia de bipezi de pe Terra Nova care dracu' ştie ce fac cu răşina, la ce-o folosesc, că doar n-o mănânci pe pâine!

Îi spun lui Milo să pregătescă butoaiele, să le încarce în cala aeromobilului. Apoi, către Ehko: „Uite ce-i, stimabile, ordinele COMPANIEI nu se discută, se execută! Dacă nu-ţi convine regimul, schimbă-l! Te trimit la reciclare pe Numa, să le explici băieţilor care se ocupă cu programarea şi reprogramarea roboţilor cum stăm la capitolul microprocesoare!”

Ochii telescopici ai lui Ehko se înroşesc brusc, ard ca două filamente de metal supraîncălzite. Drept răspus, îmi întoarce spatele. Bombăne ininteligibil. Acum chiar nu mă mai pot abţine, izbucnesc în hohote de râs. Îmi dau seama că iarăşi l-am tratat ca pe o fiinţă vie, ca pe un produs al răşinii în carne şi oase.

„Şefu', este prea singur şi prea nefericit!” zice deodată, cu o intonaţie stranie în glas.

Tresar. Ce l-o fi apucat, aşa, din senin? Este prea singur şi prea nefericit! Adică eu sunt prea singur şi prea nefericit!

„Pe-asta de unde-ai mai scos-o?” „Am scos-o!” răspunde. „De ce stai toată ziua şi priveşte pe geam, hai?”

Mă trec fiorii. Ei drăcie, gândesc, robotul ăsta ori a luat-o razna, s-a defectat şi într-adevăr, trebuie expediat pe Numa la reciclare, ori eu nu mai pricep pe ce lume trăiesc!

„Să zicem, Ehko, că n-am nici un chef să discut cu tine despre cererile COMPANIEI. Că tot ce vreau e să dorm, să dorm de-adevăratelea, dar ştiu că nu pot închide ochii şi asta mă scoate din minţi. Aşa că stau şi mă uit pe fereastră, doar, doar m-o prinde şi pe mine somnul!” „Somnul nu prinde pe vânători! Somnul prinde numai dacă tu pleacă de-aici!”

Odată şi odată tot trebuia să se întâmple. Tot trebuia să mi se spună că cel mai bun lucru pe care l-aş putea face e să părăsesc lumea viezurilor galbeni, să mă retrag pe Numa, în colonia foştilor vânători de viezuri, eliberat de toate poverile, de toate gândurile, ca orice pensionar de treabă care îşi încasează lunar pensia de la oficiile COMPANIEI şi nu-şi mai bate capul cu ziua de mâine, ori cu cea de poimâine. Neobişnuit e că mi-o spune un robot, o îngrămădeală de tablă, circuite şi şuruburi care habar nu are ce înseamnă să trăieşti douăzeci şi patru de ani fără să dormi, fără să închizi ochii, habar nu are ce înseamnă să tânjeşti după un minut de somn adevărat! Şi, la urma urmei, nu văd de ce n-aş face-o! Douăzeci şi patru de ani reprezintă oricum, o performanţă greu de egalat. De obicei, un vânător de viezuri rezistă, în medie, zece, cel mult doisprezece ani, după care depune armele, se întoarce pe Numa ca să devină nimeni nu ştie ce, un neom, un fel de reziduu uman, antropofob şi egocentric…

„Ce şti tu despre somn, Ehko?!”

Nu-mi răspunde. Şi, mă rog frumos, domnule Khorma Shikab, ce-ai pofti să-ţi răspundă? Să-ţi explice el adevărul gol-goluţ? El, care nu-i nici măcar o culme a tehnologiei, care-i construit în întregime din metal şi fibre optice, el, pentru care somnul nu-i decât o noţiune abstractă! Ce şti tu despre somn, Ehko?! Nimic nu ştie, domnule Khorma Shikab, şi nici dumneata nu şti, fiindcă somnul de după întâlnirea cu viezurii galbeni nu seamănă deloc cu somnul oamenilor obişnuiţi, ăla nu-i somn, e ceva mai rău decât somnul, mai rău chiar decât moartea, despre care nu o să ştim niciodată nimic, deoarece, dac-am şti, n-ar mai avea nici un sens să ne gândim la toată nebunia asta, am şti exact cât preţuiesc tragediile care ne întunecă existenţa, momentele de

extaz care ne luminează viaţa, aidoma unor faruri îndepărtate strălucind la capătul unui tunel întunecos şi plin de pericole.

„Şefu', este prea singur şi prea nefericit”, repetă Ehko pe neaşteptate. „Să comand unu, doi însoţitoare pentru Shikab, vânători de viezur?”

Unu, doi însoţitoare pentru Shikab, vânători de viezur.

Cu alte cuvinte: el, Ehko, un P15 care oricum încurcă pluralul cu singularul, îşi ia angajamentul să expedieze pe adresa Departamentului de Relaţii Interumane o cerere-standard în care se solicită una, două concubine temporare, alese pe sprânceană de experţii menţionatului departament în conformitate cu profilul psihologic al subsemnatului Khorma Shikab, prilej cu care el, Ehko, un P15 care se poate lăuda că are ceva experienţă în domeniu, va aduce la cunoştinţa respectivilor experţi că nevoinţele intime şi fiziologice ale beneficiarului nu suportă amânări, refuzuri şi alte asemenea paliative de circumstanţă, că problema a devenit atât de gravă, atât de presantă, încât nu mai poate fi rezolvată prin mijloace virtuale – drept pentru care tot el, Ehko, un P15 care nu se înşeală decât arareori când e vorba despre anumite subtilităţi de ordin admnistrativ, e gata să jure pe circuitele sale că cererea va fi aprobată în regim de urgenţă, parafată de absolut toţi birocratorii COMPANIEI care fireşte că nu vor pierde ocazia să verifice, pe viu, nivelul de pregătire al tinerelor doamne („Au fost şi ei om, nu-i aşa!”), în fine, e gata să jure că va fi avizată de însuşi directorul amintitului departament care, între voi fie vorba, le va felicita personal pe îndatoritoarele exponente ale sexului slab („Un tip straşnici şi directorul ăştia!”), amănunt deosebit de interesant din punctul nostru de vedere, deoarece se va dovedi, şi cu această ocazie, că specialiştii aflaţi în subordinea domniei sale sunt totuşi, nişte inşi al naibii de competenţi în ce priveşte complicatele relaţii interumane. După care unu, doi prietene vor fi îmbarcate pe un transportor al COMPANIEI, instruite şi tratate cu toată bunăvoinţa de echipajul alcătuit în exclusivitate de mâncători de răşină politicoşi şi binecrescuţi, iar la capătul epuizantei călătorii, doamnele vor fi transferate la bordul unui aeromobil

care face legătura între nava de pe orbită şi lumea viezurilor galbeni şi debarcate, cu infinite precauţii, pe aerodromul construit de primii navigatori în spatele vizuinei.

Dacă n-ai aflat încă, domnule Khorma Shikab, procedura este standardizată, înscrisă în Regulamentele COMPANIEI, iar unu, doi însoţitoare vor fi şi ele genul standard, adică şi frumoase, şi inteligente, şi curate! Ş.a.m.d.

Tim Hooskin, regele proştilor.

Bineînţeles, pe Numa am ajuns abia în dimineaţa zilei de 17 ianuarie deşi, conform Directivei 4038, contrasemnată de însuşi marele, uriaşul, atotputernicul dr. H. C. Isaac Bose, ar fi trebuit să fiu la post cel mai târziu pe 10 ianuarie. A rezultat o întârziere de o săptămână faţă de programul iniţial. Motivele întârzierii: pe 8 ianuarie, deci a patra zi după discuţia cu maestrul Bose, directorul Colegiului de pe Terra Nova a refuzat să aprobe transferul, deoarece, zicea el, secretariatul Consiliului Directorilor Companiei, în subordinea căruia funcţionează Colegiul, trage de timp şi nu se grăbeşte să elibereze confirmarea de execuţie. Secretariatul a avut nevoie de opt zile ca să emită documentaţia şi avizele în cauză. Opt zile. Pur şi simplu, birocratorilor Companiei nu le venea să creadă că noul comandant al Bazei de tranzit de pe Numa e un fost instructor în arta supravieţuirii. Cât despre directorul Colegiului de pe Terra Nova, acesta era, literalmente, stupefiat. I-am explicat, ritos, că nu am nici un amestec în toată tărăşenia şi că sunt tot atât de surprins ca şi el. A făcut ochii mari, s-a încruntat, şi-a scărpinat nedumerit tărtăcuţa, şi, după un moment de tăcere care se prelungea nefiresc, a întrebat: „Hooskin, dumneata chiar vrei ca eu să cred asta?”

Nu i-am răspuns. Peste alte opt zile, în ziua de dinaintea plecării, a trebuit totuşi să-i accept scuzele de rigoare. Să-i contabilizez explicaţiile. De fapt, justificările. Care justificări nu erau defel surprinzătoare. Erau raţionale. Şi perfect inteligibile. Reieşea că: a) el unul nu s-a opus niciodată, dar niciodată, acestui transfer, însă procedura e procedură şi trebuie respectată indiferent de opţiunile noastre individuale; b) în calitatea lui de subordonat al

Consiliului Directorilor Companiei sa simţit dator să ceară anumite lămuriri, a fost constrâns să-şi exercite atribuţiile legitime, nu de alta, dar nu se cade ca, într-o situaţie delicată să ne cramponăm de ambiguităţi declarative şi formale; c) el personal regreta nespus pierderea unui colaborator „aşa destoinic şi priceput în toate cele ca dumneata şi cu care, din nefericire, n-am prea avut ocazia să stau de vorbă mai pe-ndelete”. În concluzie, semnează bucuros confirmarea de execuţie, date fiind noile împrejurări. Punct. Şi-a închis. Iar eu, din lipsă de ocupaţie – adevăru-i că mă cam săturasem să-i tot înjur pe birocratori, să mă tot hlizesc la pereţi şi să aştept funcţionarea mecanismelor birocraţiei universale – m-am aşezat frumuşel la birou, am intrat pe Meganetul nostru cel de toate zilele, am accesat Informatorul Companiei, am introdus codul personal de acces şi am cerut informaţii referitoare la administratorul secund al Bazei de tranzit de pe Numa.

Am aşteptat câteva secunde. Pe ecranul tridimensional au început să curgă imagini şi cuvinte, cuvinte şi imagini, unele după altele, ca o procesiune. Am preluat informaţiile care mă interesau, am transferat totul în arhiva personală şi m-am pus pe citit (nota bene: adnotările, observaţiile şi eventualele comentarii aparţin, în întregime, subsemnatului): Dr. H.c. Victor Amogon Şekel. Vârsta: 129 de ani. Studii: colegiul postliceal din Collembola, apoi Universitatea de Ştiinţe Conexe din Londra, secţiunea terraformarea zonelor extramundane şi administrarea resurselor xenomorfe. O titulatură care nu spune mare lucru despre meseria, despre specializarea în cauză, „croită” evident după gândirea întortocheată, după mintea sucită a birocratorilor Companiei. De altfel, Universitatea e finanţată, în mod aproape exclusiv, de Consiliul Directorilor Companiei, campusul e proprietatea integrală a Companiei, aspect care explică de ce absolut toţi directorii, supleanţii, adjuncţii, registratorii, ba chiar şi majordomii Consiliului au fost blagosloviţi de Recoratul Universităţii cu câte o valiză de diplome honoris causa. Din menţionatul Consiliu face parte şi Victor Amogon Şekel, în dubla sa calitate de birocrator şi administrator secund al bazei de tranzit de pe Numa, amănunt care, în paranteză fie spus, mă va obliga să-l tratez cu toată consideraţiunea pe insul acesta a

cărui înfăţişare aduce mai degrabă a VIP internaţional, a sex-simbol, decât a dr. Honoris causa.

Revenind la perioada „collemboleză”, la adolescenţa lui Victor Amogon Şekel: această perioadă a constituit, de timpuriu, un succes devastator. Victor Amogon Şekel a fost un elev sârguincios şi disciplinat. A terminat primul Colegiul postliceal, primul pe toată linia, pretutindeni numai punctaje maxime, superlative, diminutive măgulitoare, probabil că şi aici şi-au spus cuvântul genetica suverană şi implantologii, alţii decât binecunoscutul, renumitul Jeremiah Kohn. Nu probabil, sigur. La douăzeci şi unu de ani, viitorul dr. H. C. Absolvise Universitatea de Ştiinţe Conexe cu menţiunea magna cum laude. Au urmat şi alte specializări, doctorate, participări la simpozioane şi seminarii internaţionale, majoritatea sub auspiciile aceleiaşi Universităţi londoneze. Jumătate de an mai târziu, specialistul în terraformarea zonelor extramundane şi administrarea resurselor xenomorfe a semnat un contract reciproc avantajos cu responsabilii Companiei devenind angajatul cu fişa nr. 009314782, a încasat prima de instalare în funcţie, şi-a plătit asigurarea de viaţă şi s-a mutat pe Numa. Acolo şi-a găsit o însoţitoare şi a făcut un copil.

Acum, fireşte că noul meu subaltern, insul cu înfăţişare de sex-simbol, e originar din Collembola. Zic: fireşte, deoarece, în anul nostru de graţie, în începutul acesta promiţător de mileniu, aproape toţi collembolezii cu care am avut plăcerea să discut arată (şi se comportă) ca nişte VIP-uri internaţionale. Şi aproape toţi sunt fericiţii posesori a câte unei valize de diplome, doctorate, specializări, etc. (nota bene: inutil să precizez că toţi sunt absolvenţi ai Universităţii de Ştiinţe Conexe din Londra). Părinţii dr. H.c. Victor Amogon Şekel. Foarte pe scurt. Mai întâi tatăl. Un oarecare Anton Şekel, 237 de ani, specialist în xenohermeneutică şi etologie comparată, autor al unei monografii impresionante despre comportamentul primilor coloni din Collembola. Aproximativ 7,5 milioane de vocabule. O jumătate de secol Anton Şekel a predat teoria interpretării formelor multiple prin sălile Academiei din Kyoto, după care, altă jumătate de secol, a studiat moravurile contemporanilor săi

pornind de la premiza că, citez, „între structurile psiho-mentale ale unei comunităţi şi sistemul birocratic pe care îl adoptă respectiva comunitate se pot decela o serie de similitudini de ordin diacronic, ba chiar dialectic şi antitetic”. Mă rog, asta-i părerea autorului. În ce mă priveşte, n-am avut răbdarea să citesc până la capăt monografia, dar nici n-am prea priceput ce-i cu această „serie de similitudini de ordin diacronic, ba chiar dialectic şi antitetic”. Pe lângă opera citată, Anton Şekel a mai scris o mulţime de alte lucrări, prelegeri, studii, dicţionare de buzunar, monografii individuale sau în colectiv, a tratat subiectele abordate cu o seriozitate remarcabilă, s-a învârtit împrejurul lor precum titirezul, le-a epuizat, le-a stors ca pe lămâie, ba dacă nu mă-nşel, a scris şi vreo două, trei romane (cca. 18 milioane de vocabule, fără comportamentul colonilor din Collembola).

Şi ca o completare inevitabilă: câteva cuvinte despre locul de naştere al numitului Victor Amogon Şekel. Pe la începutul mileniului trecut, acest aşa-zis „teritoriu al nimănui” a fost cumpărat de un entomolog celebru, bogat, dar cam excentric, convertit ulterior la filosofie, Mraximilianum Collembolius Drawin care, din lipsă de ocupaţie, l-a transformat în protectorat internaţional, dându-şi toată silinţa ca amintitul protectorat să fie înregistrat în analele Naţiunilor Unite sub denumirea de Collembola. A reuşit. Cum evoluţia protectoratului a fost una pozitivă, de la mic la mare şi de la scurt la lung, Compania a găsit de cuvinţă să investească sume ameţitoare în acest perimetru renumit pentru ciudăţeniile şi arhaismele sale desuete, rezultatul fiind unul tot de factură evoluţionistă: abia izgoniţi din locuinţele lor comune unde trăiau aidoma furnicilor lipsite de orice individualism, collembolezii s-au trezit potopiţi de o grămadă de binefaceri, spre exemplu binefacerea de-a te vedea urcând, de la stadiul de posac exponent al unei paşnice şi xenofobe economii închise, adică de la stadiul de producător, proprietar şi beneficiar, la cel cel de industriaş, bancher şi VIP internaţional. Un subiect mai mult decât interesant, pe care părintele lui Victor Amogon Şekel l-a tratat după toate regulile artei, poate şi datorită faptului că prin venele hermeneutului Anton Şekel curge sânge de collembolez autentic, neamestecat

cu sânge de colon importat din cine ştie ce colţişor îndepărtat al civilizaţiei.

Altă completare inevitabilă: brusc, în urmă cu vreo treizeci de ani, Anton Şekel s-a mutat în Noua Zeelandă. Acolo s-a convertit şi el la ontologie şi gnoseologie, la metafizică, a ţinut să urmeze exemplul ilustrului său înaintaş, Mraximilianum Drawin, chestie de tradiţie şi, în acelaşi timp, problemă de conştiinţă, din propriile lui declaraţii reieşind că, din consideraţiuni obiective sau subiective, nu mai contează, omul nu mai putea trăi fără interogaţia fundamentă. Şi de-atunci bravul nostru filosof nu face altceva decât să privească într-una cerul lipsit de mistere, să dea din cap şi să se întrebe gnoseologic şi hermeneutic: cum dracului este posibil? Nu ştie nimeni cum dracului de este posibil, între noi fie vorba, nu ştim nici măcar dacă ceva este posibil şi, să ne ierte gânditorul, aceasta n-are nici cea mai măruntă însemnătate. Mama lui Victor Amogon Şekel. O oarecare Alla Domborovski, manichiuristă, pedichiuristă, cosmeticiană, expertă în tehnicile orientale de masaj. A studiat în Thaillanda, cum se zice: la faţa locului, s-a perfecţionat la Bankok şi Istambul, apoi s-a potolit. Cei doi, Alla şi Anton, nu s-au cunoscut la Kyoto, s-au cunoscut la Berlin, cu ocazia unui simpozion interdisciplinar la care au participat nu numai hermeneuţi şi etologi, au participat şi pedichiuriste şi cosmeticiene şi experte în tehnicile orientale de masaj. A fost o iubire fulgerătoare, dragoste la prima vedere, fiecare a simţit pentru celălalt o atracţie irezistibilă, iar din atracţia asta a rezultat dr. H.c. Victor Amogon Şekel. Alla şi Anton au locuit împreună pe toată perioada cât etologul îşi expunea ipotezele zdrobitoare în faţa studenţilor asiatici. Când însă etologul a decis să se izoleze de cele lumeşti, să se mute în Noua Zeelandă şi să se apuce de filosofie (ştiinţă moartă în zilele noastre!), manichiurista i-a întors spatele. A dat bir cu fugiţii. În prezent şi spre cinstea ei, Alla Domborovski are un salon de masaj la Paris, îşi împărtăşeşte bogata experienţă tinerelor talentate şi cu perspective, iar Anton Şekel continuă să se hlizească la cer de pe nisipurile Noii Zeelande şi să caute răspunsul la întrebarea fundamentală…

Astea-s datele obţinute din Informatorul Companiei, datele referitoare la Victor Amogon Şekel. Nu-mi folosesc la nimic. După discuţia cu maestrul Bose, după ce am primit confirmarea privind numirea subsemnatului în funcţia de comandant, mi-am închipuit numaidecât că unii îmi vor purta sâmbetele, am vrut să ştiu cu cine o să am de a face, în ce ape se scaldă omenirea îngrămădită pe această lume îndepărtată. Avusesem deja experienţa cu transferul, refuzul birocratorilor de-a trimite confirmarea de execuţie. Presupuneam că Directiva 4038 a stârnit o oarecare ilaritate printre angajaţii acesteia, probabil că unii dintre aspiranţii la fotoliul de căpetenie zonală s-au simţit umiliţi, cum Bazei, ce caută ăsta aici, instructor la colegiul de pe Terra Nova, mare scofală. Logic, printre umiliţi l-am inclus şi pe Victor Amogon Şekel. Mi-am mai închipuit că, după pensionarea fostului comandant, ba şi înainte de pensionarea acestuia, dr. H.c. Victor Amogon Şekel a visat să devină el însuşi moştenitorul direct al fostului comandant. Nu a fost să fie, vreau să spun: dr. H.c. Victor Amogon Şekel nu numai că nu a ajuns comandant al Bazei de tranzit de pe Numa, nici măcar nu l-a interesat o atare evoluţie, probabil datorită faptului că dorea cu relativă ardoare să se întoarcă în lumea lui de baştină, să-şi construiască o căsuţă în Collembola lui natală şi să se specializeze în popularizarea operelor de maturitate ale părintelui său, filosoful strămutat pe nisipurile Noii Zeelande.

Şi-n timp ce citeam şi reciteam aceste informaţii disparate m-am pomenit întrebându-mă: de ce tocmai eu? Adică, de ce tocmai eu, Tim Hooskin, un simplu şi neînsemnat instructor în arta supravieţuirii, un amărât care predă această aşa-zisă artă la un amărât de colegiu de pe Terra Nova, a fost numit în funcţia de comandant al Bazei de tranzit de pe Numa? Păi, ia să vedem. N-am fost educat, pregătit să fiu şeful nimănui, n-am stofă de comandant, nu-mi plac birocratorii, iar lucrurile la care mă pricep cel mai bine le poate face oricine. N-am făcut nimic remarcabil în lunga, plictisitoarea-mi carieră de întreţinut, de purtător de implanturi. N-am omorât, dar nici n-am ajutat pe nimeni (ba da, am ajutat, dar asta a fost, oho, tare demult, am ajutat un primitiv să asasineze un monstru, o paiaţă construită după chipul şi asemănarea subsemnatului, l-am ajutat pe acel

primitiv prin tăcerea mea care s-a prelungit vreme de douăzeci şi patru de ani). Am evoluat şi eu de la stadiul de paiaţă la cel de legumă îndopată cu produse sintetice. Şi-uneori, m-am mai lăsat cutremurat de cuvintele bunului meu prieten, Iagovan Solles. E drept, nu de prea multe ori, ci doar atunci când simţeam că ceea ce ştiu eu despre lume, ceea ce-am fost învăţat să fac nu se potriveşte cu ceea ce se ascunde dincolo de aparenţele ce alcătuiesc sofisticata şi confortabila noastră realitate…

În fine, n-am priceput de ce-au emis respectabilii membrii ai Consiliului Directorilor Companiei acea Directivă 4038. Care le erau justificările? Câţi dintre Cei Douăzeci şi Şapte au votat pentru instalarea lui Tim Hooskin în funcţia de comandant al Bazei de tranzit? Eram curios să aflu, aşa încât am intrat din nou în Informatorul Companiei, mi-am spus, din nou, numele şi codul personal de acces şi am cerut informaţii suplimentare. Printre altele, am cerut să citesc Directiva 4038. Spre surprinderea mea, Informatorul Companiei m-a refuzat categoric. Mi-a pus înainte o frază ridicolă, o înşiruire de vocabule cât se poate de oficială. INFORMAŢIE PROTEJATĂ. INTRODUCEŢI PAROLA DE ACCES NECONDIŢIONAT. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

Carevasăzică, exista o parolă de acces necondiţionat!

Carevasăzică, Directiva 4038 era ceea ce s-ar chema un document cu caracter ultrasecret!

Şi mă rog frumos, pentru ce ultrasecret? Pe Terra Nova am lucrat în cel mai mare secret, la cel mai înalt nivel de secret cunoscut de mine. Însemna că existau nivele superioare de secret, care funcţionau, dacă-mi este permis să mă exprim astfel, după nişte reguli la care unul ca mine nici nu era capabil să viseze. Dintotdeauna am crezut că existenţa primitivilor, scopul pentru care erau pregătiţi novicii pe Terra Nova reprezenta cel mai mare nivel de secret imaginabil. Nu m-a interesat, nu mi-am propus să aflu de unde erau aduşi copiii primitivilor şi cine le erau părinţii. Aveam câteva ipoteze în legătură cu această chestiune. Credeam că era suficient să întreb ca să primesc răspunsul corect. Mă măgulea ideea că fusesem inclus într-o elită care-şi asumase, conştient, rolul de

apărătoare a fericirii universale. Oameni precum Iagovan Solles, Estera sau Iulia, nu făceau parte din această elită, nu ştiau absolut nimic despre lumea viezurilor galbeni, despre răşină, despre existenţa vânătorilor de viezuri. Ei primeau totul de-a gata, iar eu eram responsabil cu aceasta.

Am reformulat cererea, iar Informatorul Companiei mi-a răspuns exact în aceeaşi termeni. INFORMAŢIE PROTEJATĂ. INTRODUCEŢI PAROLA DE ACCES NECONDIŢIONAT. Am crezut că imaginaţia îmi joacă feste, că încep s-o iau razna… Stăteam pe fotoliul cu suspensii şi mă holbam ca prostul în ecranul tridimensional. Şi nu ştiu cum şi de ce, dar brusc am simţit că devenisem un pion angrenat într-un joc absurd şi oribil, de genul „unde-i şoarecele, unde-i pisica”! A fost o intuiţie. O străfulgerare. Am cerut Informatorului să-mi prezinte lista comandaţilor Bazei de tranzit de la înfiinţare şi până în prezent. Lista completă, am specificat. Nume, prenume, anii petrecuţi pe Numa, specializările şi profesiunile. Mă interesau îndeosebi anii şi profesiunile. Am aşteptat. O secundă. Două. Trei. Pe ecran, au apărut, de la stânga spre dreapta, informaţiile cerute. Le-am citit cu atenţie. Cu răbdare. Baza de tranzit de pe Numa a fost înfiinţată în urmă cu aproximativ 2500 de ani. Lista comandanţilor conţinea 165 de aliniate. 165 de nume. În realitate, erau doar 46, dar se repetau, fiecare de trei ori.

Am împărţit 2500 de la 46. Înseamnă că fiecare comandant al Bazei de tranzit a stat pe funcţie în medie 55 de ani tereştri. Am comparat rezultatul obţinut de mine cu datele de pe ecran. Coincideau. Ţinând cont de nivelul de secret la care se lucrează cu primitivii, cu vânătorii de viezuri, coincidenţele şi duratele sunt îndreptăţite. Îndreptăţite, dacă acceptăm perspectiva sistemului. Pe Terra Nova, o perioadă activă înseamnă zece, cel mult cincisprezece ani şi este urmată de o perioadă pasivă care presupune epuizarea a minimum trei generaţii de novici. Circa 35, 40 de ani. După aceea, instructorii se reîntorc pe Terra Nova şi o iau de la capăt. Procedeul este identic cu cel de pe Numa, cu diferenţa că, pe Baza de tranzit, aşa-numitele perioade pasive sunt mai lungi, iar perioadele active mai scurte.

Am parcurs, încă o dată lista, punându-mi la grea încercare răbdarea şi nervii. Apăreau tot soiul de specializări bizare, neverosimile, atipice, unele legate de ceea ce noi numim „sectorul administrativ”, de pildă evaluări de xenosisteme, xeno-organigramatori, expertizator în domeniul exopsiho-social, exotransformatori, şi altele. Pe coloana cu profesiunile apărea un singur cuvânt, repetat cu obstinaţie: birocrator. Concluzie numărul unu: sunt primul comandant al Bazei de tranzit din istoria omenirii care nu aparţine Corpului Birocratorilor Companiei. Concluzie numărul doi: prin această numire, cineva urmăreşte un scop. Concluzie numărul trei: nu cunosc scopul, dar pot să-mi imaginez că între acesta şi conţinutul Directivei 4038 există o legătură. Concluzie numărul patru sau, mai corect, concluzie la concluzia numărul trei: trebuie să aflu ce conţine acea blestemată Directivă 4038. Concluzie ultimă: trebuie să verific directivele de numire pentru toţi cei 46 de predecesori ai subsemnatului.

Le-am luat pe rând. N-am omis niciuna. Am trecut peste ele pe nerăsuflate. Orice instructor de pe Terra Nova le-ar fi putut vedea. Iar Informatorul Companiei mi le-a pus la dispoziţie, de îndată ce am specificat (pentru a câta oară?) codul de acces. A fost ca un şoc. Sunt unicul comandant al Bazei de pe Numa căruia i s-a interzis accesul la propria Directivă de numire în funcţie. Unicul. De necrezut. Am trăit cu convingerea că pentru mine nu există uşi închise, că pot intra oriunde poftesc, că pentru aceasta e suficient să pronunţ un nume, Tim Hooskin, şi un cod personal de acces... Iată că m-am lovit de uşă pe care nu o pot deschide, pentru care nu-i suficient să-mi strig numele şi codul personal de acces. Cine ştie câte asemenea uşi or fi existând? M-am lăsat încet pe spătarul fotoliului cu suspensii, simţind cum plutesc pe o mare de incertitudini. Urăsc incertitudinile. Am vrut să părăsesc Meganetul şi Informatorul Companiei, am vrut să renunţ, dar m-am răzgândit. Realizam că problema mă depăşeşte şi că bat pasul pe loc încercând să intru pe un teritoriu presărat cu primejdii. Cu vocea gâtuită de emoţie, m-am apropiat de aparat şi am formulat, pentru prima oară în viaţa mea, întrebările pe care niciodată nu-mi trecuse prin minte să le adresez cuiva: Cine sunt adevăraţii părinţi ai

novicilor de pe Terra Nova? De unde sunt aduşii aceşti copii, viitorii vânători de viezuri? Unde sunt crescuţi până la vârsta de trei ani? Şi, mai înainte ca ecranul să afişeze răspunsul, am ştiut care va fi acesta: INFORMAŢII PROTEJATE. INTRODUCEŢI PAROLA DE ACCES NECONDIŢIONAT.

Tim Hooskin, eşti regele proştilor!

Reţeaua. Ottho Lumox.

Câte ceva despre singurătatea vânătorului de viezuri.

Aşa că ori de câte ori se luminează de ziuă, îmi părăsesc vizuina şi mă întind, cât sunt de mare, pe iarba galbenă, mirosind puternic a mentă şi urzici tocate. Câteodată mă-ntreb de unde vine mirosul acesta. Nu ştiu. Poate e doar un reflex al simţurilor. Pe lumea viezurilor galbeni cresc tot felul de plante – cu excepţia mentei şi a urzicii, desigur. Toate au frunzele galbene, străbătute de vinişoare subţiri, ca ale arţarilor de pe Terra Nova. Cât despre arborii plantaţi de Ehko pe peluza vizuinei, aceştia s-au adaptat mediului. Unele specii – de pildă castanii – şi-au schimbat complet înfăţişarea. Pur şi simplu nu-i mai recunoşti. Au crescut foarte mult, vreau să spun, foarte înalţi şi cu o rapiditate extraordinară. Chiar şi brazii pitici, comandaţi special pe Numa. E ciudat totuşi. În douăzeci şi patru de ani, m-am obişnuit să văd într-una copaci galbeni, dar în mintea mea a rămas intactă imaginea vegetaţiei de pe Terra Nova. Deşi acolo, datorită climei aspre, nu întâlneai copaci decât pe platourile înalte înconjurate de munţi sau pe povârnişurile apărate de musoni. În rest, cât vedeai cu ochii numai licheni, jnepeni uscaţi şi arţari. Terra Nova nu e o lume primitoare şi caldă. Nu seamănă deloc cu Numa. Din câte îmi amintesc – şi-mi amintesc prea puţine – Numa e o lume în care timpul zboară de la sine, în care coloniştii nu se plictisesc de moarte, aşteptând să li se întâmple ceva remarcabil, ceva despre care să aibă ce povesti după aceea. Majoritatea acestor coloni vin de pe Pământ, o lume îndepărtată şi misterioasă, despre care nimeni nu pare dispus să vorbească altfel decât în şoaptă… De parcă acest Pământ, aflat la sute de paraseci distanţă de Numa, ar fi locuit de fiinţe

superioare, atotputernice, care, din când în când, mai catadixesc să ne arunce câte o privire încărcată de reproşuri...

Până una alta, stau pe peluză. Simt în faţă cerul acoperit de nori vătuiţi, galbeni, ca nişte umbre semitransparente, proiectate pe un fundal aurit. Vreau să mă ridic odată, să intru în vizuină, dar ceva mă reţine, poate gândul că oricum, şi în următoarele ore, nu voi face altceva decât să păcălesc timpul, să trag de el, într-o încercare zadarnică de-a evita plictiseala. La început, mă străduiam măcar să închid ochii. Odată ce-ai înţeles că eşti un condamnat, că ţi s-a luat dreptul la somn, dorinţa de a dormi nu te mai ispiteşte ca în primele zile. Am devenit un insomniac, ca toţi vânătorii care locuiesc în lumea viezurilor galbeni. Foarte rar, atunci când simt nevoia să dorm cu adevărat, mă întind pe canapeaua din salon, dar tentativa se transformă întotdeauna într-o zvârcolire lungă şi fără sens. De altfel, chiar ieri am avut o discuţie pe tema asta cu Ottho Lumox. N-am lămurit problema, ne-am făcut singuri rău tot încercând să ne explicăm unul altuia un lucru pe care nu-l înţelegem.

„Aştepţi”, a constatat el cu voce chinuită.

Ottho e un vânător experimentat, a trăit pe lumea viezurilor galbeni aproape nouă ani. A recunoscut că vrea să se retragă, dar nu ştia ce-l aşteaptă pe Numa. I-am răspuns că nu-l aşteaptă nimic.

„Vei fi şi tu unul dintre miile de pensionari ai COMPANIEI care primesc totul de-a gata şi care nu trebuie decât să întindă mâna ca să apuce ceea ce li se cuvine!” „Da”, spuse gânditor, „îmi iau o însoţitoare şi emigrez pe lumea aceea, Pământ.”

...I-am spus că nu ştiu ce-i cu lumea aceea, Pământ, şi că nici el nu avea de unde să ştie. N-am înţeles niciodată de ce toţi vânătorii vor să emigreze acolo, de ce Pământul e ca o obsesie pentru toţi care au locuit pe lumea viezurilor galbeni.

„Da”, a recunoscut imediat, „despre Pământ nu ştim mare lucru.” După un timp, a adăugat: „Habar n-am de ce vreau să

emigrez tocmai acolo. Probabil din cauza colonilor de pe Numa…”

I-am dat dreptate. În perioada de tranzit i-a văzut şi el pe coloni, nu putea să nu-i vadă. Acele chipuri surâzătoare, relaxate, lipsite de griji…

„Pe o astfel de lume oricine şi-ar dori să trăiască…” a mai spus Ottho.

Apoi am flecărit despre o mulţime de nimicuri, de pildă despre faptul că el, Ottho Lumox, şi-ar dori un urmaş.

„Singurătatea mă înnebuneşte, Khorma!” a strigat. „Am stat nouă ani pe planeta asta pustie. În afară de însoţitoarele temporare, n-am văzut un om adevărat. Un om în carne şi oase!”

M-a întrebat dacă îl înţeleg.

„Vreau să ştiu de ce idioţii de la Departamentul de Relaţii Interumane nu ne lasă să facem copii cu însoţitoarele temporare!” a exclamat el cu venin, fără să aştepte răspunsul.

„Sunt numai nişte însoţitoare temporare”, am spus. „Cu însoţitoarele permanente e altceva.” „Femei!” a exclamat el aproape cu dispreţ.

Până la un punct, orice vânător e un misogin. Dar, oricum aş lua-o, un misogin e un om care n-are altă soluţie decât să aştepte. Problema nu e obiectul aşteptării, problema e cine sau ce anume te condamnă la aşteptare…

„Însoţitoarele temporare n-au nici o vină, Ottho”, am spus. „Ele îşi fac meseria. Profesionist. La rece. Nu se implică, pentru ele nu eşti decât un însoţitor temporar. Treaba lor e să creeze unora ca noi iluzia fericirii. Treaba ta e să aduni răşină şi, dacă eşti în stare, să prinzi viezurele. Vezi, prin urmare, cât de asemănători suntem!”

Otttho Lumox s-a schimonosit de furie. După părerea lui, nu eram câtuşi de puţin asemănători. Se gândea, tot mai des în ultima vreme, să se întoarcă pe Numa sau pe Terra Nova şi să-i împuşte pe toţi.

„Îi urăsc!” a rânjit el cu răutate. „I-aş ucide ca pe câini!” „N-ai rezolva mare lucru”, am spus. „Sistemul va continua să funcţioneze şi după aceea, aşa că răzbunarea nu îţi va folosi la nimic. Important e sistemul, deoarece sistemul ne face să fim ceea ce suntem, nu oamenii. Pentru mine, imbecilii ăia de pe Numa nu sunt decât nişte abstracţiuni...” „Ba, deloc!” s-a îndârjit el. „Nici Supraveghetorii nu-s abstracţiuni, nici instructorii de pe Terra Nova nu-s abstracţiuni. Sunt oameni vi, concreţi, dovadă că ne tratează ca pe nişte sclavi!”

Am râs, bineînţeles. Supraveghetorii nu ne puteau intercepta, eram pe Reţea. Pentru mai multă siguranţă, din când în când schimbam frecvenţele. Regulamentele COMPANIEI interzic vânătorilor să comunice între ei, să se ajute unii pe alţii. Acum douăzeci şi patru de ani, când am sosit aici, vânătorii erau ca nişte insuliţe umane izolate pe suprafaţa acestei lumi galbene. Trei ani mi-a luat să pun la punct Reţeaua, să-i păcălesc pe Supraveghetorii care stau tot timpul cu ochii pe noi. A meritat.

„Chiar nu te bate gândul să te retragi, Khorma?”

I-am răspuns că nu m-am gândit încă serios la asta.

„Nu te-nţeleg, Khorma”, a insistat Ottho. „Ai stat douăzeci şi patru de ani pe lumea asta blestemată şi tot nu te-ai săturat!” „Nu m-am săturat”, am admis.

„Poate că-ţi prieşte singurătatea!” „Poate.”

Pe ecran, îi vedeam chipul acoperit de pistrui, nasul roşu, borcănat şi ochii verzi, ca de pisică. Are o faţă incredibil de rotundă, urechile roşii, ascuţite, şi un cap mare, care se sprijină pe un gât foarte gros şi foarte scurt. E urât.

„Adevărul e că vreau să dorm”, a oftat, într-un târziu. „M-am săturat să răscolesc muşuroaiele, doar, doar voi reuşi să vânez vreun amărât de viezure. Nu pricep, în ruptul capului, de ce vrea COMPANIA să vânăm un viezure, dacă tot nu-l putem prinde! Cred că nici ei nu ştiu ce fel de animal e viezurele ăsta!” „Poate nu-i animal”, am spus.

„Mă rog”, a comentat Ottho Lumox. „Ultima oară când am dat nas în nas cu el, am dormit patruzeci şi două de ore. Da' nici măcar n-am apucat să-i văd umbra!”

Începu să povestească. O avalanşă de cuvinte îi ieşeau din gură. Era din ce în ce mai nervos, mai surescitat. Era dornic de răzbunare. Îşi dădea şi el seama că echilibrul lui interior se duce pe apa sâmbetei. Cât poate suporta un vânător de viezuri, Khorma? Nu ştie nimeni. Ne uzăm ca proştii adunând pentru ei substanţa urât mirositoare, răşina. În definitiv, totul se învârte în jurul somnului. Nu putem dormi, iar când dormim, după întâlnirea cu viezurele, suntem aidoma unor psihopaţi azvârliţi pe un tărâm al tenebrelor. Visele acelea ne urmăresc pretutindeni, pentru că, de la prima întâlnire cu viezurele, până la ultima, ele se repetă într-una, e ca şi cum ar pecetlui un sentiment de dezgust ori de inutilitate absolută. Cât de mult visează un om normal, Khorma? Câteva minute. Noi visăm într-una, ore şi ore în şir. Cine poate suporta să viseze, patruzeci de ore, aceleaşi coşmaruri ridicole, dar atât de îngrozitoare?

Neobişnuit e şi că aceste coşmaruri sunt identice. Ceea ce visezi tu, Khorma Shikab, visez eu, Ottho Lumox. Şi-n acelaşi timp, visează alte sute de vânători răspândiţi pe suprafaţa acestei lumi oribile. Numai ordinea se schimbă, ai zice că un manipulator de vise omniprezent şi invizibil experimentează pe noi cine ştie ce teorie absurdă. Nu prea are imaginaţie manipulatorul, ar trebui să inventeze altceva. Dar visele nu le inventează nimeni, ele ţâşnesc dintr-o zonă a conştiinţei în care noi, cu toată ştiinţa noastră, nu putem pătrunde. Ceva ne scapă, Khorma şi, din câte am înţeles, noi nu ştiam asta, până nu ai venit tu şi ai inventat Reţeaua. Aşa mi s-a spus şi, de bună seamă, aşa este. Ingomar Khars, vânătorul care a ocupat vizuina

mea înainte ca eu să fiu debarcat pe lumea viezurilor galbeni, mi-a povestit, cu de-amănuntul, cum ai construit Reţeaua. Fără ea, am fi fost şi astăzi nişte insule plutind în derivă pe o mare necunoscută, nişte dezrădăcinaţi care înaintează în aceeaşi direcţie, neştiind că la numai câţiva paşi de ei sunt alţi dezrădăcinaţi orbecăind prin acelaşi întuneric de nepătruns…

Poate că ele, coşmarurile, reprezintă ceea ce suntem noi, vânătorii de viezuri. Faptul că ni le amintim cu atâta claritate, nu înseamnă că le şi înţelegem, că putem să le pătrundem rostul. Mă-ntreb ce visează colonii de pe Numa, instructorii de pe Terra Nova. Ce visează oare omenirea îndepărtată şi inaccesibilă care populează Pământul pe care eu vreau, cu ardoare, dar fără să ştiu de ce, să emigrez într-o bună zi? Ceva îmi spune că visele lor nu seamănă defel cu ale noastre. Aproape că am putea să ne considerăm privilegiaţi, dacă n-ar fi vorba despre coşmaruri. Iar noi, care am crescut pe Terra Nova, care nu cunoaştem alte lumi în afara celor trei prin care am trecut meteoric, noi care trăim la limita suportabilităţii, nu ştim care este privilegiul!

Şi care-ar fi privilegiul, Khorma? Ni s-a spus că am fost aleşi dintre miliarde de candidaţi, că ni s-a făcut o favoare prin această alegere, că acele miliarde de candidaţi au toate motivele să ne invidieze şi că de noi depinde realizarea unui vis străvechi al omenirii. Visul ar fi viezurele galben. Dar eu cred că nu e vorba despre un vis, e vorba de-o obsesie de paranoici… Îmi vei răspunde că nu-i nici o diferenţă între obsesie şi vis, dar, mărturisesc sincer, nu sunt capabil să îţi dau dreptate. Eu presupun că în asta constă esenţa vânătorului de viezuri. În puterea lui de a suporta aceste coşmaruri care nu aparţin nimănui, care treptat, îl individualizează de restul semenilor săi şi sfârşesc prin a-l transforma în insomniac. Eu mi-aduc uneori aminte de visele pe care le aveam pe Terra Nova, când eram încă un novice şi nu bănuiam ce mă aşteaptă aici, în lumea viezurilor galbeni. Erau visele unui ţânc cu caş la gură, visele unui adolescent care-şi închipuie că poate scăpa uşor de constrângerile la care e supus şi că poate întoarce spatele oricui fără să se gândească la consecinţe…

Da, ne-au minţit cu neruşinare. De parcă nu le-ar fi ajuns cât ne-au chinuit acolo, pe Terra Nova. O să fiţi eroi, ziceau. Iar noi, ca nişte copii proşti, i-am crezut. Amintirile unui vânător încep cu Terra Nova şi sfârşesc cu lumea viezurilor galbeni. Dacă n-ar fi coşmarurile astea, ai crede că totul se opreşte aici. Sunt confuz, incoerent, Khorma, dar intuiesc că visele vânătorilor au o legătură cu anumite evenimente care au marcat trecutul Speciei. Care sunt aceste evenimente, nu ştiu. Ei nu ne-au spus nimic, există probabil o istorie oficială care nu pomeneşte nimic de asemenea evenimente tragice care-ar fi putut influenţa destinul a miliarde de oameni. Ai observat şi tu cu câtă condescendenţă ne tratau instructorii pe Terra Nova. Ei bine, condescendenţa asta m-a scos întotdeauna din sărite, însă ea are o motivaţie. Precisă. De neclintit. Dar care? Un imbecil îşi poate permite să-şi trateze semenii cu superioritate, or colonii – ca să nu vorbesc de instructori – nu sunt imbecili. Concluzia mea e că ei se tem de noi, că adunarea răşinii nu e un scop în sine, ci un mijloc şi că o taină sinistră zace dincolo de aparenţele pe care ei ni le vâră sub ochi. Abia aştept să mă întorc pe Numa, să devin, cum spui tu, un pensionar al COMPANIEI. Şi chiar dacă mă interesează, în primul rând, răzbunarea, nu înseamnă defel că nu mă interesează adevărul…

L-am ascultat, ce puteam să fac! Şi atunci, pe loc, mi-am dat seama cât de mult îi schimbase Reţeaua pe vânători. Nu mai erau singuri pe această lume ostilă. Nu mai erau la cheremul birocratorilor COMPANIEI. Şi-n plus, aveau un secret care era numai al lor! Era oricum o victorie, fiindcă vânătorii urăsc regulamentele, urăsc instinctiv tot ceea ce ţine de COMPANIE şi nu pierd o ocazie să-şi manifeste ura. Reţeaua a creat un sentiment de solidaritate, o frăţie mai puternică decât toate opreliştile pe care birocratorii şi regulamentele COMPANIEI le pun de-a curmezişul comunicării între vânători şi care ignoră justificările oficialilor de pe Numa!

„Poate că aici e soluţia”, am spus distrat.

„Ce soluţie?” m-a întrebat Ottho Lumox. Nu înţelegea.

„Vorbeam şi eu aşa…”, am răspuns. După care el a spus: „Avem un nou comandant pe Numa.” „Tim Hooskin. Fost instructor pe Terra Nova.”

Da, îl cunoaşte şi el, şi lui i-a fost instructor. Îl mira doar faptul că s-a acceptat numirea unuia care nu făcea parte din corpul birocratorilor într-un asemenea post.

„Dar, la urma urmei, nu e relevant”, a spus râzând Ottho Lumox.

Avea dreptate, nu e relevant. Dacă ceea ce numim noi competenţă sau pricepere presupune o doză mai mică sau mai mare de cinism, înseamnă că băieţii cu ochi albaştrii care conduc COMPANIA au avut de grijă să numească un om competent în funcţia de comandant al bazei de tranzit. Tim Hooskin era omul potrivit la locul potrivit.

„E bătrân”, am spus. „Să tot aibă vreo şaizeci şi cinci de ani.”

Ottho Lumox a făcut ochii mari.

„Nici vorbă”, zicea el. „Abia dacă a împlinit patruzeci!”

Pozam pe neştiutorul. Îl minţisem, nu-i spusesem că vorbisem deja cu Tim Hooskin. Am jucat teatru, n-am avut încotro. Îl minţisem chiar şi atunci când îi spusesem că Tim Hooskin are şaizeci şi cinci de ani… Ce să-i fi spus? E dezolant să nu poţi rosti anumite cuvinte, să trebuiască mereu să te învârţi în jurul vorbelor şi să ascunzi bănuiala teribilă care te roade pe dinăuntru, sentimentul că şti ceva esenţial dar nu ai voie să-l destăinui, să-l scoţi afară din tine pentru nimic în lume… I-am răspuns că, acum douăzeci şi patru de ani, Tim Hooskin avusese deja patruzeci de ani. Prin urmare, ori el, Ottho Lumox, nu fusese instruit de acest Tim Hooskin, ori nu vorbeam de una şi aceeaşi persoană. La care el a venit cu contraargumentul că la fel de bine mă puteam înşela chiar eu, Khorma Shikab, deoarece nu scrie nicăiri că acest Tim Hooskin e una şi aceeaşi persoană care, în urmă cu douăzeci şi patru de ani, mă instruise pe Terra Nova şi avea deja patruzeci de ani.

„Ar fi o premieră”, spunea el. „Pentru vânătorii de viezuri, ar fi un dezastru. O să scoată untul din noi!”

Pe neaşteptate, a schimbat vorba.

„Zonele Negre, Khorma. Nimeni nu ştie ce-i acolo.” A şovăit înainte să continue. „Nici COMPANIA nu ştie. Ar da tot aurul de pe lume ca să afle. Dar asta n-o să se-ntâmple niciodată.” „Da”, îl aprob, „asta n-o să se-ntâmple niciodată!”

Am ştiut imediat la ce se gândeşte. La vânătorii care dispar fără urmă în Zonele Negre. Varoni. Hughes. Lampers. Adam Doria. Santos. Cinci în ultimele trei luni. Pe ceilalţi nu-i mai pun la socoteală… Care va să zică, el, Ottho Lumox, e ispitit de Zone. E de rău, prietene! Împotriva acestei ispite nu poate lupta nimeni, e ca o piază rea care te urmăreşte pretutindeni, care-ţi sleieşte sufletul şi te preschimbă în neom. Fugi, pleacă încotro vezi cu ochii! Întoarce-te pe Numa şi trăieşte-ţi liniştit zilele care ţi-au mai rămas! Repede, până nu e prea târziu!

„Crezi că sunt morţi, Khorma?” „Nimeni nu ştie, Ottho!

Asta a fost ieri. Acum stau întins pe peluză şi privesc cerul acoperit cu nori pufoşi şi galbeni. Un turbion de aer cald răvăşeşte frunzişul castanilor plantaţi de Ehko în apropierea vizuinei. Apuc un fir de iarbă şi-l strecur între dinţi. Îl strivesc. E amar ca fierea. Mă ridic în capul oaselor şi, în treacăt, arunc o privire pe ecranul scanarului telemetric. Încremenesc. Undeva, dincolo de bornele care marchează Perimetrul de Siguranţă, cam la jumătatea distanţei dintre vizuină şi limita sudică a Zonei Negre IV, a apărut un colţ de granit şi, lângă el, un muşuroi nou-nouţ, mare cât toate zilele. S-au ridicat din măruntaiele pământului, au crescut în vreme ce eu… Nu-mi duc gândul până la capăt. Dintr-un salt, sunt în picioare…

O iau la fugă spre vizuină. Uşa se deschide singură. Abia am timp să-l observ pe Ehko proţăpit dincolo de prag. Braţul robotului spintecă aerul şi se opreşte la nouăzeci de grade, în direcţia muşuroiului.

„Şefu', au ieşit!”

Trec pe lângă el val vârtej. La intrarea în hangar, dau peste Milo şi Sato care se luptă din greu cu harnaşamentele şi muniţia. Pe standul de lucru, cochilia e pregătită, aşa că mă arunc înainte.

„Configuraţia muşuroiului”, zice Milo şi-mi întinde harta. „2016, identic cu 2015.”

Numa. Baza de tranzit (I)

Collembolezul care mă întâmpină în dimineaţa zilei de 17 ianuarie pe peronul liniei de andocare nr. 7 a Bazei de tranzit de pe Numa are într-adevăr înfăţişarea unui VIP internaţional: fruntea înaltă, aruncată peste sprâncenele negre şi arcuite, ochi albaştri, inexpresivi, buzele răsfrânte deasupra unei bărbii albicioase, rotunjită ca un ou de porţelan pictat. Constat cu plăcere că reprezentările tridimensionale pe care mi le-a pus la dispoziţie Informatorul COMPANIEI sunt exacte: noul meu subaltern, uriaşul stafidit şi manierat din faţa mea, nu-i decât o grămadă de paradoxuri existenţiale îndesate într-un combinezon negru, cu manşon şi guler galben – uniforma birocratorilor de rang superior.

Întinde spre mine o mână lipsită de vlagă, aproape transparentă.

„Dr. H.c. Victor Amogon Şekel. Birocrator, şef de stat major al Bazei de tranzit, membru în Consiliul Directorilor COMPANIEI… La dispoziţia dumneavoastră!”

Reuşesc să-mi reprim hohotul de râs care creşte în mine ca o nălucire absurdă. Imaginaţi-vă ce stupizenie! Vezi un ins despre care zici: plesneşte de inteligent, are o sumedenie de calităţi, e bărbat în toată regula şi când colo… Dr. H.c. Victor Amogon Şekel, adjunctul meu de pe Numa, această aberaţie a naturii, are voce de femeie. Adică dacă nu l-ai vedea, dacă te-ai mulţumi numai să-i asculţi vocea…

„Tim Hooskin”, răspund într-un târziu. „Fără nici un dr. H.c.!”

Victor Amogon Şekel face un pas înainte, arborează poziţia oficială, o mină compusă la comandă, surâzătoare şi totuşi glacială, de parcă ar participa la dezhumarea unui cadavru. Arunc bagajele pe rulanta din stânga şi păşesc în interiorul cadrului metalic. Scanerul îmi scotoceşte anatomia, îmi răscoleşte cu dibăcie ficatul, intestinele, rărunchii, iar eu aştept cuminte, cuminţel ca răscolirea să se termine, iar blestemata de maşinărie să elibereze avizul de intrare pe teritoriul sfânt al civilizaţiei.

În sfârşit, pe ecranul tridimensional apare scris cu litere de-o şchioapă:

SUBIECT: TIM HOOSKIN.

CODUL NUMERIC DE IDENTIFICARE: 0454647

AVIZ FAVORABIL.

CONDUCEREA COMPANIEI VĂ DOREŞTE STAŢIONARE PLĂCUTĂ.

„Pe aici.”

VIP-ul internaţional, grămada de paradoxuri existenţiale alunecă spre ieşire. O iau pe urmele lui, ignorând trăncăneala savantă a maşinăriei care tocmai mi-a examinat structura moleculară şi care tocmai a constatat că mulţimea de implanturi Tim Hooskin corespunde întru totul standardelor şi regulamentelor COMPANIEI.

LUCRURILE PERSONALE SE RETURNEAZĂ LA DESTINAŢIE.

CONDUCEREA COMPANIEI VĂ MULŢUMEŞTE PENTRU ÎNŢELEGERE.

Pornim de-a lungul unui tunel care se intersectează cu alte tunele orizontale, care la rândul lor se intersectează cu o mulţime de nişe, coridoare şi intrânduri dispuse în plan înclinat. Un labirint. Unul adevărat. Ici, colo, zăresc uşi de ascensoare numerotate, cu tot felul de blazoane şi inscripţii bizare desenate

pe canaturile groase şi lustruite, ca nişte basoreliefuri prost executate.

Vocea plată, care izbucneşte ca o tornadă de decibeli din megafoane invizibile, mă năuceşte cu explicaţii.

BAZA DE TRANZIT NUMA ESTE PROPRIETATEA EXCLUSIVĂ A COMPANIEI.

VĂ RUGĂM SĂ RESPECTAŢI CU STRICTEŢE INSTRUCŢIUNILE COMANDAMENTULUI.

Ne pomenim într-o încăpere largă, dreptunghiulară, în care se pătrunde trecând printre două batante masive, situate la capătul unor scări rulante, paralele, care se mişcă în ambele sensuri. Tunelul lateral se termină într-un fel de anticameră, un fel de antreu cu pereţi translucizi şi tavanul ca o ogivă. Un angajat al COMPANIEI, îmbrăcat din creştet până-n vârful tălpilor în albastru – culoarea funcţionarilor de rang inferior – se strecoară grăbit pe lângă noi. O linie de hiper-metrou.

Şi aici, ca pretutindeni, peronul e pustiu. Nu se vede ţipenie de om. Deasupra batantelor, un panou uriaş, pe care se citesc la repezeală:

SECTORUL IV C.

NIVEL DE SECURITATE 1

Şi dedesupt:

STAŢIA DE TRANSFER 027 IV.

NUMAI PENTRU UZUL PERSONALULUI AUTORIZAT

„Sectorul acesta”, explică afectat dr. H.k. Victor Amogon Şekel şi surâde cu subînţeles, „sectorul acesta este utilizat numai de birocratorii COMPANIEI. Zona este protejată, nu se intră şi nu se iese fără codul numeric de identitificare.” „Codul numeric de identificare?” întreb. E din ce în ce mai straniu.

„Codul numeric de identificare”, repetă vocea feminină a VIP-ului internaţional. „L-aţi văzut adineaori, la sosire!” „Ah, da.” Sunt nedumerit. „Nu ştiam că există.” „Bineînţeles că există”.

„Şi la ce foloseşte?” „Fiecare angajat al COMPANIEI are propriul său cod numeric de identificare.” „Bineînţeles.”

E ca la teatru. Unul vorbeşte, celălalt ascultă, apoi celălalt vorbeşte, după care o luăm de la capăt.

„Unde sunt oamenii?” întreb ca să schimb subiectul.

„Lucrează. Din câte vă puteţi da seama, ne aflăm într-un loc de unde putem atinge orice punct al Bazei.” „Şi ceilalţi?” „Vă referiţi desigur la pasagerii obişnuiţi, la vizitatori! Aceştia nu au acces la liniile de andocare din acest sector. Şi apoi, în perioada asta avem foarte puţini vizitatori. Majoritatea călătorilor sunt coloni care folosesc Baza ca punct de tranzit. Sunt oameni care au învăţat să respecte regulile, care vin cu lecţia gata învăţată. Pentru ei COMPANIA a construit două linii auxiliare de andocare. Restul liniilor sunt pentru uzul cargourilor care transportă răşina…”

Batanta în formă de semicerc se deschide fără zgomot. În stânga, la capătul unui intrând luminat de flotoare, zăresc o uşă blindată, imensă, confecţionată din cel mai pur şi mai rezistent oţel fibros.

Un banner electrooptic pe care literele strălucitoare aleargă de la dreapta spre stânga.

SECTORUL VB – NIVEL DE SECURITATE O – ACCESUL INTERZIS CU EXCEPŢIA PERSONALULUI AUTORIZAT – VĂ RUGĂM PREZENTAŢI PERMISUL DUMNEAVOASTRĂ SPECIAL!

„Aici locuiesc pensionarii COMPANIEI”, îmi explică ritos dr. H.k. Victor Amogon Şekel.

„Pensionarii COMPANIEI?” „Foştii vânători, desigur. Presupun că aţi fost informat în legătură cu această chestiune delicată,

chestiune pe care orice funcţionar al COMPANIEI o consideră, ca să zic aşa, prioritară…”

Încă o ciudăţenie! Bineînţeles că nu am fost informat. Dr. H.c. Victor Amogon Şekel se uită la mine ca la o fiinţă venită din altă lume.

„Bieţii primitivi, după experienţele terifiante pe care le trăiesc acolo, pe lumea viezurilor galbeni!”

Se opreşte brusc şi-mi aruncă, din nou, privirea aceea plină de subînţelesuri. Observ că bărbia albicioasă a adjunctului meu de pe Numa se mişcă înainte şi înapoi ca un fierăstrău mecanic.

„Ce înseamnă PERMISUL DUMNEAVOASTRĂ SPECIAL?”

Îmi răspunde după un timp: „Procedurile standard de acces necondiţionat au fost stabilite încă de pe vremea când COMPANIA nu era decât o corporaţie obscură, controlată de Naţiunile Unite şi Consiliul Mondial pentru Cooperare. Permisul special de acces îi conferă posesorului dreptul de intra nestingherit în orice sector al Bazei de tranzit.” „Nu-i un răspuns”, constat maliţios.

„E singurul”, mă corectează cu promptitudine dr. H.c. Victor Amogon Şekel şi, după felul cum pronunţă cuvintele, înţeleg numaidecât că noul meu subaltern se străduieşte din răsputeri să dea vocii sale un timbru convingător şi solemn.

Nu înţeleg. Îi spun că, la urma urmei, permisele astea speciale nu constituie defel preocuparea mea principală. Totuşi, ar fi interesant de aflat cine le eliberează.

„Consiliul Directorilor COMPANIEI”, îmi raportează sec grămada de paradoxuri existenţiale. „Mai exact, maestrul Isaac Bose în persoană”.

Un salt şi hiper-metroul se opreşte brusc. Batantele lunecă silenţios în lateral şi văd înainte spaţiul larg al unei catacombe uriaşe.

CENTRUL DE COMANDĂ AL BAZEI DE TRANZIT NUMA.

Coborâm direct pe peronul acoperit cu dale de marmoră neagră şi trecem printre şirurile de colonade care împart catacomba în mai multe nave. Deasupra noastră, flotoarele împrăştie raze multicolore, mănunchiuri de lumină care se rotesc asemenea unor rozete cu miliarde de feţe translucide.

O intrare.

NIVEL DE SECURITATE O.

VĂ RUGĂM PREZENTAŢI PERMISUL DUMNEAVOASTRĂ SPECIAL.

Ochiul verde, sticlos, din dreapta batantei clipeşte sacadat, apoi se colorează în roşu intens. VIP-ul internaţional scoate din buzunarul combinezonului o cartelă transparentă pe care lucesc, asemenea unor licurici minusculi, mai multe şiruri de puncte verzi-albastre care dispar şi reapar la intervale scurte, egale, dând senzaţia optică de mişcare continuă, în spirală. Cartela dispare în fanta care despică ochiul sticlos în două semisfere.

SUBIECT: VICTOR AMOGON ŞEKEL.

CALITATEA: ŞEF DE STAT MAJOR AL BAZEI DE TRANZIT NUMA.

INTRARE ACCEPTATĂ.

Uşa se deschide în plan vertical şi am timp să arunc o privire. Un antreu destul de spaţios, plin cu obiecte decorative, cu vaze mari cu cactuşi. Doi ciberi de întreţinere îşi fac apariţia dintr-o încăpere laterală şi se opresc aproape de picioarele noastre, zumăzăind ca două albine care aşteaptă ordinele reginei.

„Apartamentul dumneavoastră”, rosteşte dr. H.c. Victor Amogon Şekel. Vrea să continue, dar se răzgândeşte, îşi vâră mâna adânc în buzunarul combinezonului, scoate de acolo o cartelă identică cu cea utilizată de el adineaori şi mi-o întinde.

„Permisul dumneavoastră special de acces necondiţionat.”

Muşuroiul 2016 (I)

Înregistrare de campanie.

Tunelul se strâmtorează imediat ce dau colţul, astfel că înaintarea devine, practic, imposibilă. Un stăvilar. Stalactitele şi stalagmitele blochează complet galeria, e cu neputinţă să mă strecor printre ele fără să nu provoc o prăbuşire în lanţ, fără să nu mă trezesc prins în cursa pe care am sperat s-o evit în ultimul moment, ca un şoarece care, deşi intuieşte pericolul, nu renunţă la bucăţica de caşcaval unsă cu otravă. În vremea asta, cochilia e din ce în ce mai strâmtă, din ce în ce mai murdară, iar mişcările îmi sunt din ce în ce mai greoaie, mai lipsite de coerenţă şi precizie. Sunt înarmat până-n dinţi, am pe mine câteva chintale de muniţie, plus o mulţime de generatoare, lansatorul de grenade, mitraliera de 14,62 mm, puls-laserul, laserul-globular, dezintegratorul, mă rog, tot ce-a putut inventa omenirea în materie de asasinat cu ridicata, arăt ca o mumie ambalată în fibrometal, sunt apărat de scuturi impenetrabile, şi totuşi, stau lipit cu spatele de zidăria pe care se preling dâre subţiri de răşină lichidă şi nu am curajul să înaintez, mă prefac că totul e în regulă, numai ca să-mi adorm cumva instinctul de conservare care îmi ordonă să fac stânga-mprejur şi să dau bir cu fugiţii. Transpiraţia îmi curge şiroaie pe faţă, filtrele biomecanice abia mai reuşesc să reţină mirosul acela înăbuşitor de răşină, mirosul viezurilor galbeni, dar ştiu bine că n-am să le opresc, fiindcă luminiţa roşie de pe ecranul vizetei îmi arată că rezerva de oxigen din rezervoarele auxiliare a scăzut aproape de nivelul critic…

Ceaţa din tunel s-a risipit demult, aşa că pot număra liniştit picăturile de acid care lunecă de-a lungul stalagmitelor, de jos în sus, parcă bătându-şi joc de gravitaţia care mă ţine legat de sol, dar care pentru ele nu există, pot vedea cum plutesc uşor prin atmosfera rarefiată, cum izbesc tavanul, preschimbate într-o aluviune galbenă, destul de asemănătoare cu argila sulfuroasă de pe Numa. Roboţii au rămas în urmă, la intrarea în galerie. În căşti, vorbăria lui Ehko nu mă mai amuză ca atunci când, în atmosfera primitoare, familiară a vizuinei, îmi explică secretele

universului, acum mă calcă pe nervi, în cel mai fericit caz, mă lasă rece. Încet, ca un moşneag bolnav de reumatism, mă las pe vine, îmi pregătesc armele. Un declic. Puls-laserul. Laserul globular. Dezintegratorul. Alt declic. Aruncătorul de grenade şi mitraliera. Iau poziţie de tragere, fixez ţinta şi apăs pe declanşator. O avalanşă de lumină şi flăcări se năpusteşte în direcţia stăvilarului, peste stalactitele şi stalagmitele care explodează în miriade de schije multicolore. Pulberea rezultată din explozie se depune pretutindeni, acoperind totul cu un strat gros de funingine portocalie. Funinginea se oxidează rapid, în două, trei minute portocaliul a dispărut, s-a transformat în cărămiziu, apoi în galben.

Calea e liberă, deschisă, ca o şosea cu sens unic. Mă ridic de pe vine, eliberez declanşatorul şi, dintr-un salt, mă pomenesc dincolo de fostul stăvilar. Înaintez. Undeva, în stânga, trebuie să fie un coridor lateral, un tunel care leagă galeria principală de galeriile situate la periferia „muşuroiului”. Mă opresc. Examinez, cu atenţie, zidăria umedă, acoperită cu un strat subţire de răşină. Nici o intrare. Tunelul de legătură a dispărut, vreau să spun: nu mai este acolo unde trebuia să fie, s-a evaporat pur şi simplu! Prin urmare, gândesc, Milo s-a înşelat. 2016 nu e identic cu 2015.

Brusc, transmiţătorul începe să vibreze, să emită paraziţi foarte asemănători unor gâfâituri de bătrân asmatic. În căşti, vocea lui Ehko se dezlănţuie ca o morişcă stricată: „Face ce face şi s-au strică. Orătania. Marţafoiul. Grămadă de fier roşii. Furnalul te mâncă, bre! Strigoi cu roate!” „Defecţiune la căruciorul mobil”, intervine, în cele din urmă, Milo. Vrea să-mi explice în ce constă respectiva defecţiune, dar Ehko îi dă-nainte cu poezia: „Putregai în tot regula! S-au dus pe copcă munca noastre!” „Axul convertor”, mă lămureşte Milo. „Au explodat sateliţii.”

Nu-mi place deloc. E a treia oară când se întâmplă una ca asta, mai precis: a treia oară în ultimele două luni. Ultima dată când am cerut înlocuirea căruciorului mobil, un oarecare Vasky, sau Masky, sau Lasky, naiba să-l ia cu numele lui cu tot, mi-a răspuns înţepat: venerabile, problema e ca şi rezolvată, în

conformitate cu standardele oficiale, omenirea produce de zece ori mai multe asemenea aparate decât au nevoie toţi vânătorii din univers. De rezolvat însă nu s-a rezolvat nimic.

„Câte butoaie aţi încărcat?” întreb.

„Şapte”, răspunde Milo.

„Încă trei şi vă retrageţi spre baza mobilă!” „Asta se pot”, admite Ehko. „E cam multe, dar se pot!”

Câţiva metri şi galeria începe să se lărgească, dar, în acelaşi timp, observ, cu nelinişte, că tunelul şi-a modificat înclinaţia faţă de orizontală. E clar, am intrat într-o „pâlnie” – o cornişă ascendentă, orientată probabil spre unul din versanţii sudici ai muşuroiului. Sub cochilie – şi asta e a doua observaţie care mă nelinişteşte – terenul a devenit lunecos ca gheaţa (În asemenea momente chiar îi invidiez pe navigatorii COMPANIEI care, de când lumea, nu fac altceva decât să apese pe butoane, cocoţaţi în fotoliile lor cu suspensii şi să ne înjure ori de câte ori li se pare nu respectăm procedurile-standard!).

Citire pe ecranul din partea stângă a vizetei. Sato, singurul cyborg neumanoid din toată galaxia care nu vorbeşte, o relicvă preistorică veritabilă, îmi comunică următoarele: CYBELA S-A PLASAT PE ORBITĂ STAŢIONARĂ. LA 14.55, ORA LOCALĂ, SE LANSEAZĂ TRANSPORTORUL. ÎNTÂLNIRE PE AERODROM, CEL MAI TÂRZIU LA 16.25. Apoi îmi transmite mesajele. Sunt două. Primul, codificat, nesemnat, nedatat, o criptogramă fireşte, expediată prin subspaţiu de drăguţul de Tim Hooskin: ATENŢIE LA VIEZURELE CU ARIPI. Punct. Al doilea, tot de la drăguţul de Tim Hooskin şi tot prin subspaţiu, de data asta însoţit de semnătură, redactat pe un ton foarte categoric, aproape oficial: DISPOZIŢIE DIN PARTEA CONSILIULUI DIRECTOR AL BAZEI DE TRANZIT NUMA. REEXAMINARE DE RUTINĂ 023B. PROCEDURA-STANDARD SE APLICĂ ÎNCEPÂND CU 0134527. TIM HOOSKIN.

Aşadar, băieţii cu ochi albaştrii, birocratorii, îmi vor, nici mai mult, nici mai puţin, capul. Înseamnă că ori am reuşit performanţa inimaginabilă de a-i călca pe codiţă pe mahării care

conduc COMPANIA, ori, pur şi simplu, Supraveghetorii au decis reexaminarea subsemnatului pe considerentul că douăzeci şi patru de ani petrecuţi în lumea viezurilor galbeni trebuie să mă fi uzat suficient pentru a conchide că sunt, ceea ce s-ar chema, o epavă umană. Treaba cu mahării n-are nici un temei logic, e doar o speculaţie. Oricum, nici dracu' nu ştie ce înseamnă procedura-standard de reexaminare 023B. Până azi n-am avut de-a face decât cu reexaminări de tip C sau D, care se aplică vânătorilor de viezuri din şase în şase ani. După cum nici dracu' nu ştie de ce Tim Hooskin, un domn foarte distins şi plin de spirit, care ţine cu tot dinadinsul să-mi apere mie pielea, vrea să mă scoată basma curată dintr-o afacere care miroase de la o poştă a lucrătură de oameni subţiri.

Recunosc cinstit, Tim Hooskin e un individ cât se poate de cumsecade, îndeosebi în ultima vreme, de când l-au lovit aşa, netam, nesam, remuşcările. Mesajul lui, ATENŢIE LA VIEZURELE CU ARIPI, l-am interpretat totuşi cât se poate de corect. De fapt, nu l-am interpetat, l-am „adoptat” ad literam, fiindcă viezurele cu aripi sunt eu, Khorma Shikab, iar tălmăcirea exactă a mesajului, ATENŢIE LA TINE, sună a avertisment, un fel de ultimatum. Penibil. Să zicem că relaţiile dintre mine şi actualul comandant al bazei de tranzit de pe Numa au evoluat surprinzător, graţie unor circumstanţe nu neapărat legate de specificul muncii noastre, ci mai degrabă de un anume eveniment – şi-aici mă refer la ultima noastră discuţie, discuţia avută înaintea festivităţilor de absolvire a Colegiului Excepţional de pe Terra Nova. În ce mă priveşte, remuşcările astea mă lasă rece. Omul are însă o mulţime de idei fixe, însuşite, pare-se, de la un oarecare Iaoton Joshu, tipul de imbecil perfect, un paranoic care vedea pretutindeni numai conspiraţii, îmi închipui că şi pe maică-sa o suspecta de porniri antisociale, anti…

Am trecut de capătul „pâlniei”. Păşesc înainte, tot înainte, plictisit, nehotărât, înjurându-i printre dinţi pe birocratorii care m-au trimis în acest infern, pe Tim Hooskin şi Iaoton Joshu, pe toţi navigatorii COMPANIEI care, în clipa de faţă, scrutează infinitatea spaţiului stelar din fotoliile lor cu suspensii, îi înjur chiar şi pe nefericiţii aceia de Supraveghetori care trăiesc

asemenea unor lilieci singuratici, cuibăriţi în capsulele din interiorul sateliţilor ce survolează lumea viezurilor galbeni, oameni a căror singură vină este aceea de-a se fi născut într-un univers în care cei mari şi puternici îi transformă pe cei mici şi slabi în instrumente docile şi neajutorate. Pe urmă, gândesc, instrumentele îmbătrânesc, nu mai sunt de folos nimănui. Într-o zi, un nenorocit de birocrator va accesa fişierul cu datele tale personale, îl va citi pe-ndelete, îţi va răscoli fără milă trecutul, prezentul şi viitorul, după care va ajunge la concluzia că nu mai eşti bun de nimic, că e de competenţa, ba chiar de datoria lui să recomande Consiliului Director al COMPANIEI pensionarea ta, invocând cine ştie ce pretext absurd, spre exemplu faptul că, la ultimul transport, în loc de treizeci de containere, ai trimis doar douăzeci şi nouă... Rămâne de văzut ce-i cu reexaminarea asta... Şi-n vreme ce gândurile mele zboară aiurea, remarc, în treacăt, că gheaţa dedesupt a dispărut, că tavanul şi calea de acces sunt acoperite de un material vâscos care fierbe, ca o mocirlă galbenă în care colcăie viermii.

Instantaneu, mă opresc. Vreau să aprind proiectoarele, să văd ce-i cu mâzga de la picioarele cochiliei, dar, spre surprinderea mea, contactele nu funcţionează. Contactele, nu proiectoarele. Totuşi, nu înţeleg ce se-ntâmplă. Încerc să mă calmez, să profit de vizibilitatea relativ bună, aşa că mă apuc să studiez terenul. Pereţii galeriei şi-au modificat înfăţişarea, arată ca un basorelief prost executat, din care răsar tot felul de monştrii antideluvieni, figuri mitologice şi capete de animale fantastice – o mulţime de protuberanţe şi crăpături care se intersectează, favorizând acumulările de răşină care cresc, cresc întruna, ca nişte buboaie oribile pe faţa stafidită a unui lepros...

Mesaj de la Sato: MILO ŞI EHKO S-AU ÎNTORS LA BAZA MOBILĂ. Apoi intervine Milo care mă anunţă că a preluat comanda bazei, că totul e în regulă şi că cele 10 containere cu răşină au fost încărcate în cala aeromobilului. Îi spun să se desprindă, să ia altitudine şi să fixeze aparatul la cel mult patruzeci de metrii de sol. Nu pricepe. Repet comanda. E clar, nu mă mai aude. În căşti, răsună întruna paraziţii aceia, ca o horcăială de bătrân asmatic.

„Treizeci de secunde până la impact” mă avertizează, pe neaşteptate, vocea perfect neutră a computerului de bord.

Mă apucă greaţa. Abia am timp să observ că ecranul radarului s-a umplut de puncte roşii, fosforescente. GÂNDACII. De unde dracu' au apărut? Sunt mii, zeci de mii. Se deplasează cu o viteză halucinantă, incredibilă. Vin drect spre mine, printr-un tunel situat undeva, mai la dreapta mea. Îmi simt tâmplele zvâcnind dureros, de parcă cineva mi-ar fi bătut nişte piroane ascuţite în cap. Fără să vreau, mă gândesc că degeaba am trăit douăzeci şi patru de ani în lumea asta îngrozitor de ostilă, degeaba i-am scotocit ungherele şi ascunzişurile – cu excepţia zonelor interzise, fireşte – dacă tot nu reuşesc să-mi reprim teama care mă zgâlţâie ca o furtună pe dinăuntru.

Isaac Bose, Preşedintele Consiliului Directorilor COMPANIEI.

Au trecut mai bine de 48 de ore de când micul transportor al COMPANIEI, cu fuselajele lui de un ocru aprins, m-a debarcat pe Numa direct pe linia de andocare nr. 7 – şi pentru cele o sută douăzeci şi şapte de implanturi ale maestrului în arta supravieţuiri Tim Hooskin, acest interval a constituie o lungă şi obositoare pierdere de vreme. După ce m-am despărţit de dr. H.c. Victor Amogon Şekel, m-am instalat în noul apartament, nu înainte de-a renunţa la cei doi ciberi care mă enervau cu sporovăiala lor lipsită de sens. I-am expediat de urgenţă la serviciul administrativ. I-am avertizat pe tehnocratorii care se ocupă cu întreţinerea spaţiilor de locuit ca, pe viitor, să mă scutească de prezenţa oricărui tip de ciborg, fapt care a stârnit un val de proteste din partea administratorului-şef. L-am potolit rapid, i-am explicat că nu-mi plac ciborgii, nici chiar cei din ultima generaţie (mă gândeam deja la Iulia) şi mi-am văzut de ale mele. Punctul culminant al acestor 48 de ore l-a constituit aşa-numita ceremonie de investire – ceremonie care a durat aproximativ o oră, de la 12.30 la 13.30, ora locală. Acum e 13.45. Festinul propriu-zis nu-l mai iau în calcul întrucât e în plină desfăşurare, se cunoaşte ora la care a început, nu se cunoaşte ora la care se va termina. A fost teribil de plictisitor, deşi evenimentul în sine a avut şi are mai degrabă un aer

monden, decât unul oficial. Am făcut uz de toate cunoştinţele mele de etichetă, m-am comportat ca un gentleman desăvâşit, în ciuda drăcuşorului care îmi cere imperativ să comit o mitocănie, să jignesc auditoriul cu vreo replică „decupată” din limbajul grobian de pe Terra Nova. N-am făcut-o, m-am abţinut. Deocamdată. În aula în care a avut loc investirea şi unde se desfăşoară festinul sunt prezenţi mai toţi birocratorii Bazei, cu însoţitoarele lor cu tot, unii şi-au adus până şi progeniturile îndopate cu implanturi, absentează doar cei plecaţi în concediu sau cei care asigură derularea activităţilor de rutină. Oamenii au fost şi sunt exagerat de binevoitori, oameni de lume subţiri şi binecrescuţi, îmi strâng mâinile cu o căldură care mă face să transpir abundent, îmi dau sfaturi peste sfaturi, într-un cuvânt plesnesc de fericiţi şi mulţumesc cerului şi Consiliului Directorilor COMPANIEI pentru inspirata decizie de-a numi în funcţia de comandant al Bazei un fost instructor de colegiu, fie el şi unul excepţional.

Surpriza a constituit-o, bineînţeles, apariţia inopinată a maestrului Isaac Bose, preşedintele în exerciţiu al Consiliului Directorilor COMPANIEI (PCDC), cea mai puternică fiinţă din Universul acesta populat cu oameni de toate dimensiunile, de toate mărimile, alfa şi omega COMPANIEI, omul care, când strănută, fac pe ei toţi birocratorii Consiliului Mondial împreună cu tăticii, mămicile, fraţii, surorile, însoţitoarele, copiii şi copiii copiiilor dumnealor. Birocratorilor Bazei nu le-a venit să-şi creadă ochilor. O asemenea cinste n-a pupat neam de neamul meu, onorabilul supermaestru a intrat în sală neanunţat, sub privirile uluite ale birocratorilor autohtoni, a înmânat netrebnicului de Tim Hooskin sigiliul, însemnele funcţiei de comandant, în vreme ce asistenţa şuşotea indignată, dar mimând o admiraţie vecină cu consternarea, cine-i bre amărâtul ăsta de se aruncă după el cu atâtea onoruri, de unde vine şi ce-a făcut, apoi supermaestrul şi-a început cuvântarea, a fost nemaipomenit discursul, presărat cu expresii diafane care stârneau entuziasmul participanţilor, a-a, ia să vedem, Tim Hooskin, un bărbat aşa şi pe dincolo, o mândrie a Rasei, un specimen reuşit dintr-o mulţime de puncte de vedere, o creatură înzestrată cu o sumedenie de calităţi, iată de ce COMPANIA l-a

preferat dintre alţi o mie de candidaţi la postul de căpetenie locală, o alegere inspirată fără-ndoială, care probează clarviziunea Consiliului Directorilor COMPANIEI. Îi dorim noului comandant o carieră de excepţie, multă sănătate şi putere de muncă. Dac-ar fi să mă iau după aparenţe, aş trage numaidecât concluzia că, datorită intervenţiei maestrului, neîncrederea birocratorilor în calităţile de conducător ale subnumitului Tim Hooskin a fost pur şi simplu spulberată. Nu e aşa. Un birocrator nu are încredere decât în alt birocrator, pentru banalul motiv că un om întreg nu poate fi, prin definiţie, decât birocrator, toţi ceilalţi fiind numai nişte copii palide şi nereuşite ale prototipului ideal. Care prototip ideal este, desigur, birocratorul, birocratorul COMPANIEI în special. Iar cele o sută douăzeci şi şapte de implanturi cu care am fost blagoslovit prin bunătatea ilustrului Jermiah Kohn şi a foarte onorabilului meu părinte, M. Hooskin, nu definesc un birocrator, definesc un instructor în arta supravieţuirii, un nenorocit de educator de vânători de viezuri.

A urmat, fireşte, discursul subnumitului Tim Hooskin. N-a fost ceva pregătit dinainte, nu prea am ştiut ce să le spun acestor oameni. În timp ce vorbeam, mă întrebam ce aşteaptă ei de la mine, mă întrebam ce hram poartă aceşti indivizi plictisiţi, sastisiţi de propria lor existenţă. Am simţit instinctiv că nu sunt impresionaţi de ceea ce văd. Aşa că am vorbit ca să nu tac, la-ntâmplare, încercând măcar să le câştig bunăvoinţa. Nu am reuşit. Când am isprăvit discursul, asistenţa a răsuflat uşurată. Sunt deci cel de-al 56-lea dobitoc instalat în această funcţie, n-am ceea ce s-ar chema o imaginaţie debordantă şi, se vede treaba, ori de câte ori casc gura, spun doar platitudini. Pe deasupra, nici nu fac parte din corpul birocratorilor. Aşa că m-am resemnat, conştient că trebuie să suport cu stoicism dispreţul subalternilor pe care, la rândul meu, trebuie să-i dispreţuiesc fiindcă altfel voi înnebuni cu siguranţă. După toate aparenţele, festinul se va prelungi mult peste ora prevăzută iniţial, toată lumea se pupă cu toată lumea, mă gândesc, cu groază şi plăcere, la patul care mă aşteaptă în noul meu apartament, noroc că mă voi odihni singur, că nu voi fi obligat să privesc, minute în şir, faţa albă, descompusă de somn a Iuliei. Vreau să mă retrag, dar o mână puternică mi se lasă uşor pe

umăr. Maestrul Isaac Bose. Cu o înclinare a capului, Preşedintele Consiliului Directorilor COMPANIEI mă invită în biroul său.

„Ia loc, comandante”. Maestrul maeştrilor Isaac Bose, cel mai puternic dintre muritori, îmi face semn, arătând spre fotoliul cu suspensii din faţa sa. „Aici putem discuta în linişte”.

Îi mulţumesc pentru amabilitate şi mă aşez cu spatele la glisanta care se deschide brusc. Secretara maestrului, o tânără zveltă, înaltă, cu o figură ştearsă, inexpresivă, se strecoară ca o umbră şi pune pe măsuţa dintre noi o sticlă de coniac şi două pahare.

„Nedumerit?” „Oarecum.” „Depinde la ce anume te referi, comandante”, râde dr. H.c. Isaac Bose. „Ca să şti şi dumneata: am un birou foarte confortabil şi foarte special amenajat pe fiecare din lumile controlate de Consiliul Directorilor COMPANIEI.”

Îl privesc cu atenţie. De aproape, pare şi mai uriaş decât pe ecranul tridimensional. PCDC e un ins spătos şi foarte înalt, cu o faţă stacojie, acoperită de pete vineţii, amănunt ce dă înfăţişării sale un aspect respingător şi hilar totodată. Are o sută şaizeci şi nouă de ani, dar arată ca un primitiv de patruzeci. Râde mult şi cu zgomot, iar vocea lui de bariton explodează mereu ca amplificată de megafon.

„Într-adevăr”, zic. „Aveţi un birou foarte confortabil şi foarte special amenajat, maestre. Totuşi, nu la asta mă gândeam. Prezenţa dumneavoastră a constituit o surpriză şi pentru ceilalţi angajaţi ai Bazei!” „Una plăcută sper”.

Dau din cap afirmativ, dar nu scot o vorbă. Sunt curios să văd ce urmăreşte. Încăperea e într-adevăr confortabilă şi amenajată cu mult gust: trei fotolii cu suspensii, măsuţa pe care tronează sticla de coniac şi paharele, biroul imens, în rest numai mobilier antic. Piese rare, complet necunoscute, statuete cu forme stranii, câteva tablouri, dulapuri imense, cu uşile sculptate, respirând o vechime ameţitoare. Un confort fără tehnologie, în aparenţă lipsit de tot ceea ce înseamnă facilităţi de ultimă oră.

Totul pare simplu şi practic, de o sobrietate aproape ameninţătoare.

„Conduc afacerile COMPANIEI de mai bine de şaptezeci de ani, Hooskin. Îmi pot permite lucruri la care alţii nici măcar nu visează. Dacă aş juca cinstit, ar însemna să expediez acest mobilier şi aceste piese rare la vreun muzeu de antichităţi. Nu o fac deoarece sunt egoist şi îmi place să mă bucur singur de ceea ce mi se cuvine. Rarităţile astea”, şi arată cu degetul, „nici măcar nu sunt înregistrate. Oficial nu există.”

Rămân cu gura căscată. Mă aşteptam să aud o sumedenie de propoziţii frumoase, să asist la o veritabilă demonstraţie de forţă din partea unui demagog sadea şi când colo m-am pomenit înaintea unui individ a cărui cinism depăşeşte orice închipuire.

„E un punct de vedere cam neobişnuit, maestre Bose”, spun şi realizez că mă bâlbâi ca un handicapat. Fără să vreau, mă gândesc la Stabilimentul Istoric patronat de bunul meu prieten, Iagovan Soles. Exponatele Stabilimentului figurează în toate bazele de date ale Consiliului Mondial, pot fi admirate de oricine pofteşte. Absolut toate exponatele sunt înscrise în circuitul public. Numai că valoarea acestora e infimă comparabil cu valoarea pieselor din biroul maestrului Isaac Bose.

„N-am să devin binefăcătorul omenirii, Tim Hooskin”, mârâie dr. H.c. Isaac Bose printre dinţi. „Nu ajută la nimic. Filantropia e o mizerie odioasă!”

Şi, dintr-o dată, izbucneşte, din nou, în hohote de râs. Un râs gros, răguşit, ca un lătrat.

„Pur şi simplu nu-mi pasă!” strigă el. „Nimănui nu-i pasă! COMPANIA e o maşinărie perfectă, iar semenii noştri care se bucură de plăcerile vieţii pe Pământ pot dormi liniştiţi: există cineva care veghează ca acea huzureală să nu se termine în vecii vecilor. Ghiftuirea este scopul oricărei fiinţe vii. Rostul meu, al nostru comandante, e ca această maşinărie să nu se strice, să funcţioneze pe mai departe. Te sfătuiesc să nu uiţi asta, Tim

Hooskin! Cel puţin nu atâta vreme cât vei fi comandantul Bazei de tranzit de pe Numa!”

Mă gândesc că, în locul meu, un om normal ar trebui să se ridice şi să plece trântind uşa în nasul acestui netrebnic. Numai că eu nu sunt om, sunt un amestec de implanturi şi resturi umane, iar încăperea nu are uşi, are glisante care lunecă silenţios şi care nu pot fi trântite cu putere în nasul nimănui. Aşa că prefer să rămân liniştit, nemişcat ca o stană de piatră.

Tăcerea se prelungeşte nefiresc. PCDC are privirile aţintite asupră-mi, ca şi cum ar vrea să vadă ce efect au avut cele spuse asupra mea. Şi, pe neaşteptate, schimbă subiectul.

„Zilele trecute ai încercat să intri în Informatorul COMPANIEI”

Vorbele maestrului se năpustesc cu viteza unei ghilotine de oţel fibros. Spionat. E singurul cuvânt care-mi trece prin minte, pe care îmi vine să îl repet cu obstinaţie, ca un blestem. Transpiraţia îmi invadează toţi porii pielii în vreme ce, paradoxal, aerul din încăpere devine tot mai fierbinte şi mai uscat.

„Dacă-mi permiteţi...” „Nu-ţi permit”, mi-o retează scurt maestrul Isaac Bose. „Ştiu ce vrei să spui, comandante. Că n-ai comis nici o infracţiune, că întrebările tale sunt legitime şi că, în definitiv, ai tot dreptul să afli ce se petrece...” O pauză, apoi continuă: „Vezi dumneata, Hooskin, aici eşti deja pe teritoriul COMPANIEI. Într-un anume sens, întotdeauna ai fost pe teritoriul COMPANIEI. Eu unul mă şterg undeva cu legitimitatea dumitale. Dacă eşti un om curios, n-ai decât, nu mă interesează. Dar aici noi facem regulile, iar dumneata, odată ce ai primit să fi comandantul Bazei de tranzit, eşti obligat să le respecţi, ba chiar să le aplici...”

S-a încurcat în propriile cuvinte, aşa încât prefer să-i evit privirea. În schimb, petele vineţii care-i zvâcnesc pe chipul stacojiu mă fascinează. Nişte lipitori care colcăie sub o peliculă subţire de ţesut adipos.

„De când sunt urmărit?”

Abia am reuşit să vorbesc. Vreau să repet întrebarea, dar PCDC îmi răspunde cu o voce neobişnuit de calmă.

„Toată viaţa ai fost urmărit, Tim Hooskin. Fericirea miliardelor de fiinţe umane care habar nu au despre existenţa vânătorilor de viezuri cere unele sacrificii pe care oameni ca noi, ca mine sau ca dumneata, trebuie să şi le asume!” „Chiar nu mai pricep nimic, maestre!” am izbucnit. „Ce rost au aceste, cum să le numesc, tertipuri? E un lucru urât să spionezi un om căruia se presupune că i-ai acordat încrederea! De ce să numeşti în funcţia de comandant al Bazei pe cineva care nu-ţi inspiră încredere şi pe care eşti obligat să-l urmăreşti pretutindeni, ca pe un duşman?” „Înţeleg şi pot să accept faptul că ai anumite nedumeriri. E firesc. Consideri că ai dreptul să revendici anumite explicaţii. Întreabă şi ţi se va răspunde!”

Încerc să judec la rece, mai exact: să ignor furia care mă strânge ca o piază rea. Dansează Tim Hooskin, eşti pe terenul lor, iar dezgustul, furia mai bine zis, nu-ţi foloseşte la nimic!

„Sunt cel de-al 56-lea comandant al Bazei”, şoptesc cu silă.

„Eşti perspicace, Hooskin!” PCDC efectiv se amuză. Dr. H.c. Isaac Bose se joacă. E jocul lui preferat, jocul de pisica şi şoarecele, raţiunea lui de-a exista.

„Regula asta cu perioade active şi perioade pasive se aplică şi pe Terra Nova. Vârsta reală a instructorilor constituie cel mai straşnic dintre secrete…”

Mă corectează de îndată: „Nu chiar”. Îşi freacă bărbia. „Există secrete şi mai straşnice, cum spui dumneata.” „Înţeleg”.

„Cel puţin eşti de acord că un astfel de secret trebuie păstrat, apărat cu orice preţ”, comentează imperturbabil maestrul Isaac Bose. „Ce s-ar întâmpla dacă, prin absurd, primitivii ar deconspira acest secret, dacă ar afla că instructorii lor trăiesc două sute şaptezeci de ani? Ar începe imediat să-şi pună întrebări. De la întrebări până la revoltă nu-i decât un pas…” „De acord”, am acceptat imediat. „Asta însă nu mă ajută la nimic. De

ce tocmai eu? Asta e întrebarea care mă frământă. Sunt singurul comandant al Bazei care nu aparţine corpului birocratorilor COMPANIEI. Unde mai pui că nu am absolvit nici o Academie londoneză de Ştiinţe conexe! Nici măcar collembolez nu sunt!” „Unul dintre motive are un nume: răposatul Iaoton Joshu. Urangutanul bătrân a înaintat Consiliului Directorilor COMPANIEI o recomandare în acest sens.” „Iar Consiliul a acceptat-o fără comentarii.”, am făcut ironic.

„Consiliul a acceptat-o pur şi simplu. Iaoton Joshu a fost o persoană extrem de importantă pentru noi!” „De ce?” „Răposatul a fost membru în Consiliul Directorilor COMPANIEI. Vicepreşedinte. El conducea misiunea Serviciului de Securitate al COMPANIEI pe Terra Nova. Era şeful Direcţiei de Recrutare şi Personal al COMPANIEI. Mulţi dintre membrii Consiliului, inclusiv eu, îi eram datori vânduţi. Aproape toţi îi trecuserăm prin mână. A fost cel mai bătrân şi mai respectat dintre directorii COMPANIEI. Moartea lui a fost o lovitură groaznică pentru noi!”

Literalmente, sunt uluit. Prin urmare, gândesc cu febrilitate, Iaton Joshu a jucat un rol. L-a jucat bine, de vreme ce ne-a păcălit pe toţi cu atâta uşurinţă!

„Maestrul Joshu a fost un specialist al disimulării”, zice PCDC gânditor. „Dar iubea prea mult extremele. Îi plăcea să şocheze. Numirea dumitale, Hooskin, e o favoare făcută, post mortem, acestui urangutan bătrân şi încăpăţânat. Ne-a convins pe toţi că politica de recrutări a COMPANIEI este greşită!” „Ce e greşit?” întreb prosteşte, dar dr. H.c. Isaac Bose nu-mi răspunde.

„Mai există o explicaţie în ce priveşte decizia Consiliului de-a numi în funcţia de comandant al Bazei un fost instructor al Colegiului excepţional. Ştii Hooskin, noi avem un control foarte limitat asupra vânătorilor. Practic, din clipa în care un novice ajunge pe lumea viezurilor galbeni, din clipa în care devine cu adevărat vânător de viezuri, el iese oarecum de sub tutela COMPANIEI. Am constatat că vânătorii încep treptat să se sustragă normelor impuse de COD. Desigur, ei habar nu au că există un COD, ei ştiu că există nişte regulamente şi nişte prevederi pe care au obligaţia să le respecte. Iaoton Joshu a

întocmit un referat complet pe această temă pe care l-a înaintat Consiliului Directorilor COMPANIEI. Concluzia referatului a fost inevitabilă: Consiliul trebuie să numească în funcţia de comandant al Bazei de tranzit un om cu experienţă, care îi cunoaşte îndeaproape pe primitivi.” „Adică un fost instructor”, zic.

„Exact!” „Pentru aşa ceva există Supraveghetorii!” „Nu sunt infailibili!” „Mă rog”, zic cu jumătate de gură. „Oricum, trebuie să vă cred. Totuşi, dacă lucrurile sunt atât de simple, de clare precum spuneţi, de ce mi s-a interzis accesul la acea Directivă 4038 de numire?” „Dintr-un motiv la fel de simplu: la asemenea informaţii nu au acces decât posesorii permiselor speciale de acces necondiţionat. Membrii Consiliului Directorilor COMPANIEI şi o parte din membrii Serviciului de Securitate.” „Înţeleg”.

„Comandante, să lăsăm copilăriile!” Tonul pe care mi se adresează maestrul maeştrilor, dr. H.c. Isaac Bose e imperativ. „Ţi-a fost înmânat permisul special de acces necondiţionat. Acum poţi intra unde pofteşti. Îţi recomand să accesezi Informatorul COMPANIEI şi să citeşti referatul lui Joshu.” „Am să-l citesc”, spun.

Muşuroiul 2016 (II) „Treizeci de secunde până la impact!”

Încet, ca unul căruia de-abia i-au ieşit piroanele din tâmple, îmi înving scârba existenţială, mă eliberez de spaima ancestrală ce-mi întoarce maţele pe dos şi să iau poziţia de apărare. Şocul a fost de scurtă durată, paralizant pe moment, totuşi, nu suficient de puternic pentru a mă lăsa descoperit. Mă rotesc cu şaizeci de grade faţă de axul tunelului. Verific, din nou, contactele, dar proiectoarele refuză în continuare să funcţioneze. Trec pe comandă manuală. Acum nu mă mai interesează picăturile de răşină care sfidează gravitaţia, nu mă mai interesează mâzga de la picioarele cochiliei, figurile monştrilor antideluvieni ce răsar din pereţii galeriei... Acum nu-mi mai pasă de cum va arăta cochilia după aceea, de viermii care colcăie pe tavanul acoperit cu stalactite scurte şi groase. Şi nici la observaţiile răutăcios-ironice şi filosofice ale lui Ehko nu mă gândesc. Pe ecranul radarului, punctele înaintează rapid, am senzaţia că sunt

înconjurat din toate părţile de o masă de gelatină vie, compactă, care se prăvăleşte inexorabil peste mine…

Vedeţi şi dumneavoastră cum evoluează lucrurile: mergi ca tot omul liniştit prin muşuroi, ai un ţel, un scop bine determinat, şi când colo te pomeneşti cu GÂNDACII pe cap. În urmă cu nici un minut radarul era mort, inert ca orice radar care respectă, prin construcţie, principial, mediul înconjurător, o minunăţie care detectează tot ce mişcă pe o rază egală cu de patru ori lungimea circumferinţei muşuroiului 2016, de-o sensibilitate exagerată, reconfortantă, dar complet inutilă, deoarece GÂNDACII apar pe neaşteptate, în interiorul ariei de acoperire a radarului, şi dintr-o dată, ecranul s-a umplut de puncte roşii, fosforescente, iar computerul de bord a şi-nceput să-ţi explice ca unui prost ce eşti câte secunde te despart de impactul inevitabil, de puhoiul care inundă fără zgomot galeriile, care înaintează tăcut spre punctul în care te pregăteşti să-ţi înfrunţi adversarul…

Niciodată n-am întâlnit atâţia GÂNDACI adunaţi la un loc! De unde-au apărut? Din neant, de unde altundeva! Realitatea-i că n-am nici cea mai vagă idee de unde vin GÂNDACII. Ottho Lumox crede că vin dintr-o lume paralelă cu a noastră. Hughes, Varoni şi-ncă vreo doi zic, ziceau că din Zonele Negre. Câţi oameni, atâtea păreri! În ce mă priveşte, n-am nici o părere. Şi nici nu vreau să-mi fac o părere, fiindc-ar înseamnă să-nebunesc gândindu-mă la cai verzi pe pereţi, la basme de adormit copii!

„Douăzeci şi cinci de secunde până la impact!”

Computerul de bord caută disperat o frecvenţă liberă, o fisură, însă nu găseşte nimic. În căşti horcăie paraziţii. Am priceput, în sfârşit, de ce s-a întrerupt legătura cu baza mobilă, de ce nu pot să-l avertizez Milo! GÂNDACII interferează toate frecvenţele accesibile, bruiază semnalele radio, astfel că baza mobilă va rămâne la sol, iar Ehko, deşteptăciunea deşteptăciunilor, se va amuza urmărind, împreună cu Sato şi Milo, schimbarea configuraţiei muşuroiului… Un spectacol frumos, de pe urma căruia Ehko va trage, ca de obicei, câteva concluzii de maximă importanţă pentru omenirea mâncătoare de răşină, dar pe care bineînţeles că omenirea mâncătoare de răşină nu le va lua în

considerare, se presupune chiar că le va lua în derâdere, şi-asta pentru banalul, stupidul, neînsemnatul motiv că Ehko e doar un robot, iar omenirea e doar omenire.

Ehe, vânătorule, tu care visezi la treburi sfinte în momente de cumpănă, un om obişnuit, adică un om care vine pentru prima oară pe lumea viezurilor galbeni, nu poate înţelege ce-i cu GÂNDACII. Nu poate înţelege! Şi când spui asta, ba chiar în clipa în care ai articulat deja vocabulele: „nu poate înţelege”, te-ai şi văzut silit să admiţi că până şi un verb atât de des uzitat în limbajul cotidian cum e „a înţelege”, poate deveni, brusc, ininteligibil. Dar ce-s cuvintele la urma urmei? Ştim despre ele că au, fiecare, câte un corespondent în lumea reală, că descriu obiecte, gesturi, emoţii, stări sufleteşti, ai fost deprins să percepi această relaţie, această legătură, într-un fel mecanic, involuntar, şi iată că tocmai datorită realităţii, datorită iminenţei ei, legătura dispare, se volatilizează, ca şi cum nici nu ar fi existat vreodată. Ceea ce rămâne din acest întreg, din acest dispozitiv pe care l-ai crezut indestructibil, nu e relaţia, legătura propriu-zisă dintre semnificant şi semnificat, şi nici realitatea pe care oricum o-nţelegem strict prin prisma semnificantului. Adevărul e că eu unul habar nu am ce rămâne!

„Douăzeci de secunde până la impact!”

A-a, fireşte că eu, Khorma Shikab, n-am pretenţia că ştiu totul despre GÂNDACI. Nu ştiu nimic despre GÂNDACI! Nici Hughes nu a ştiut şi a dat ortul popii. Vreau să spun: a fugit într-o Zonă Neagră. Nici sfrijitul acela de Lampers, nici Varoni, nici Adam Doria n-au ştiut nimic despre GÂNDACI. Au şters şi ei putina, au fugit în Zonele Negre. Nici Ottho Lumox nu ştie şi tot l-a apucat nebunia, tot i-a pătruns în sânge dorul de ducă, dorul de Zone Negre. Vânătorii nu ştiu nimic despre GÂNDACI. Nu ştiu ce sunt. Cu ce se hrănesc şi dacă se hrănesc. Ce rol au în acest ecosistem straniu şi dacă au vreun rol. Cum se deplasează. Dacă sunt inteligenţi sau nu. Vânătorii nici măcar nu ştiu cum arată. Eu, de pildă, am la activ peste două mii de misiuni. Peste două mii de incursiuni în muşuroaiele viezurilor galbeni. Şi-ncă nu ştiu cum arată GÂNDACII!

Ceva, ceva tot am aflat despre GÂNDACI: am aflat cât sunt de periculoşi! Şi-orice vânător ştie cât sunt de periculoşi GÂNDACII. Degeaba strigă birocratorii de pe Numa, ţinându-le isonul instructorilor de pe Terra Nova! În privinţa asta, experienţele anterioare sunt inutile. Abia te ajută să-ţi menţii echilibrul mintal. Imbecilii! Vor rapoarte complete, vor explicaţii EXHAUSTIVE, nu cumva să pierdem, să ratăm esenţialul. Pe mine mă cam doare-n cot de esenţialul lor! Adunătură de retardaţi. Esenţialul nostru, al vânătorilor de viezuri, e supravieţuirea. Mergi pe un teren minat, instabil, lipsit de repere, presărat cu obstacole. Înaintezi, ai impresia că le ocoleşti cu măiestrie, te opreşti şi întorci privirea, crezi că eşti stăpânul acestui univers plin de nelinişti şi deodată, te trezeşti în faţa unei ameninţări. Realizezi că nu cunoşti decât direcţia din care vine pericolul. Nu-i înţelegi natura, nu şti cum acţionează, în virtutea căror legi. În fond, nu există repetiţie, aici nimic nu seamănă cu ce-ai trăit şi-ai văzut în misiunile precedente. Dacă tremuri, dacă eziţi sau dai înapoi, eşti terminat…

Contactul direct cu GÂNDACII este fatal. Întotdeauna. Fără excepţii. Desigur, nu în sensul imaginat de un neiniţiat. Fenomenul este inexplicabil. Vreau să spun: inexplicabil, fiindcă şi eu, şi ceilalţi vânători ne cramponăm de logică, de raţional. Pe lumea viezurilor galbeni, fatalitatea se manifestă foarte diferit de reprezentările noastre antropocentriste. Sfrijitul acela de Lampers, de pildă. A intrat într-o Zonă Neagră. Şi intrat a rămas. Înainte de el, Adam Doria. Şi-nainte de Adam Doria, Varoni. Şi-nainte de ăştia trei, mulţi alţii. Nu le mai ţin minte numele. O mulţime de vânători care-au intrat în muşuroaie, au întâlnit GÂNDACII, au avut contact direct cu ei şi după aceea, întotdeauna după aceea, au şters-o în Zonele Negre. Contact direct! Păi noi nici măcar ce-nseamnă contact direct cu GÂNDACII nu ştim. Cum spuneam mai-nainte, nu ştim nimic. Da, asta-i realitatea noastră, realitatea viezurilor galbeni, n-avem ce face, ne supunem, muncim, strângem răşină pentru alţii, habar n-avem la ce-o folosesc oamenii pe Pământ că, vorba lui Ehko, „doar nu o mănânci pe pâine!” „Cincisprezece secunde până la impact!”

În interiorul cochiliei, căldura devine sufocantă. Insuportabilă. Aerul e fierbinte, irespirabil. Patruzeci şi şapte de grade Celsius. Transpiraţia îmi şiroieşte pe faţă, îmi intră-n ochi, orbindu-mă. Sunt sărat până-n măduva oaselor. Datorită poziţiei în care stau, răsucit spre dreapta, cu privirile încremenite pe monitorul care indică nivelul avariilor, simt cum încep să-mi amorţească braţele, de la umăr spre încheietura pumnului, iar mijlocul… Nu-i de mirare, parcă m-aş fi proptit în nişte pumnale nevăzute, al căror tăiş îmi zgârie, sus-jos, jos-sus, şira spinării… Mă întind să dau drumul la ventilaţie, dar aerajul se blochează instantaneu, de cum ating, cu buricele degetelor, tastatura electro-optică. În schimb, blestematele de proiectoare se aprind pe neaşteptate, fapt care mă obligă să-i împroşc cu sudalme pe toţi tehnicienii COMPANIEI la un loc; pe mămicile şi tăticii lor mai ales; mămici şi tătici care n-au avut altceva mai bun de făcut decât să procreeze această grămadă ordonată de cretini meticuloşi şi ultraspecializaţi şi care, la rândul lor, vor procrea altă grămadă de cretini meticuloşi şi ultraspecializaţi; muncitori întru eternitate prin uzinele şi laboratoarele omenirii…

Mă lămuresc totuşi ce-i cu ventilaţia: răşina a obturat complet deschizăturile laterale, s-a depus pe axele mobile şi pe torpaleţii rotoarelor.

Durerea din şale în loc să scadă, creşte. Şi-odată cu ea, groaza de necunoscut – o groază teribilă, animalică, soră geamănă cu abjecţia cea mai abjectă, cu absurdul cel mai absurd. Împotriva oricui se poate lupta, împotriva ei nu. E ca un scrâşnet chinuit, monoton, înspăimântor de acut. Murdăreşte tot ce atinge. Şi nu lasă nimic neatins! Îţi seacă sufletul, te devastează pe dinăuntru, distruge orice umbră de omenie… Dacă mai aveai în tine vreo umbră de omenie, vânătorule de viezuri! Mă concentrez deci asupra ventilatoarelor. Degeaba. Sistemul nu răspunde la comenzi, e literalmente blocat. Axele mobile se învârt în gol. Răşina a trecut de filtrele centrifugale; s-a sedimentat undeva, pe conductele ascendente, ştrangulându-le. Cu chiu, cu vai, reuşesc să pornesc două dintre cele opt rotoare, dar monitorul cu avariile mă atenţionează că suprasarcina a provoacat deja supraîncălzirea lagărelor. Stau ca pe ace.

„Zece secunde până la impact!”

În ritmul ăsta, gândesc, o să le prăjesc cu totul.

SFÂRŞIT